

HIER EN HIERNAMAALS

opgeschreven door

Anthony Borgia

vertaald door Rein K. Hougee

van dezelfde schrijver:

Leven in de ongeziene wereld

Meer over het leven in de onzichtbare wereld

Eerste Engelse druk 1959

INHOUD

I

DE DREMPEL

pagina 5

II

DE GEESTELIJKE WERELD

pagina 34

III

GEESTELIJKE PERSOONLIJKHEID

pagina 67

VOORBERICHT

Sinds onze eerste boeken werden gepubliceerd is er een gestage stroom van brieven van lezers over de hele wereld op gang gekomen, en elk daarvan toont een geweldige belangstelling in de wetenschap van het paranormale en speciaal in de inhoud van de boeken zelf. Voortdurend hebben onze lezers gevraagd om nog meer informatie over dit belangrijke onderwerp.

Bij het samenstellen van deze manuscripten heeft onze voorlichter steeds gezegd dat zijn voornaamste probleem niet zozeer was wat hij moest zeggen, maar wat hij moest weglaten, want, zegt hij met spijt, vanwege de beperkte ruimte is het niet mogelijk om een beschrijving van het leven en de mensen in zo'n enorm gebied als de geestelijke wereld in een te kleine omvang samen te persen.

Het is dus onvermijdelijk dat veel interessant materiaal, over het geheel genomen, moet worden weggelaten of dat er maar vluchtig naar verwezen zal worden. Hiermee rekening houdend, maar hoofdzakelijk met het oog op het grote aantal verzoeken om aanvullende informatie, heeft onze voorlichter het hier besproken boek dat in 1957 voltooid werd gedicteerd, en ik bezig het woord 'gedicteerd' in letterlijke zin. Net als de voorgaande manuscripten ontving ik het gedicteerde door middel van helderhorendheid. Wanneer dit mislukte, zoals soms niet te vermijden was, werd gebruikgemaakt van directe inspiratie - welke van de twee deed er dus niet toe, want het was allebei even doeltreffend.

Van mijn kant werd er alle zorg aan besteed om een absolute nauwgezetheid en authenticiteit te waarborgen, en daarom wilde ik heel graag dat de manuscripten een soort van onafhankelijke verificatie zouden krijgen, althans mijn bijdrage eraan. Dit kon ik verwezenlijken met hulp van een zeer integer, niet-beroepsmatig transcemedium, gedurende een aantal sessies in besloten kring die tweemaal per week werden gehouden. Ik was zodoende in staat om rechtstreeks met de voorlichter te spreken, en hij gaf me zijn onafhankelijke, mondelinge verzekering dat al hetgeen hij had te zeggen, door mij correct werd opgeschreven.

Geïnteresseerde lezers willen misschien graag weten hoe de voorlichter aankijkt tegen het succes van zijn voorgaande boeken, en de verspreiding ervan in vele landen. Met grote waardering zegt hij: "Ik ben verrukt over de resultaten die mijn verwachtingen verre te boven gaan".

De omvangrijke, wereldwijde briefwisseling is op zich al een 'openbaring', want

onze lezers zijn mensen van alle leeftijden, van een jonge 20-jarige tot een even jeugdige van 80 jaar oud. In al de brieven werd ik bijna overweldigd door de vele uitingen van waardering en dankbaarheid, van hartelijkheid en warmte van de lezers. Een geestelijke schrijft: '*LEVEN IN DE ONGEZIENE WERELD*' heeft mij veel inspiratie verschaft. Ik dank u oprecht'. En de echtgenote van een predikant schrijft om te zeggen: "Ik heb uw ongelofelijk mooie boek al tweemaal doorgelezen en hoop het nog vele malen te lezen". Het is dus niet verbazend dat onze voorlichter gevoelens van terechte dankbaarheid heeft.

HIER EN HIERNAMAALS is in feite op zichzelf compleet en terwijl het geen vervolg op de twee voorgaande boeken is, heeft het er toch een thematisch verband mee omdat het een reactie is op de dikwijls herhaalde smeebeden van onze lezers om (in de woorden van Goethe te zeggen) 'licht, meer licht'.

A.B.

INLEIDING

Het lijkt bijna niet te geloven dat een organisatie die bekend staat als "de Kerk" herhaaldelijk en met vertrouwen spreekt over de hemel, maar toegeeft zo goed als niets te weten over dat toekomstige leven na de dood. (Een predikant schreef mij eens dat negen van de tien mensen van zijn gemeente helemaal niet geloofde in een hiernamaals.)

Maar aan de andere kant beweert één bepaalde kerk wel een heleboel over de hel te weten, want een van haar belangrijkste uitspraken luidt dat, wanneer je eenmaal in de hel zit, je er niet meer uit kunt. Het zal voor eeuwig je verblijfplaats zijn. Men vroeg eens aan een priester van die kerk of hij echt geloofde aan de hel. "Jazeker", antwoordde hij, "maar ik geloof niet dat er ooit iemand naartoe gaat!"

De kerk heeft het hiernamaals tot een plaats van mysterie gemaakt, en het hele onderwerp van een leven na de dood gaat gehuld in een mantel van religiositeit, zodat de mensen er tegenaan zijn gaan kijken met een mengsel van angst, ontzag, scepticisme, spot, afschuw en een verscheidenheid van andere emoties, al naar gelang hun verschillende temperament en opvoeding.

De dood kan langzaam of vlug voor iemand komen, maar vroeg of laat **moet** hij onvermijdelijk komen. Er valt niet aan te ontkomen. Zo gaat het al sinds het leven begonnen is. Zou het voor velen dan geen opluchting zijn als ze iets wisten, al was het maar een klein beetje, over de mogelijke of waarschijnlijke toestand van hun bestaan, nadat zij de overgang van dit leven naar het volgende hebben volbracht? De enige manier om daar achter te komen is het te vragen aan iemand die daar leeft, en dan op te schrijven wat er wordt verteld. En dat is nou precies wat er in dit boek en in de twee voorgaande is gedaan.

Het is nog eens nodig om te zeggen dat ik de spreker in dit boek, Monseigneur Robert Hugh Benson, vele jaren geleden leerde kennen. Als de zoon van de voormalige Aartsbisschop van Canterbury, Edward White Benson, stond hij destijds aan de top van zijn vermaardheid als auteur en predikant.

Door zijn ervaringen in de geestelijke wereld te vertellen aan anderen, die zich nog op aarde bevinden, zal hij zijn doel meer dan bereikt hebben als hij in staat is geweest de angst voor de dood en het hiernamaals uit de geest van de mensen te bannen.

ANTHONY BORGIA

I

DE DREMPEL

Toen wij er voor het eerst aan begonnen de gezamenlijke ervaringen van Edwin, Ruth en mijzelf over ons leven in de geestelijke wereld op te schrijven (in "Het Leven in de ongeziene wereld" en "Meer over het leven in de onzichtbare wereld"), werd mij gezegd dat er sommigen waren die bezwaar zouden maken tegen hetgeen ik had te zeggen over een of ander bepaald voorval. Inderdaad moest dat bijna wel gebeuren onder denkende mensen, als ik het geluk had hun aandacht op me te vestigen.

Als gevolg van het vertellen van deze ervaringen zijn de gedachten van vele mensen die nog op de aarde leven, hier tot ons in de geestelijke wereld gekomen.

Sommigen hebben bij zichzelf gedacht en deze mening ook aan hun vrienden weergegeven, dat de beschrijvingen die ik van de geestelijke wereld heb gegeven, of liever gezegd van dat deel waarmee ik vertrouwd ben, bijna te mooi zijn om waar te zijn. Een ideale toestand, vonden zij, die te wonderbaarlijk is om in werkelijkheid te bestaan. Het beeld dat ik heb geschetst, vervolgden zij, komt voort uit fantasie en bestaat niet buiten de verbeelding.

Welnu, deze geestesgesteldheid blijft niet tot de aarde beperkt. Mensen die zojuist in de geestelijke wereld zijn aangekomen hebben precies dezelfde mening bij talloze gelegenheden. Ze zijn gewoonweg niet in staat zich het concrete bestaan van al de wonderen en pracht en schoonheid die ze om zich heen zien te realiseren. Tenminste, dat kunnen ze in het begin niet. Wanneer ze het beseffen, is hun vreugde overweldigend. Als het zien van deze verrukkelijke dingen in het begin dus al een tijdelijk ongeloof met zich meebrengt, is het niet verwonderlijk dat enkel een beschrijving ervan een soortgelijk ongeloof opwekt bij mensen die nog op de aarde leven.

Maar de geldigheid van mijn beschrijvingen blijft overeind staan, wat voor vijandige mening of verschil van opvatting er ook over naar voren komt. De waarheid kan ik niet veranderen. Wat Edwin, Ruth en ik hebben gezien, hebben miljoenen andere mensen ook gezien, en ze zien het nog steeds - en genieten ervan. We zouden nog geen zier aan deze toestanden willen veranderen. Zij vormen ons leven en verschaffen ons de grootste voldoening en geluk. Wanneer voor een van ons het moment komt om voor geestelijke vooruitgang naar een hogere sfeer te vertrekken, zullen we geen ogenblik spijt hebben van de periode die we in deze sferen hebben doorgebracht. Zij zullen ons altijd als een geurige en gelukkige herinnering bijblijven; en het zal ons altijd geoorloofd zijn naar deze sferen terug te komen wanneer we ook maar willen.

Er is een enorm aantal mensen op aarde dat er de voorkeur aan geeft het hele

onderwerp van een 'leven na de dood' met rust te laten. Deze mensen beschouwen het als een ongezond onderwerp en vinden alleen het denken aan de 'dood' al ziekelijk.

Als zulke mensen echt eerlijk tegenover zichzelf zouden zijn, zouden zij moeten toegeven dat zo'n instelling de angst voor de dood en het hiernamaals alleen maar doet toenemen, in plaats van verminderen. Zij geloven dat als zij de kwestie volledig uit hun gedachten bannen, zij ook de werkelijke vrees die zoveel mensen hebben, van zich hebben afgezet - een instinct tot zelfbehoud, zoals zij het zouden noemen. Anderen die meer geluk hebben en zulke angsten niet kennen, willen de onzichtbare wereld in twee afdelingen onderbrengen, namelijk: een plaats waar de slechteriken naartoe zullen gaan wanneer ze de aarde verlaten, en een plaats waar de niet-zo-kwaadaardigen uiteindelijk terecht zullen komen - waarschijnlijk rekenen zij zichzelf tot deze categorie.

De gemiddelde aardbewoner heeft geen idee wat voor soort plaats 'de volgende wereld' wel kan zijn, gewoonlijk omdat hij niet veel over de kwestie heeft nagedacht. Wat betreuren diezelfde mensen hun onverschilligheid wanneer zij uiteindelijk hier in de geestelijke wereld aankomen! Dan roepen ze: "Waarom hebben ze het ons niet verteld voordat we hier kwamen?"

Welnu, dat komt allemaal door het feit dat de gemiddelde persoon niet weet waaruit hijzelf is samengesteld. Hij weet natuurlijk dat hij een stoffelijk lichaam heeft. Er zijn er niet veel die dat gemakkelijk kunnen vergeten! Maar het verlaten van de aarde wanneer we sterven is een volkomen natuurlijk en normaal proces, dat zonder onderbreking al ontelbare duizenden jaren aan de gang is.

De mens zal met trots wijzen op de enorme prestaties die deze voorbijgegangene eeuwen hebben gebracht. Hij zal u vertellen van de wereldschokkende ontdekkingen die hij heeft gedaan, en u herinneren aan de talloze uitvindingen tot een groter geluk en welzijn van de mensen op de aarde. Hij zal u vertellen hoe 'beschaafd' hij is geworden, vergeleken met zijn voorouders in de middeleeuwen. Hij zal u vertellen dat hij een exacte kennis bezit van dit en dat, en dat er vele jaren en enorme geldbedragen zijn besteed aan het verkrijgen van die kennis. Maar in feite heeft de mens de meest belangrijke studie van alles verwaarloosd - de studie over zichzelf, en daaruit voortvloeiend, de studie over zijn uiteindelijke bestemming als, na dit zeer korte leven op aarde, voor hem het moment komt dat hij het moet achterlaten bij het 'sterven' en op reis moet gaan naar - waarheen?

In het algemeen wordt aangenomen dat de mens bestaat uit lichaam, ziel en geest. Met het fysieke lichaam is hij tamelijk vertrouwd, maar hoe staat het met de ziel en de geest? Van die twee weet de mens inderdaad maar weinig. Wat hij zich niet realiseert, is dat hij allereerst en altijd een geest is. Het stoffelijk lichaam is enkel maar een voertuig voor zijn geestelijk lichaam op zijn reis door het aardse leven.

De gedachten behoren tot het geestelijk lichaam. Iedere menselijke ervaring, iedere gedachte, ieder woord en iedere daad die met elkaar het totaal vormen van de aardse, menselijke ervaring wordt onfeilbaar en onuitwisbaar vastgelegd in wat

wordt genoemd de onderbewuste geest, door middel van de werking van de fysieke hersenen, en wanneer voor de mens de tijd komt om de aarde te verlaten, dankt hij het stoffelijk lichaam voor altijd af en gaat over in de sferen van de geestelijke wereld. Hij zal ontdekken dat zijn geestelijk lichaam een duplicaat is van zijn aardse lichaam dat hij zojuist heeft achtergelaten. Vervolgens zal hij ontdekken dat datgene wat hij de onderbewuste geest heeft genoemd toen hij nog een lichaam bezat, nu zijn rechtmatige plaats heeft ingenomen in zijn nieuwe bestaansvorm. En het zal niet lang duren voordat het zijn bijzondere eigenschappen aan zijn eigenaar begint te tonen. Door zijn belangrijke vermogen om onuitwisbaar en onfeilbaar te kunnen vastleggen, openbaart dit (geestelijk) brein zich als een totale en volmaakte kroniek van het aardse leven van zijn eigenaar. De onthullingen die dus aanwezig zijn bij de zojuist in de geestelijke wereld aangekomen persoon kunnen behoorlijk ontstellend zijn.

Het is gebruikelijk onder bepaalde aardse types om de geestelijke wereld en haar bewoners te beschouwen als vaag en schaduwachtig, uiterst onwerkelijk en speculatief. Diezelfde types beschouwen de inwoners van de geestelijke landen als een klasse van minder dan menselijke wezens die ontielijk slechter af zijn dan zijzelf, gewoonweg omdat zij 'dood' zijn. Op aarde te zijn is normaal, gaaf en gezond en oneindig meer te verkiezen. 'Dood zijn' is ongelukkig - maar natuurlijk wel onvermijdelijk - zeer ongezond en allesbehalve normaal. De 'doden' moet je beklagen want ze zijn niet meer in leven op de aarde. Deze gedachtegang is erop gericht een overdreven belang te hechten aan het aardse leven en aan het fysieke lichaam van de mens. Het is net alsof het pas op het moment van 'doodgaan' is dat de mens een geestelijke natuur aanneemt, terwijl die geestelijke natuur in werkelijkheid al in hem aanwezig was sinds het ogenblik dat hij voor de eerste maal op aarde ademde.

Het hele proces van het verlaten van de aarde - het sterven - is volkomen natuurlijk. Het is louter en alleen de werking van een natuurwet. Maar gedurende duizenden jaren hebben de meeste mensen in totale onwetendheid geleefd van de waarheid van het 'sterven' en het 'hiernamaals'. En hier, net als in zovele gevallen, betekent onwetendheid angst. Het is de angst voor de toekomst die op de 'dood' volgt, die het feit van de overgang met zoveel treurige en ziekelijke plechtigheden en akelig vertoon heeft omringd.

Verdriet in het menselijk gemoed is niet anders dan natuurlijk bij de scheiding van geliefden en als ze uit het oog verdwijnen, maar het verdriet neemt toe door het gebrek aan kennis van wat er precies heeft plaatsgevonden. De orthodoxe religie is grotendeels verantwoordelijk voor deze stand van zaken. Degene om wie getreurd wordt is naar een onbekend land gegaan waar, vermoedelijk, een almachtige god heerst die klaar staat om een oordeel te vellen over allen die deze wereld binnengaan. Het betaamt ons dus, voert de orthodoxie in feite aan, dat we er alles aan moeten doen om deze Grote Rechter gunstig te stemmen, opdat Hij onze heengegangene broeder genadig zal behandelen. Vervolgens voert men dan aan dat er in

zo'n situatie geen plaats is voor iets anders dan een ernstig gedrag, de meest plechtige houding.

En hoe beschouwt de heengegane ziel al deze aanhangsels van het sterven? Soms met walging, soms met verbazing over de stompzinnigheid ervan, soms, en speciaal degenen met een goed ontwikkeld gevoel voor humor, met onverholen vrolijkheid!

En hoe zit dat nou met die hele santenkraam bij het sterven? Heeft het de heengegane ziel iets geholpen? Welnee, niets. Zwarte kleren, dichtgetrokken gordijnen, zwaarwichtige plechtigheid, fluisterstemmen en overdreven sombere gezichten zijn in één woord waardeloos om de ziel op weg te helpen. Ja, in veel gevallen kan het omgekeerde het resultaat zijn. Maar daar zal ik later met u over spreken. Voor dit ogenblik wil ik u laten zien dat 'doodgaan' de werking is van een simpele en natuurlijke wet; dat het gezond en normaal is om dit onderwerp te overwegen en er over te praten, en er alles over te weten te komen.

Zeker de grootste prikkel tot onderzoek zou aanleiding moeten zijn tot de gedachte dat elke op aarde geboren ziel, op een bepaald moment voor de dood van zijn stoffelijk lichaam komt te staan. Laten we daarom eens beginnen met in het kort de werking van de fysieke dood te schetsen.

Het geestelijk lichaam stemt nauwkeurig overeen met het stoffelijk lichaam, en tijdens de uren dat men niet slaapt zijn de twee onscheidbaar. Wanneer men gaat slapen trekt het geestelijk lichaam zich terug uit het stoffelijk lichaam, maar beide blijven met elkaar verbonden door een magnetisch koord. Ik noem het maar een magnetisch koord bij gebrek aan een betere naam. Het is een echte levenslijn. De rekbaarheid ervan is geweldig, aangezien het geestelijk lichaam tijdens de uren dat men slaapt over de hele aarde kan reizen, of door de geestelijke wereld, afhankelijk van bepaalde voorwaarden en beperkingen. Hoe enorm ook de afstand tussen het slapende, fysieke lichaam en het tijdelijk losgemaakte, geestelijke lichaam kan zijn, het magnetische koord kan de afstand gemakkelijk en volledig overspannen, zonder enige vermindering van de werkzaamheid, en dat is het gaande houden van het leven in het aardse lichaam. Naarmate de lengte ervan toeneemt, zal de levenslijn er buitengewoon dun en bijna als een haar uit gaan zien.

Net zo lang als het magnetische koord met het aardse lichaam is verbonden, zo lang ook zal het aardse leven in het fysieke lichaam blijven. Maar op het ogenblik dat de dood plaatsvindt, wordt de levenslijn verbroken en is de geest vrij om in zijn eigen element te leven, terwijl het fysieke lichaam zal gaan ontbinden op de manier waarmee u op aarde volkomen vertrouwd bent.

De dood van het stoffelijk lichaam is dus simpelweg het verbreken van het magnetische koord, en voor zover dat het fysieke lichaam betreft is het nauw verwant aan de gewone slaap. Er schijnt helemaal niets vreselijks aan dit ongecompliceerde proces te zijn, als men er even over nadenkt.

Ik heb al met u gesproken over mijn eigen overgang naar deze wereld van de geest. Het ging gemakkelijk en aangenaam en ik was me beslist niet bewust van wat voor pijn ook, toen het werkelijke moment eraan kwam dat het magnetische koord

van mijn fysieke lichaam zou afbreken. Voor zover het mij betrof was er geen schok of strijd, helemaal geen onaangename toestanden van welke aard dan ook.

Sinds mijn eigen aankomst in de geestelijke landen heb ik met vele vrienden over deze kwestie gepraat, en geen van hen was zich er door wat voor inwendig of uitwendig incident ook bewust van dat hun magnetische koord van hun fysieke lichaam werd gescheiden. In dat opzicht is het eigenlijke proces van de dood pijnloos. Wat voor lijden er ook wordt doorstaan door de persoon wiens overgang aanstaande is, het is zuiver fysiek. Dat wil zeggen, het is de oorzaak van de fysieke dood, bijvoorbeeld door ziekte of ongeval, die pijn kan veroorzaken en niet het feitelijke sterven zelf. Als de artsen de pijn kunnen verlichten, en er is geen reden waarom ze dat niet in alle gevallen zouden kunnen, dan is het hele stervensproces volkomen pijnloos. Waarom zou het verbreken van het magnetische koord een pijnlijke operatie zijn? Als dat zo zou zijn, zou dat zeker doen vermoeden dat er ergens een fout in het hemelse ontwerp zou zitten. Maar er is geen fout en het 'sterven' is pijnloos.

En dan, wat gebeurt er daarna? Gewoon dit: de persoon die zojuist is overgegaan naar de geestelijke landen gaat naar zijn eigen, door *hemzelf bepaalde plaats*.

Al dadelijk in het begin zou dit doen vermoeden dat ik datgene, wat als 'oordeel' bekend staat, over het hoofd heb gezien, omdat ieder mens overeenkomstig zijn verdiensten geoordeeld en beloond of schuldig verklaard zal worden - ontvangen in de hemel, of naar de hel gezonden.

Nee, dat heb ik niet over het hoofd gezien, want er is niet zoiets als op wat voor moment ook geoordeeld worden, hetzij door de Vader van het universum of door welke ziel dan ook die in de geestelijke wereld woont. Er bestaat geen Dag des Oordeels.

De mens zelf is zijn eigen rechter. Zijn gedachten, woorden en daden die in zijn geest zijn vastgelegd, vormen zijn enige rechter, en al naar gelang hij zijn aardse leven heeft geleefd zo zal zijn plaats in de landen van de geestelijke wereld zijn. Dit is een andere natuurlijke wet, en net als al de wetten van de geestelijke wereld, werkt ze perfect. Er zijn geen uitleggers voor nodig, geen verklaarders. Zij is zelfwerkend en onvergankelijk en, wat het belangrijkste is, zij is onpartijdig en onfeilbaar.

Het oude idee van een 'engel die alles noteert', wiens speciale taak het is om in een groot boek al onze goede en slechte daden op te schrijven, is heel poëtisch, maar volkomen onjuist. We zorgen voor onze eigen notities, en dit is tenminste één geval waarin we de waarheid spreken! We kunnen onze slechte daden niet verbergen, maar we kunnen ook onze goede daden niet verhullen. Ik gebruik het woord 'daden' hier in algemene zin.

Wat echt telt in ons aardse leven is het motief achter onze daden. Ons motief kan van de hoogste orde zijn, maar de echte daad kan er armzalig uitzien. En het omgekeerde is evengoed waar. Iemand kan bijvoorbeeld grote geldbedragen aan een of ander liefdadig doel schenken, uitsluitend met de gedachte aan persoonlijke

bekendheid en grootheidswaan. Terwijl het geld zelf een heleboel goed kan doen voor degenen aan wie het geschonken werd, zal het motief achter de gift niet tot geestelijk voordeel van de gever strekken. Maar als diezelfde schenker een kleine dienst voor een ander zou verrichten, onder moeilijke omstandigheden, ongezien voor derden en enkel met de bedoeling om een medesterveling in nood te helpen, dan brengt zo'n tersluikse en onopvallende dienst een overvloedige beloning voor de dienstverlener. Het is altijd het motief dat telt.

De meest waardevolle diensten zijn vaak die welke zonder trompetgeschal worden verricht. Vele van ons hier in de geestelijke wereld zijn er verbaasd over wanneer ze ontdekken, dat een of andere kleine dienst die ze hadden verleend - en naderhand meteen weer vergeten waren - hen in zo grote mate heeft geholpen in hun geestelijke vooruitgang als ze nauwelijks voor mogelijk hadden gehouden. Maar hier zien we de dingen in hun juiste licht, dat wil zeggen in hun waarachtige licht, omdat ze in onszelf in hun waarachtige licht zijn vastgelegd.

Zo ziet u maar dat we niemand nodig hebben om ons te veroordelen. Niemand zou ons strenger, nauwkeuriger, waarachtiger en grondiger kunnen veroordelen dan wijzelf. Wanneer we na ons sterven in de geestelijke wereld zijn aankomen, vinden we onszelf dus terug in de juiste omgeving waarvoor we onszelf geschikt hebben gemaakt. Deze omgeving kan er een zijn van duisternis of van licht, of van een sombere grijsheid. Maar waar het ook mag zijn, we hebben het aan onszelf te danken, of te wijten.

Maar, met in gedachten bepaalde orthodox-religieuze leringen over dit onderwerp, zult u natuurlijk vragen: zijn degenen die in de grijsheid of duisternis wonen voor alle eeuwigheid in die gewesten opgesloten? Nee, nee! Nooit voor eeuwig. Zij zullen daar net zo lang blijven als zij willen. Inderdaad, sommige van hen hebben al duizenden jaren in de duistere sferen geleefd, maar duizenden jaren zijn geen eeuwigheid, ofschoon het soms wel zo kan schijnen voor sommige van de inwoners van deze gewesten. Maar elke ziel die zich in de duisternis bevindt is vrij om aan zijn verblijf daar een einde te maken wanneer het hem ook maar goeddunkt. De keuze ligt bij hemzelf.

Als de bewoners van de donkere gewesten geen neiging tot geestelijke vooruitgang vertonen om zich uit de duisternis te verheffen, zullen ze blijven waar ze zijn. Daar kiezen ze zelf voor.

Op het moment dat een van de ongelukkige bewoners ook maar de geringste neiging toont om zich uit de treurige toestanden van die donkere sferen te verheffen, wordt zo'n neiging tot een verlangen dat anderen hogerop kunnen zien, en wordt er alle mogelijke hulp aan die ziel gegeven om zijn voet vastberaden op het omhooggaande pad van vooruitgang te zetten. Dat pad kan steil of moeilijk zijn, maar nooit zo steil of moeilijk dat iemand anders hem niet zou kunnen helpen om al de hindernissen op de weg te overwinnen. Dit is geestelijke vooruitgang in de beste zin van het woord. Het staat open voor iedereen.

In deze prachtige sfeer van licht werken wij allemaal aan onze geestelijke vooruit-

gang. Het is niet beperkt tot degenen die in de donkere gewesten wonen. De mensen die in de schitterende sferen leven boven die waarin ik woon, bewegen zich allemaal vooruit en omhoog in hun triomferende en vooruitstrevende gang. Het eindigt nooit, en geestelijke vooruitgang is het geboorterecht van iedere ziel.

De hele primitieve opvatting van het voor alle eeuwigheid verdoemd zijn is ontstaan uit een totaal verkeerd idee over de Vader van het universum, een grotesk idee dat door de eeuwen heen zijn aanhangers kreeg en dientengevolge vrees in de harten van de mensheid heeft gebracht. Het is een door mensen gemaakt geloof, in feite zonder de geringste basis. En het duurt niet lang voordat een nieuwkomer in de geestelijke landen er achter komt dat het hele idee van eeuwige verdoemenis in één woord onmogelijk is.

Hier is iets dat Edwin, Ruth en ik al vroeg in ons gezamenlijk streven ontdekten. Wanneer aan pas aangekomen mensen, die duidelijk nooit in aanmerking waren gekomen voor een eeuwige verdoemenis, wordt verteld dat zoiets nooit heeft bestaan en ook nooit zal bestaan, tonen ze een geweldig gevoel van opluchting. Gewoonlijk verklaren ze dat dit gevoel van opluchting als het ware niet vanwege henzelf is, maar deels vanwege al die anderen die minder gelukkig waren dan zijzelf, en deels vanwege de verreichende mogelijkheden en vooruitzichten die dit afwezig zijn van een eeuwige verdoemenis hen voor de geest roept.

Zij zien onmiddellijk in dat de hele geestelijke wereld voor hen ligt volgens hetzelfde recht als dat van hun medemenselijke wezens, en dat de god voor wie ze op aarde altijd nogal bang waren een Vader van onbegrensde weldadigheid is, en bovendien Iemand die nooit wraak zou kunnen nemen op een van Zijn kinderen. Dat is op zichzelf al een lichtende ontdekking die van groot nut is voor de nieuwkomer in de geestelijke landen, aangezien het meteen zijn geest opent voor de waarheid.

Een ogenblik geleden vertelde ik u nog dat de persoon die zojuist de geestelijke wereld is binnengekomen, naar zijn eigen, zelfgekozen plaats gaat, maar u hoort ook over mensen die pas zijn aangekomen en doelloos rondzwerven, ogenschijnlijk verdwaald, en die niet schijnen te weten wat er met ze is gebeurd. Zou het kunnen zijn dat ze niet weten dat ze gestorven zijn?

De staat van geestelijke verlichting van de aarde is zodanig dat deze mensen zich in vele gevallen totaal niet bewust zijn dat ze zijn 'gestorven'. Dat betekent gewoonweg dat ze nooit zijn opgehouden met te leven; voor hen gaat het leven onafgebroken verder, zoals voor ons allemaal het geval is. Deze situatie ontstaat veelvuldig voor mensen die plotseling en misschien zonder waarschuwing naar de geestelijke wereld overgaan. Hun gebrek aan kennis van de toestanden die in de geestelijke wereld bestaan, brengt deze staat van verbijstering teweeg, en als er bij die onwetendheid ook nog het feit komt dat ze gedurende hun aardse leven nooit enige aandacht hebben gehad voor een toekomstig leven in de geestelijke wereld, wordt hun situatie dubbel ongelukkig. Maar er bevindt zich in de geestelijke wereld een geweldige organisatie met enorme hulpbronnen, en men

moet dus niet denken dat deze verbijsterde zielen aan hun lot worden overgelaten. Zij komen al gauw onder de hoede van anderen die al lang in de geestelijke landen leven - zoals u de tijd beoordeelt - en die hun leven in de geest aan zulk werk wijden. Edwin, Ruth en ik hebben ons gedurende jaren beziggehouden met ditzelfde werk, zodat ik uit een bepaalde ervaring kan spreken.

Onze taak is dikwijls moeilijk, want het is voor de ziel niet altijd gemakkelijk om te begrijpen wat er is gebeurd. De mentale uitrusting van het individu kan een tegenzin veroorzaken om de waarheid te accepteren. Aan de andere kant zullen degenen die geestelijk wakker zijn al spoedig de juiste situatie voor zichzelf inzien.

Als alleen maar de kennis van de wetten en toestanden van het geestelijk leven over de hele aarde zou worden verspreid, wat zou dat een wereld van verschil uitmaken voor iedere ziel, als hij in deze landen zou gaan wonen.

Was er ooit iemand voor een reis zo slecht uitgerust, als de gemiddelde persoon voor een reis naar deze geestelijke landen?

Het is een reis die iedereen moet maken, en hoe velen nemen ook maar de moeite om erover na te denken tijdens hun aardse leven?

Deze reis is onvermijdelijk, zonder mankeren, maar zo vele duizenden mensen zijn er volmaakt tevreden mee om elke gedachte eraan uit hun geest te bannen, totdat de tijd komt om ermee te beginnen. Velen hebben zelfs op het laatste moment geen gelegenheid meer om erover na te denken, zo plotseling is hun overgang.

Hoeveel mensen die op aarde wonen, zouden gek genoeg zijn om op reis te gaan met een blinddoek voor, zonder te weten hoe ver ze gingen of waarheen, of naar wat voor levensomstandigheden? Toch zijn er zo velen bereid om zich te begeven op de eerste grote reis van hun leven in absolute onwetendheid van al deze factoren. Wij in de geestelijke wereld zien voortdurend die verbijsterde zielen aankomen, en we doen ons best voor ze. Wij hoeven ze dan niet zo nodig te berispen, want zij zijn de eersten die het zichzelf kunnen verwijten. En vaak genoeg doen ze dat ook, in openhartige bewoordingen!

Ik denk dat, als men zou vragen wat de meest voorkomende mentale toestand was waarin de meerderheid van de mensen in de geestelijke wereld aankomt, ik geneigd zou zijn te antwoorden vanuit een tamelijk uitgebreide ervaring, dat zij arriveren in een toestand van verbijstering en volkomen onwetendheid van het feit dat zij van de aardse wereld zijn overgegaan.

Wat mijzelf betreft, ik was gelukkiger dan heel wat anderen, want vanuit mijn oppervlakkige bekendheid met paranormale zaken wist ik wat er gebeurde. Zelfs een geringe kennis is nuttig in zulke gevallen, en destijds was ik er blij om.

Verwanten en vrienden die ons zijn voorgegaan, kunnen in zulke uiterste nood helpen, en dat doen ze ook veelvuldig. Maar eerst moet er wel wat wederzijdse belangstelling bestaan, zelfs als het niet de staat van liefhebbende zorg benadert. Genegenheid is de grote, verbindende kracht in de geestelijke wereld. Zonder dat ontstaat er een kloof tussen de mensen. Als u, terwijl u nog op aarde was, nooit eens gedacht hebt aan degenen die u zijn voorgegaan naar de geestelijke wereld, of op

een andere wijze nooit wat vriendelijke belangstelling hebt getoond voor uw 'heengegane' familie en vrienden, bestaat er voor zulke verwanten en vrienden niet veel aansporing of aanmoediging om een beetje aandacht voor u aan de dag te leggen. Wederzijdse belangstelling, genegenheid of aandacht zorgen voor de actieve, levende verbinding tussen individuen. Zonder deze ontwikkelt zich een kloof en zullen alle partijen gescheiden worden en uitzwermen naar andere belangstellenden en relaties.

De omstandigheden waarin iemand naar de geestelijke wereld kan overgaan verschillen zo enorm per individueel geval, dat het nagenoeg onmogelijk zou zijn om ze allemaal aan u te beschrijven. Het zou boekdelen vergen om dat te doen. Dus kan ik er tegen u alleen maar in algemeenheden over spreken. Deze omstandigheden variëren niet alleen vanuit een persoonlijk gezichtspunt, maar de manier van leven op aarde alleen al zal ertoe bijdragen dat de feitelijke overgangen verschillen.

In vroeger tijden werden er door grote epidemieën duizenden zielen in bedroevende omstandigheden naar de geestelijke landen gezonden. In de moderne tijd hoeft men niet bepaald op de verwoestende oorlogen te wijzen, waardoor de mensen zo ontstellend plotseling in de geestelijke wereld worden losgelaten. In vele gevallen is zo'n onverhoedse dood een grote schok voor het geestelijk lichaam dat het ondergaat. Maar ook hier weer is de geestelijke wereld opgewassen tegen iedere onvoorziene omstandigheid. Hier bestaan speciale rusthuizen voor het behandelen van mensen die een plotselinge overgang hebben meegemaakt.

De schok die doorstaan wordt is niet precies dezelfde als het geval zou zijn bij een schok die alleen het fysieke lichaam betreft, ofschoon het voor uw begrip nagenoeg eender zal zijn. Maar de gevolgen kunnen heel ongelijk zijn. In de rusthuizen van de geestelijke wereld wordt zonder de minste twijfel een genezing tot stand gebracht, en na een volledig herstel is het slachtoffer van de schok geen zier erger af dan voor de ervaring. De herinnering eraan blijft, misschien alleen wat vaag, maar zonder terugkerende reacties van onaangename aard op de geest. En er worden geen daaruit voortvloeiende angsten in de geest geplant, zoals het geval zou zijn met het stoffelijk lichaam.

Vele mensen zijn de geestelijke wereld binnengegaan op een manier die op de aarde vreselijk genoemd zou worden - en vreselijk kan het in aardse ogen misschien wel zijn - maar wanneer ze mij komen vertellen over hun snelle overgang, hun 'plotselinge overlijden', doen ze de hele episode luchthartig af en staan vaak klaar om een grapje over de kwestie te maken. Ik heb inderdaad vrienden horen opmerken dat ze de geestelijke wereld binnengingen op een manier die zeer in strijd was met de persoonlijke waardigheid! En ik denk dat dit het juiste verschil aangeeft van de manier waarop door ons, hier in de geestelijke wereld, het 'doodgaan' wordt bekeken, en door u die nog steeds op aarde leeft. Hier bekijken we de dingen in het juiste perspectief, terwijl onwetendheid de dingen op de aarde zozeer heeft verdraaid. De dood van het fysieke lichaam is een drama voor de aardse wereld. Voor de geestelijke wereld is het de werking van een natuurwet, die niet vergezeld

gaat van wat voor droevige plechtigheid dan ook. Terwijl het fysieke lichaam wordt toevertrouwd aan zijn aardse rustplaats, begeleid door al het ceremonieel vertoon en de trieste, zwarte kledij van dominee en rouwenden, is het geestelijk lichaam, met de echte en eeuwige substantie van de persoonlijkheid, naar zijn rechtmatige verblijfplaats in de geestelijke wereld gegaan.

In deze sferen ontvangen we onze vrienden met grote vreugde. Er heeft zich weer een vriend bij ons gevoegd. We dragen geen zwart, we zeggen geen lange, sombere gebeden op en voeren geen aangrijpende ceremonieën op. We hebben ook geen ontvangstcomité van engelen, zoals vele mensen zich verbeelden dat het geval is of hoort te zijn. We gedragen ons alleen op een normale, rationele menselijke manier zoals men van normale, rationele menselijke wezens zou verwachten. We worden niet pontificaal welkom geheten temidden van de 'uitverkorenen'. We worden niet tot vrije burgers van deze sferen gemaakt omdat we 'verlost' zijn door het geloof in een of andere vreemde, duistere geloofsbelijdenis. We zijn niet hier omdat we zijn vrijgekocht door de rituelen van een ander. We zijn enkel en alleen hier omdat we, door ons leven op aarde of door onze vooruitgang in de geestelijke wereld, het recht hebben verdiend om onszelf burgers van deze sferen te noemen. We zijn hier omdat niemand ons buiten kan houden! Wanneer we eenmaal het recht hebben om hier te zijn, kan niemand ons dat recht ontzeggen, niemand kan het betwisten, niemand **zou** het betwisten zelfs als hij het zou kunnen.

Vele mensen die hier zijn, beschouwen hun aankomst in de geestelijke landen als hun tweede geboorte, en ze houden de viering van de 'tweede geboortedag' met heel wat meer energie in stand dan ze ooit met hun verjaardag op aarde deden.

Toen we het hadden over het magnetische koord, vermeldde ik dat het geestelijk lichaam gedurende de slaap soms andere plaatsen bezoekt, hetzij op aarde of in de geestelijke wereld. Maar niet iedereen gaat op reis in de uren dat hij slaapt. Het hangt geheel van de individuele omstandigheden af. Wanneer er geen bezoeken plaatsvinden is het geestelijk lichaam er tevreden mee om alleen maar in de buurt van het slapende fysieke lichaam te blijven hangen, tot de tijd dat de rustperiode voorbij is. Sommige mensen hebben hoofdzakelijk een verlangen in zich om andere delen van de aarde te bezoeken. De reden daarvoor zal verschillen naar gelang voorkeur of omstandigheden.

Bezoeken aan de geestelijke wereld worden herhaaldelijk afgelegd met een belangrijker doel, omdat er bij die gelegenheden zoveel nuttig werk kan worden verricht.

Deze bezoeken worden gewoonlijk afgelegd door mensen die vertrouwd zijn met geestelijke waarheden en ernaar verlangen hun kennis te vergroten. Tijdens deze bezoeken kunnen zij met hun verwanten en vrienden spreken die hen zijn voorgegaan naar de geestelijke landen. Vroegere vriendschappen worden hernieuwd; maar het zou juist zijn te zeggen dat ze worden voortgezet, aangezien ze niet onderbroken werden. De bezoeker kan nuttige hulp en leiding bij zijn aardse aangelegenheden krijgen van mensen die, vanwege hun hogere positie in de

geestelijke wereld, in staat zijn hulp te bieden.

Hoe vaak hebt u mensen op aarde niet horen opmerken dat zij 'er een nachtje over zullen slapen', wanneer zij geconfronteerd worden met een of ander probleem dat opgelost moet worden? Steevast hebben zij de andere morgen het antwoord gevonden waar zij naar zochten. En in de grote meerderheid van de gevallen wordt de oplossing hen gegeven in de uren dat ze slapen, nadat ze een gesprek met hun vrienden in de geestelijke wereld hebben gehad. De meeste mensen hebben wel een of ander probleem in gedachten, maar ze komen gedurende de slaap niet allemaal hier om informatie over materiële kwesties.

Honderden personen die een levendige communicatie met de geestelijke wereld onderhouden, komen naar ons toe wanneer zij zich op aarde terugtrekken om te rusten, en met hun kennis van de wetten van de geestelijke wereld kunnen zij **ons** op verschillende manieren een aanzienlijke hulp verschaffen. Zij behoren tijdelijk tot een van onze vriendenclubs, delen in de genoegens van deze sferen, begeven zich in onze aangelegenheden - zoals ze dat op zekere dag voorgoed zullen doen - werken met ons samen, nemen deel aan ons vermaak, en zo bevorderen ze hun eigen geestelijke vooruitgang op talloze verschillende manieren.

Stel je de vreugde eens voor, wanneer geregelde bezoekers van onze sferen tenslotte voorgoed bij ons komen wonen. De informatie en kennis die ze gedurende de jaren hebben verzameld, maar die ze zich tijdens de uren dat ze wakker zijn op aarde nauwelijks kunnen herinneren, zullen nu als nuttige ervaringen hun plaats in hun gedachten en herinneringen innemen. Deze ervaringen zullen de continuïteit van hun bestaan sinds hun geboorte op aarde bewijzen, in plaats van hen in de geestelijke wereld over te planten met het gevoel dat zij opnieuw moeten gaan leven.

Vele zielen die treuren over degenen die naar de geestelijke wereld zijn overgegaan en bedroefde harten hebben achtergelaten, kunnen zichzelf troost en bemoediging verschaffen door, zelfs maar in beperkte mate, nachtelijke bezoeken aan en ontmoetingen met degenen in de geestelijke wereld waar zij over treuren. Menige bedroefde ziel is 's morgens uit bed gekomen met het onverklaarbare gevoel dat hij op de een of andere mysterieuze manier troost heeft gevonden. Dit middel tot vermindering van de smart van het scheiden is slechts een ander voorbeeld van de volmaaktheid der goddelijke beschikking die de grondslag zelf is, waarop de hele geestelijke wereld is gebouwd en waardoor ze in stand wordt gehouden.

Maar zo'n middel tot vertroosting is alleen maar een bijproduct, als men het zo kan noemen, van de grotere kennis der geestelijke waarheden. Het is slechts een heel beperkt middel, geen doel, aangezien het louter en alleen een nogal slap tegengif tegen een intens verdriet verschaft. Terwijl het de droefheid zal verminderen, zorgt het niet voor de zekerheid dat alles goed is met degene om wie getreurd wordt. Alleen een actieve communicatie zal daarvoor zorgen en dat is veel meer te verkiezen boven wat voor voorgevoelens dan ook.

De geestelijke wereld keurt het rouwen in ieder opzicht af. Een oprecht, innig

verdriet is een menselijke emotie waar geen van ons vrij van is, maar zoveel rouw is onecht. Hier kunnen we precies waarnemen wat er plaatsvindt in de gedachten van de rouwenden. In de regel is rouwen uitermate egoïstisch, want de mensen hebben geen verdriet om de ziel die is overgegaan, behalve dan voor zover er wordt gedacht dat hij nu veel slechter af is omdat hij 'dood' is. De grote meerderheid van de mensen heeft *medelijden met zichzelf* bij de fysieke scheiding, ze zijn niet blij en gelukkig dat hun vriend naar een veel grootser en mooier leven is overgegaan. Natuurlijk spreek ik nu over degenen die bestemd zijn voor de sferen van licht. We hebben het op dit moment niet over degenen met als bestemming de sferen van duisternis.

Zelfs wanneer het verdriet volkomen echt is en wordt ingegeven door oprechte genegenheid, moet er alle moeite voor worden gedaan om het te beteugelen. De zojuist in de geestelijke landen aangekomen ziel zal de gedachten van hen die zijn achtergebleven voelen als een vastberaden weerstand, tenzij die gedachten constructief zijn voor het toekomstig welzijn van de vriend die is heengegaan.

Gedachten met een verkeerde intentie zullen de ziel terugtrekken als een magneet en verhinderen dat zij een evenwichtige en natuurlijke overgang naar haar rechtmatige sfeer doormaakt. Het is niet overdreven om te zeggen dat het oneindig beter zou zijn, zoals de zaken er op aarde nu voorstaan, als de rouwenden gedurende enige dagen in een toestand van totale fysieke ongevoeligheid zouden verzinken, na het heengaan van een vriend naar de geestelijke wereld. Er zou dan geen gevaar bestaan dat de gedachten van anderen het handelen beperken van de zojuist vertrokken ziel.

De sterke gehechtheid aan het stoffelijk lichaam die in de geest van zovele mensen bestaat, zou grotendeels verbroken worden als diezelfde mensen volledig op de hoogte zouden raken met geestelijke waarheden.

Onze vrienden die met ons in verbinding staan en die kennis van de feiten van het leven in de geestelijke wereld bezitten, hebben het fysieke lichaam zijn juiste plaats toegekend in verhouding tot *hun* leven op aarde en hun leven *daarna* in de geestelijke wereld. Zij weten dat hun fysieke lichaam een voertuig voor hun geestelijk lichaam is terwijl ze op aarde leven. Wanneer voor hen de tijd komt om de aardse wereld te verlaten, en daarmee hun aardse lichaam, wordt dit laatste beschouwd als iets dat voor eeuwig verleden tijd is. Het is volkomen nutteloos voor hen. Het is afgeworpen - en onze vrienden hebben er nooit spijt van om het los te laten! Wat er verder mee gebeurt kan ze geen zier schelen. Zij hebben er geen eerbied voor. Maar zovele mensen omhullen dit afgeworpen lichaam met een heilige plechtigheid waar het geen recht op heeft. Dan wordt er beweerd dat men de 'doden' met gepaste eerbied moet bejegenen, en het dode lichaam behoort dan ook gerespecteerd te worden.

Laten we de kwestie eens in een ander licht bezien. Wie op de aarde heeft een diep respect en diepe eerbied voor een of ander oud, nutteloos, afgedragen en sjofel kledingstuk? Het is versleten en op. Weg ermee, we hoeven het niet meer te zien. In de geestelijke wereld hebben we een nieuw kledingstuk, krachtig en mooi; het past

ons volmaakt en ziet er in onze ogen onberispelijk van vorm en kleur uit. Het past ons zoals met een ander kledingstuk onmogelijk het geval zou zijn. We hebben het zelf vervaardigd uit onvergankelijke stof, en daarmee vergeleken was onze aardse kleding saai, kleurloos en somber, grof van samenstelling, misschien slecht passend op sommige plaatsen, en ofschoon het zijn doel diende in een omgeving die erbij paste, bezitten we nu iets oneindig beters. In die soort bewoordingen beschrijven we gewoonlijk onze geestelijke houding ten opzichte van het stoffelijke lichaam dat 'dood' is.

Oude gebruiken en tradities, ofschoon ze op zichzelf waardeloos kunnen zijn, zijn moeilijk uit te roeien. Het is gebruik geworden de teraardebestelling van het stoffelijk lichaam na het 'overlijden' te omlijsten met droefgeestige rituelen, voortgekomen uit de algemene neiging om de overgang, vanuit een aardse standpunt gezien, als een grote ramp te beschouwen. Maar er zijn nog andere en belangrijkere redenen om te wensen dat de 'begravenisrituelen' in hun huidige vorm of aanzienlijk gematigd, of totaal afgeschaft zouden worden op de aarde.

Vanaf het moment van overlijden totdat het stoffelijk lichaam tenslotte aan de aarde is toevertrouwd, en herhaaldelijk nog gedurende een bepaalde tijd daarna, zijn de gedachten van de rouwenden met *verdriet* geconcentreerd op de heengegane. De diverse verrichtingen die de 'laatste sacramenten' omvatten voegen kracht aan dit verdriet toe, vermeerderen het en geven het een grotere, gerichtere energie. Wanneer dit gevoel van verdriet oprecht is, zal het onfeilbaar de zojuist heengegane ziel bereiken.

Het geestelijk lichaam kan er wel enige dagen, in uw tijd gemeten, voor nodig hebben voordat het volkomen gescheiden raakt van het aardse lichaam, en het kan heel erg gehinderd worden door de gecombineerde gedachten van de rouwenden die deelnemen aan de naargeestige rituelen. In plaats van uit de aardse sfeer te vertrekken, zal de overledene tot het tafereel van de rouwactiviteiten worden aangetrokken, en hoogstwaarschijnlijk zal hij zelf bedroefd worden door hetgeen hij ziet en door het verdriet van degenen die hij heeft achtergelaten. Hij zal een zware last op zich voelen door de scheiding die ontstaan is, en omdat hij misschien niet weet wat hem overkomen is zal hij dubbel bedroefd zijn, en zelfs driedubbel bedroefd vanwege het feit dat zijn vrienden hem niet kunnen horen als hij tegen ze praat. Wat een groot verschil zou een beetje kennis uitmaken!

Wat wij in de geestelijke wereld, actief betrokken als we zijn bij de pas aangekomen mensen, graag zouden zien, is de totale afschaffing van al het bezoek van alle verwanten en vrienden aan de kerkhoven en soortgelijke plaatsen, zodat het fysieke lichaam op een hygiënische manier kan worden opgeruimd door degenen die daarvoor zijn aangesteld en zonder dat iemand anders er bij aanwezig is. Als men vindt dat een religieuze dienst op zijn plaats is, laat er dan in elk geval een houden, maar dan wel ontdaan van alle verkeerde doctrines en geloof betreffende het leven hierna. Geen sombere uitweidingen over ongeschikte thema's uit het brein van schrijvers van honderden jaren geleden. Er is heel nadrukkelijk geen plaats voor een

"*dies irae, dies illa*" (dag des oordeels) in de geestelijke wereld, en nog veel minder voor het schandalige idee dat in de gebruikelijke gebeden naar voren komt, om te vragen voor de 'eeuwige rust' die de heengegane ziel moet worden geschonken. We huiveren alleen al bij de gedachte aan wat onze toestand in de geestelijke wereld zou zijn, als de gebeden van anderen zouden zijn verhoord! Zelfs de gedachte om helemaal niets anders te doen dan tot in alle eeuwigheid te 'rusten' vervult ons allemaal met afschuw vanwege zo'n 'geestdodend' vooruitzicht. Als het mogelijk zou zijn de geest te doden, zou men geneigd zijn te geloven dat dit de snelste en gemakkelijkste manier zou zijn!

In ieder geval mogen er best gebeden voor de heengegane zijn, maar houd ze dan vrij van elke zweem van somber gepraat over *ondergang en verderf*. De gedachten van de aanwezigen verlangen ernaar om opgeheven te worden, niet terneergedrukt, en niets kan meer deprimerend zijn dan de rampzalige aankondigingen die bij deze gelegenheden geuit worden in zovele gebeden.

De overledene is niet naar een andere wereld gegaan om voor een strenge rechter te verschijnen, een rechter die bovendien niet zo streng en meedogenloos is, dat onze klaagzangen niet enige verzachting zullen brengen in het oordeel dat wordt uitgesproken. Inderdaad behoren de gebeden kort en ter zake te zijn. En hier kan ik weer uit bepaalde, persoonlijke ervaring spreken.

Laat de gebeden tot de Vader van ons allen worden gericht, opdat er hulp kan worden gezonden naar de ziel die is heengegaan, en of de Vader ook degenen wil helpen die hun diensten aanbieden aan de zojuist aangekomene. Wij hebben in ons werk goddelijke bijstand nodig, precies als jullie op de aarde, en dikwijls wordt het uiterste van onze krachten gevergd, wanneer we degenen die als blijvende inwoners van de geestelijke wereld arriveren, te hulp komen. Lange voordrachten van psalmen, hoe mooi ze van nature ook kunnen zijn, zijn voor ons en voor de nieuwkomer die we helpen, volkomen nutteloos. Zij hebben hoegenaamd geen uitwerking op de inspanningen die we ons getroosten.

Een kort, doelmatig gericht gebed om hulp zal een onmiddellijk antwoord opleveren. Voor u op aarde zal dat antwoord onzichtbaar zijn, maar voor ons betekent het een omlaag stromen van licht en kracht, hetgeen we hard nodig hebben voor het betreffende geval. Bid dat de ziel spoedig het licht mag ontvangen van de nieuwe situatie waarin zij zich bevindt, indien zij totaal geen weet heeft van de geestelijke waarheden, en dat zij gelukkig en tevreden mag zijn met het leven waaraan zij zojuist is begonnen.

We hebben uit ervaring geleerd dat, wanneer er gebeden worden opgezonden zoals ik in grote trekken aan u heb voorgesteld, we in staat zijn ons werk op de minst gecompliceerde manier voort te zetten.

Men kan tegenwerpen dat het in zulke gevallen vrijwel onmogelijk is om anders dan uiterst terneergeslagen te zijn, en dat gebeden, tot op zekere hoogte, ook in mineur moeten zijn; dat elke vorm van luchthartigheid uitgesloten is, niet alleen vanwege de situatie op zichzelf, maar om de gevoelens van anderen te ontzien. Hier

bestaat een heel simpele remedie voor: kennis van de geestelijke waarheden.

Bekijk de kwestie eens als volgt. In de meeste gevallen beklagen de treurenden het vertrek van iemand naar een voor hen onbekende bestemming - en, zeggen ze dan, een bestemming die onnaspeurlijk is. Ze zijn een beetje bang, niet per se voor hun heengegane vriend, maar voor zichzelf wanneer hun eigen tijd komt, want door datgene wat ze zien, worden ze er nadrukkelijk aan herinnerd wat er voor hen en voor alle mensen in het verschiet ligt. Helaas is hun kennis strikt beperkt tot het feit van de dood van het fysieke lichaam. Als dat heeft plaatsgehad, wat gebeurt er dan? Dat weten ze niet - en er wordt nauwelijks over nagedacht, want zoiets is ongezond en ziekelijk. Maar de angst blijft niettemin aanwezig, zodat ze in tegenwoordigheid van de 'dood' zelf bang zijn. En als ze bang zijn hebben ze geen tijd voor iets anders. De treurige teraardebestellingen zijn dus volkomen in harmonie met hun emotie op dat moment. Ze voelen zich ernstig, bedeesd en enigszins bang, maar ze bezitten de grote troost te weten dat zij in leven zijn, terwijl hun vriend 'dood' is.

Nu wordt er al gestorven sinds de wereld duizenden eeuwen geleden begon, maar de mens is er in het algemeen tevreden mee om onwetend te blijven over wat er met hem gaat gebeuren als hij de aarde verlaat en naar de geestelijke wereld overgaat. Of hij beweert dat het onmogelijk is om het te weten, of anders blijft hij liever onwetend. Had hij toch wat kennis van zelfs maar de simpele feiten zoals ik ze u omstandig heb verhaald, wat een enorm verschil zou dat uitmaken voor zijn gedachtewereld. Het zou die vreselijke angst voor het onbekende 'hierna' verdrijven, en dat kan zo'n verpletterende nachtmerrie zijn voor de gevoelige geest.

Ik ben geneigd te geloven dat het niet alleen de angst voor het onbekende is die de mensen kwelt, maar ook de gedachte dat de stoffelijke dood een pijnlijk proces is. Een bestudering van de feiten en waarheden van het leven in de geestelijke wereld is de beste remedie - het is werkelijk de enige remedie - voor angsten zoals ik die heb vermeld. Een groot geloof kan veel bijdragen, maar geloof kan nooit de plaats van feiten innemen. Dus in plaats van de vertrekkende ziel op treurige en aangrijpende wijze uitgeleide te doen, kan diezelfde ziel met wat kennis van de waarheid alle hulp worden gegeven die zij nodig heeft, met een krachtig en gelukkig vaarwel.

Ontegenzeggelijk is het ook een slechte gewoonte om begraafplaatsen te bezoeken met de bedoeling de graven en graftomben bij te houden. In het licht van wat ik u in het algemeen over dit onderwerp heb verteld, is het niet moeilijk om in te zien waarom dit zo is. Zulke plaatsen zullen een reeks deprimerende gedachten op gang brengen, geconcentreerd op degene wiens graf bezocht wordt. Deze zal de droevige gedachten opvangen, die zowel de plaats als de omstandigheden wel moeten opwekken, en deze gedachten zullen een aantrekkende invloed uitoefenen op een bepaald soort mentaliteit die uiterst moeilijk is te weerstaan. De ziel zal niet in staat zijn zich te verzetten tegen de onweerstaanbare drang om naar de plaats toe te gaan vanwaar de gedachten afkomstig zijn, hetgeen in dit geval de ergste van alle plaatsen is - het graf van het afgelegde fysieke lichaam. We doen ons best om zulke

gedachten als het ware af te weren, maar bepaalde grenzen kunnen we niet overschrijden, en wanneer de persoon er op staat zijn vrije wil uit te oefenen en zelf in deze kwestie te beslissen, moeten we ons terugtrekken en de ziel vrije doorgang verlenen.

Vele mensen zullen echter naar ons betoog luisteren en zich zodoende een heleboel verdriet en ongeluk besparen. Alleen al om deze reden zou het voor de aarde het beste zijn als de kerkhoven, begraafplaatsen en het hele zichtbare en uiterlijke toebehoren van een begrafenis helemaal zouden worden afgeschaft. Grote aantallen mensen zouden dan gedwongen worden een in ieder opzicht slechte gewoonte los te laten. Het is zowel om wereldse als om geestelijke redenen ongezond, en het kan een onbewust middel zijn om de zojuist overledene verdriet te bezorgen.

Uit het feit dat een treurende tijd aan het graf besteedt en zich overgeeft aan melancholieke gedachten over de ziel die is heengegaan, en erover nadenkt dat ze nu door een meter aarde worden gescheiden enzovoorts, zult u in zo'n geval afleiden dat de treurende niet op de hoogte is van geestelijke waarheden, omdat hij anders nooit zou denken dat de overledene daar echt zelf ligt. In de geestelijke wereld weten we dat een ziel die zich geleidelijk aan overgeeft aan zulke melancholieke, opdringerige gedachten die vanaf de aarde worden opgezonden, heel weinig van geestelijke waarheden afweet. En in zo'n geval, wanneer een ziel naar de aarde terugkeert en tegenover de treurende staat en probeert degene die achtergebleven is te troosten en met hem te praten, raakt hij hevig van streek wanneer hij ontdekt dat men op aarde zijn stem niet kan horen. Zijn woorden blijven onopgemerkt. Gedachten van verdriet en wanhoop gaan in een constante stroom heen en weer totdat beide personen tenslotte uitgeput zijn van de emotionele spanning. De treurende zal uiteindelijk de begraafplaats verlaten, de pas aangekomen geest zal teruggaan naar waar hij vandaan kwam, en beiden zijn vervuld van een ontoestembare droefheid. De hele voorstelling heeft hoegenaamd niets goeds opgeleverd; integendeel, het heeft een heel slecht effect op beide partijen gehad. En wat nog erger is, de episode zal steeds herhaald worden totdat wij, aan onze kant, onze verwarde vriend een beetje rede kunnen bijbrengen, en hem de nutteloosheid van de gebeurtenissen kunnen laten zien. Uiteindelijk zal het gezond verstand de overhand behalen en zullen de bezoeken aan de rustplaats van het stoffelijk lichaam ophouden. Intussen heeft de ziel een periode van onnoemelijk veel ellende doorgemaakt die vermeden had kunnen worden, als degenen die op aarde waren achtergebleven zelf maar de nodige kennis van de geestelijke waarheden hadden bezeten.

U zult begrijpen dat we niet verrukt zijn van de moedwillige domheid van sommige aardse lieden, die volharden met hun ogen en oren dicht te houden voor de waarheid, en zo een enorme hoeveelheid ellende veroorzaken voor vrienden en verwanten die eerder dan zij de geestelijke wereld zijn binnengegaan. Hun blinde onwetendheid door te weigeren naar de feiten van geestelijke waarheden te kijken, hun schaamteloze aanmatiging van mentale superioriteit over het hele thema van het geestelijk leven, hun zelfvoldane gehechtheid aan hun eigen onjuiste inzichten, dit

alles bij elkaar, of afzonderlijk, heeft tot gevolg dat wij in de geestelijke wereld extra werk te doen hebben, hetgeen met wat kennis van de waarheid volkomen onnodig zou zijn.

Dan zouden we in staat zijn verder te gaan met ander werk in plaats van het rechtzetten van de fouten van de aarde. De aarde heeft in feite een enorm overdreven idee van eigen bekwaamheid. Je moet een inwoner van de geestelijke wereld zijn om precies te kunnen zien hoe dwaas de mensheid op de aarde werkelijk is! Hier zijn de fouten duidelijk voor iedereen te zien, en we zijn soms verbaasd over de onwetendheid die ten toon gespreid wordt.

Nu moet men niet denken dat ik beweer dat de mensen in de geestelijke wereld onfeilbaar zijn. Verre van dien. Maar wanneer de mens in een lichaam leeft, krijgt hij zoveel mogelijkheden om over het leven dat hij in de geestelijke wereld tegemoet gaat, aan de weet te komen. Met een luchtig handgebaar gaat hij moedwillig voorbij aan de mogelijkheden, want hij *weet het beter*. Wanneer hij in het geestelijke bestaansniveau aankomt, weet hij het nog altijd beter, en beklagt zich bitter over de verknoeide kansen in zijn aardse leven. En er zijn maar weinig dingen erger dan wroeging. Maar zoals in zovele andere dingen kunnen wij te hulp komen, en de ziel erbij helpen de wroeging voor zijn aardse fouten te boven te komen.

We zijn zeker niet onfeilbaar hier in de geestelijke wereld, maar krachtens onze veranderde toestand kunnen we net een eindje verder kijken dan jullie die nog in het lichaam leven. Wanneer we bemerken dat onze vrienden op aarde op het punt staan een of andere fout te maken die uiteindelijk nadelig voor hen zal zijn, zijn we er natuurlijk op gebrand een waarschuwend of raadgevend woord aan te bieden, en hen zo te behoeden voor de gevolgen. Helaas is de mens zo dikwijls doof voor onze aansporingen, en wordt de verkeerde stap gezet. Wanneer onze vriend tenslotte in de geestelijke wereld arriveert, ziet hij de fouten die hij heeft gemaakt en hoe hij ze had kunnen voorkomen als hij maar geluisterd had.

Het sterven schijnt voor degene die er getuige van is altijd zo'n eenzame bezigheid te zijn en, noodgedwongen, moet het dat tot op zekere hoogte ook wel zijn. Maar onze hulp is altijd bij de hand, ofschoon de hulp gewoonlijk na het verbreken van het magnetische koord komt, wanneer het geestelijk lichaam vrij is van het aardse lichaam. De scheiding zal op een volkomen natuurlijke manier plaatshebben, net als een blad dat van de boom valt. Dan komt voor ons het moment om op te treden en onze hulp aan te bieden. Ik zeg hulp *aanbieden*, want we dringen onze diensten niet aan anderen op. Tot dusver is onze ervaring echter dat ons aanbod tot hulp nooit wordt versmaad. Integendeel, de mensen zijn maar al te blij zich geheel in onze handen over te geven.

Overigens hebben wij drieën, Edwin, Ruth en ik letterlijk ontelbare vrienden gemaakt door middel van ons werk. Zo velen van hen zien met hun geestelijke ogen allereerst ons gezicht wanneer de dood hun fysieke ogen heeft gesloten. Zij beschouwen ons dan als vrienden in de nood, die gekomen zijn om hen van de

hemel weet wat voor onnoemelijke beproevingen te redden en, alleen daarom al, wordt ons werk honderdvoudig betaald door de blik van innige opluchting op hun gezicht en door de uitbundige dankbaarheid, als we een paar van de aangename dingen verklaren die hen te wachten staan. En nooit was hun dankbaarheid oprechter!

Het eigenlijke proces van het fysieke sterven dient men alleen te ondernemen, en in die zin is het een eenzame bezigheid. Maar zodra het geestelijk lichaam vrij is kunnen wij beginnen.

Tot nu toe heb ik gesproken over mensen die bestemd zijn voor de heldere sferen van de geestelijke wereld. Maar er wordt evenzeer hulp geboden aan degenen van wie het leven op de aarde hen naar de donkere sferen heeft gebracht. Je kunt veilig zeggen dat geen enkele persoon, die na het sterven de geestelijke wereld binnen gaat, zonder begeleiding is. Er is altijd *iemand* aanwezig. Maar in vele gevallen worden we door de mentale toestand van de ziel, die we benaderen, ervan weerhouden wat voor hulp dan ook te verlenen. In feite wordt toenadering onmogelijk, en dus kunnen we niets anders doen dan toekijken hoe de ziel haar weg naar de duisternis inslaat. Als we ook maar het geringste straaltje licht dat van zo'n ziel uitgaat kunnen waarnemen, doen we natuurlijk ons best het aan te wakkeren tot iets als een vlam.

U moet weten dat spiritualiteit letterlijk licht betekent, hier bij ons in de geestelijke wereld. En ontbreken van spiritualiteit betekent duisternis. In het laatste geval ziet de ziel er werkelijk donker uit, hoe donkerder zij is, des te meer walgelijk en afzichtelijk, net als het leven dat zij op aarde leidde en dat de oorzaak is van de duisternis. Maar een duister leven kan in een klein ogenblik verlicht worden door een goede handeling, een of andere vriendelijke daad, en die zal zorgen voor dat kleine lichtstraaltje waar ik over sprak. Daar kunnen we als het ware mee verder werken, het in de herinnering terugbrengen, en aan de eigenaar ervan het verschil proberen te tonen tussen dit iele schijnsel en de rest van zijn gore, donkere kledij.

Als de ziel naar rede wil luisteren, kunnen we enige voortgang maken en zo het licht versterken door de bereidheid van de eigenaar om zich helemaal te reinigen. Als onze woorden er niet in slagen de ziel op wat voor manier ook te beïnvloeden, dan moeten we haar noodgedwongen haar gang laten gaan, totdat er in haar duisternis betere gedachten, ideeën en verlangens in de ziel opkomen.

U kunt begrijpen dat dit veeleisend werk voor ons is, ondanks het feit dat we niet te lijden hebben van fysieke moeheid. Niettemin kunnen we niet doorgaan in zulke enerverende omstandigheden, zonder ons mentaal nogal afgejakkerd te voelen en dus begeven we ons maar weer in het licht van onze eigen sferen. Intussen zullen anderen onze plaatsen innemen, zodat geen overgang zonder begeleiding gebeurt, ongeacht waar het kan zijn of in wat voor omstandigheden of waardoor ook veroorzaakt; hetzij op het land, onder de grond; op zee of onder de zee, of in de lucht boven de aarde. Wij kunnen niet altijd ons doel bereiken door aanwezig te zijn; dat is niet onze fout, maar van de persoon die zojuist zijn stoffelijk lichaam heeft

achtergelaten.

Iemand die niet is ingelicht over geestelijke waarheden, kan opmerkelijk koppig zijn in het vastklampen aan zijn oude, aardse ideeën over hetgeen er precies gaat gebeuren als hij doodgaat. Sommigen hebben misschien helemaal geen inzicht in de kwestie en kunnen dus wat meer ontvankelijk zijn voor rede en logica. Anderen kunnen goede mensen zijn, maar ze worden totaal overheerst door orthodox-religieuze opvattingen, en dit type is misschien wel het ergste van allemaal om mee om te gaan!

Bovendien is er nog een bepaalde, godsdienstige gesteldheid die ons een heleboel problemen bezorgt, en dat houdt verband met die mensen op aarde van wie de godsdienst uit een heel grove, elementaire soort bestaat, gebaseerd op een letterlijke interpretatie van de bijbelteksten volgens hun eigen primitieve denkbeelden.

Zij beschouwen zichzelf tot de 'uitverkorenen' te behoren, die op de een of andere mysterieuze manier opgenomen zullen worden in de hemelse sferen, alwaar ze op gepaste wijze beloond zullen worden voor hun groot 'geloof'. Hun hele religieuze voorstelling is net zo vaag wat betreft geestelijke inhoud en betekenis als mijn beschrijving ervan. De basis is 'geloof' in bepaalde bijbelse vermaningen en voorschriften en voorspellingen. Zij geloven werkelijk dat hun geloofsbelijdenis hen door hun aardse leven tot in de volgende wereld zal leiden. Zij geloven dat zij door een hemelse heerschare tegemoetgekomen zullen worden en naar hun tehuis temidden van de uitverkorenen begeleid zullen worden.

Het komt nooit bij deze mensen op, dat een leven zoals zij het zich voor zichzelf in de hemel voorstellen, gerealiseerd tot in de finesses, een ware nachtmerrie voor hen zou worden. Ze beelden zich in dat ze de eeuwigheid zullen doorbrengen met de een of andere soort simpele aanbidding met een heleboel psalmgezang en gemeenschappelijk citeren uit de heilige schrift.

U kunt zich enigszins de schok indenken die zulke zielen wacht wanneer ze hier in de geestelijke wereld aankomen, en er achter komen dat ze zich totaal vergist hebben in de ware aard van de dingen. In het begin zullen ze worden aangetrokken tot anderen van hun eigen soort, als wij het, op dat moment, voor onmogelijk houden om ze van hun vergissingen te overtuigen. Tenslotte zal hun 'eigengemaakte hemel' hen zo gaan vervelen dat ze door en door ontevreden worden met hun leven en omgeving. Dan kunnen wij optreden en hen kennis laten maken met een normale, natuurlijke manier van leven in de geestelijke wereld.

Het is vreemd - nietwaar, beste vriend? - dat velen van ons hier zoveel werk moeten verzetten om aan gewone, gezellige en vriendelijke mensen de waarheid uit te leggen dat ze *leven*, in de letterlijke betekenis van het woord!

Allereerst moeten we uitleg geven over *onszelf*, hetgeen nog gekker zal klinken. We moeten de pas aangekomene ervan overtuigen dat we geen "spoken" zijn, geen ijle wezens die alleen maar bestaan om mensen bang te maken. We zijn eraan gewend geraakt dat men vraagt: "Wie zijn *jullie*?" - wanneer we voor het eerst de een of andere ziel benaderen die pas aangekomen is en in moeilijkheden verkeert.

En dan zijn we genoodzaakt uit te leggen dat we heel echte schepsels van 'vlees en bloed' zijn en dat we zijn gekomen om hen te helpen als ze ons dat willen toestaan.

Soms geeft de alledaagsheid van onze kleding en verschijning hen in zekere mate een gevoel van vertrouwdheid en zekerheid. Ook onze stemmen schijnen volkomen normaal en herkenbaar te zijn. Want u moet begrijpen dat elke aanduiding dat we als 'hemelse wezens' verschijnen hoogstwaarschijnlijk de nieuwkomer doodsbang zou maken en onze bedoeling zou verijdelen, voordat we zelfs maar aan het werk waren begonnen. Inderdaad, we zijn zo recht voor z'n raap, zonder vertoon van religieuze neigingen in onze gesprekken, en we praten en gaan met ze om alsof hun huidige situatie een heel gewone stand van zaken is - voor ons is het dat ook, maar niet voor hen - dat het niet lang duurt voordat een intelligente, ontvankelijke ziel de situatie volledig zal begrijpen en zich maar al te graag aan onze zorg wil overgeven.

Ongetwijfeld zult u wel hebben gehoord of gelezen over gevallen van mensen die 'aardgebonden' waren, en hebt u zich afgevraagd hoe dat gebeurt en wat hen aan de aarde vasthoudt.

In die gevallen waarin ik aardgebonden mensen heb aangesproken, heb ik altijd vastgesteld dat de ziel, die in zo'n toestand verkeerde, zich niet bewust was van een andere bestaanstoestand waar hij vanuit zijn tegenwoordige omgeving naartoe zou kunnen gaan. Hij was niet op de hoogte van andere sferen die hoger of lager waren dan die welke hij zich in bevond. Gewoonlijk zijn deze ongelukkige mensen aan hun aardse omgeving gebonden, welke dat ook mag zijn. Die gehechtheid kan een gevoelsmatige zijn, waar een grote genegenheid werd gekoesterd voor het aardse huis of verblijfplaats, of werk. De aantrekking kan ook ziekelijk zijn, als er een misdaad werd gepleegd waardoor de schuldige tot de plaats van zijn daad wordt aangetrokken. Misschien is dit laatste bij aardse mensen wel het best bekend onder de benaming 'spookhuizen' en vele mensen begrijpen er niets van dat de spokerijen in een groot aantal gevallen gedurende honderden jaren blijven doorgaan.

Nog ingewikkelder is het als de persoon die verantwoordelijk is voor het gespoek er helemaal uitziet als een goedaardige ziel, die geen enkele bedoeling heeft om wie dan ook kwaad te doen of te laten schrikken.

Wat is er de oorzaak van dat hij honderden jaren lang op die plaats blijft, wanneer hij vermoedelijk veel beter elders in de geestelijke wereld bezig zou kunnen zijn? Het antwoord luidt dat hij in vele gevallen op die manier *bezig is*. Maar u zult zich herinneren dat er op aarde een bekend spreekwoord is dat zegt: Onze Lieve Heer heeft rare kostgangers. Dat geldt dus ook voor de geestelijke wereld.

Houd dat in gedachten, en denk er ook aan dat iemand precies dezelfde is op het moment dat hij gestorven is als toen hij was op het moment daarvoor. Er heeft geen magische, directe verandering plaats van geest of lichaam. We gaan naar de geestelijke wereld over met al onze aardse sympathieën en antipathieën, al onze eigenaardigheden, liefhebberijen en zwakheden, en met al de religieuze dwalingen die ons aankleven. We zijn net als we op aarde waren, ofschoon daar niet altijd uit volgt dat we ons precies zo zullen gedragen als op aarde. In de geestelijke wereld

hebben we meer vrijheid van uitdrukking, en worden we aangetrokken tot onze eigen emotionele en spirituele soort, we zijn niet beschroomd om openlijk uitdrukking te geven aan onze gedachten en gevoelens, en dus geven we, uiteindelijk, een waarachtig beeld weer van onszelf zoals we werkelijk zijn. Sommige geesten nemen heel vlug nieuwe ideeën en waarheden aan. Sommigen grijpen snel naar de waarheid in plaats van valsheid of onwaarheid. Mensen van dit mentale kaliber passen al gauw hun inzichten weer aan en komen zo in harmonie met hun nieuwe leven en omgeving. Ze zullen althans voor dat ogenblik acclimatiseren in hun omgeving.

Een groot aantal toont geen verdere belangstelling in zijn oude aardse leven en manier van leven, maar zal zich met al zijn energie concentreren op de grotere wereld die zich voor hem ontvouwt. Maar er zijn mensen die op aarde een sentimentele gehechtheid aan de een of andere plaats of gebouw bezaten en het nu, in de geestelijke wereld, nog steeds hebben. Om de een of andere reden die, strikt genomen, alleen hen aangaat, tonen zij geen speciaal verlangen om die verbinding te verbreken; hun belangstelling blijft even hecht als toen zij er op aarde in woonden. Ze zijn er sterk gevoelig voor of het er goed mee gaat en wat er zoal mee gebeurt, en zij gebruiken hun vrije uren om het toneel van hun vroegere vermaak of activiteiten voortdurend opnieuw te bezoeken. Uiteindelijk zal er een moment komen dat ze genoeg krijgen van dat heen en weer reizen zonder een werkelijk doel, behalve dan het bevredigen van een bepaalde nieuwsgierigheid. Dan zullen de bezoeken helemaal ophouden en is de ziel tenslotte echt vrij. Want zulke banden hebben op zichzelf geen geestelijke waarde wanneer de bezoeker, die soms wordt gezien, soms alleen maar wordt 'gevoeld' en op andere momenten wordt gezien en gevoeld, louter terugkeert om zijn belangstelling en nieuwsgierigheid te bevredigen.

Naar de aarde terugkeren met de specifieke bedoeling om vroegere collega's of vrienden te helpen is weer een heel andere kwestie. Zoals ik u heb verteld, zijn veel van die mensen eenvoudige lieden die zo nu en dan een zekere koppigheid aan de dag leggen, en bijgevolg zijn ze doof voor onze wenken om een einde te maken aan hun 'gespook' in een bepaalde plaats op aarde. Maar wanneer zij, net als wij allemaal, ervoor kiezen hun vrije wil volledig uit te oefenen, zijn wij machteloos om tussenbeide te komen en moeten zij hun eigen weg maar volgen. Personen van dit type zijn alleen maar gedeeltelijk aardgebonden. Zij leven in hun eigen sfeer in de geestelijke wereld en bezoeken in hun eentje regelmatig de plaats die hen zo sterk aantrekt.

De spokerijen van een onaangename aard, die te maken hebben met de een of andere misdaad of met geweld, of waar iets verkeers niet werd goedge maakt, vallen onder een heel andere categorie. In de meeste gevallen blijft een individu geworteld aan de plaats. Zij kunnen nog steeds in dezelfde gemoedstoestand verkeren als toen zij hun misdaad begingen. Ze kunnen verteerd worden van het verlangen naar wraak of vergelding, of naar een vorm van geweld. De concentratie van gedachten en emoties zal zo krachtig zijn, dat het hele voorval of de reeks van

voorvallen door die gekwelde geest in de vorm van gedachtebeelden zal worden geprojecteerd, en die zullen de juiste details weergeven met een exacte precisie van de oorspronkelijke gebeurtenis. Het geheugen heeft de details getrouw vastgelegd en de geest zal ze loslaten, en kan ermee doorgaan ze los te laten, met onfeilbare nauwkeurigheid. Iedere persoon van wie de paranormale eigenschappen zijn ontwikkeld - en soms ook degene bij wie dat niet het geval is - kan zien wat er voor zijn ogen plaatsheeft en waardoor de spokerij veroorzaakt wordt.

Nu en dan is de gedachteconcentratie van de aardgebonden ziel zo krachtig, dat het hele verschijnsel als het ware de aardse wereld zal binnendringen, zodat iedereen die binnen bereik van de manifestatie komt het kan zien of horen. Het is niet zo vreemd dat zulk gespook honderden jaren lang op dezelfde plaats met dezelfde nauwgezetheid voortdurend wordt herhaald, als men de grote verscheidenheid van de menselijke zielen in aanmerking neemt. De onschadelijke sentimentaliteit van de (bovennatuurlijke) bezoeker die naar oude taferelen van aards streven toegaat, kan emotionele gevoelens bezitten die net zo sterk en bindend voor de geest zijn als die van de bedrijver van een misdaad, wiens dorst naar wraak de daad teweegbracht die hem nu zo krachtig aan de aarde vasthoudt.

In dit soort gevallen zouden de mensen op aarde de geestelijke wereld zeer waardevolle hulp kunnen verschaffen door de last van de geest van deze gekwelde zielen te verlichten of, in elk geval, enige verbetering in hun ongelukkige toestand te geven. Maar een groot aantal van deze voorvallen wordt behandeld als iets dat 'onderzocht' moet worden, allereerst om te zien of de zogenaamde spokerij wel echt is en, als vervolgens het feit is vastgesteld dat 'er iets raars aan de gang is', om de kwestie te bestuderen met de bedoeling om te kijken waar het om gaat. Daarna worden er ellenlange rapporten samengesteld van ooggetuigenverslagen, de geloofwaardigheid van het verschijnsel wordt aangetoond, en daar blijft het bij.

Intussen verkwijnt de ziel, die de oorzaak van dit geleerde onderzoek is, nog steeds in zijn ellende. Indien de onderzoekers al dadelijk in het begin de persoon die de verstoringen veroorzaakt zouden ondervragen, en om hulp uit de hogere sferen van de geestelijke wereld zouden bidden, zouden daardoor niet alleen de onaangename stoornissen worden beëindigd, maar wat belangrijker is, de ongelukkige veroorzaker ervan zou uit zijn ellende worden geholpen zodat hij zijn voet op het pad van vooruitgang zou kunnen zetten.

Het is altijd veel gemakkelijker en levert een veel beter resultaat op als de mensen, die nog op aarde zijn, deze gevallen meteen aanpakken. De persoon die verantwoordelijk is voor het gespook bevindt zich veel dichterbij de aarde, en is derhalve door u veel gemakkelijker te benaderen dan door ons, hier in de geestelijke wereld. Wanneer hij helemaal begrepen heeft wat er is gebeurd en waar hij mee bezig is, kunnen wij hem onder onze hoede nemen en hem wegbrengen uit de omgeving die de ellende veroorzaakt.

De manier waarop men als een permanente bewoner de geestelijke wereld binnenkomt is in ieder geval hetzelfde - door het verbreken van het magnetische

koord, ofschoon de fysieke oorzaak op een voor u volkomen bekende wijze kan verschillen: ongeluk, ziekte of ouderdom. Maar wat er met ons kan gebeuren, onmiddellijk nadat het koord is verbroken, kan oneindig verschillen overeenkomstig de veelheid aan menselijk temperament waaruit de aardse bevolking is samengesteld, en overeenkomstig het grote verschil in graden van spiritualiteit van de nieuw aangekomen personen. De omstandigheden per individueel geval verschillen zodanig, dat er vele boekdelen voor nodig zouden zijn om zelfs maar een deel van de ervaringen van de anderen op te sommen als het alleen maar gaat over het binnenkomen in de geestelijke wereld. We kunnen de kwestie slechts in algemene zin behandelen.

Als we kijken naar de fysieke oorzaken van overlijden in normale perioden, ziet het ernaar uit dat ziekte verantwoordelijk is voor het grootste aantal. Wat er in zulke gevallen met het individu gebeurt, hangt van verschillende factoren af.

De duur van de ziekte en het lijden bijvoorbeeld, en de mentale gesteldheid van het individu. Een langdurig lijden heeft een afmattend effect op het geestelijk lichaam - juister gezegd, een onderdrukkend effect - en wanneer het stoffelijk lichaam tenslotte wordt achtergelaten, gaat het geestelijk lichaam gewoonlijk naar een van de rustzalen, waarvan de geestelijke wereld ruimschoots is voorzien. Daar gaat de nieuwe bewoner in een aangename slaaptoestand over, om uiteindelijk helemaal verkwikt en versterkt wakker te worden.

De tijd, zoals u ernaar kijkt, die ervoor nodig is om deze behandeling te volbrengen, varieert natuurlijk, teneinde aan persoonlijke behoeften tegemoet te kunnen komen. Voor sommigen zal een betrekkelijk korte tijd volstaan; voor anderen kan het maanden van uw aardse tijd vergen.

Wat mijzelf betreft, ik was slechts korte tijd ziek terwijl ik nog op aarde was. Toen ik naar de geestelijke wereld overging, gebeurde dat zonder dat ik het bewustzijn verloor. Ik was in staat om naar mijn fysieke lichaam te kijken waar ik zojuist afstand van had gedaan, en op het moment dat ik van de aarde wegging, kwam er een vriend en collega uit mijn aardse periode naar me toe - hij was al eerder overleden - en bracht me naar mijn nieuwe huis in de geestelijke wereld. Na een kort overzicht van mijn nieuwe verblijfplaats raadde mijn vriend me aan om wat te rusten, gezien het feit dat ik mijn laatste ziekbed nog maar net achter de rug had. Dat deed ik, in mijn eigen huis. Ik liet mezelf in een heerlijke sluimertoestand verglijden, met het gevoel dat ik me nergens om hoefde te bekommeren. Toen ik ontwaakt was, voelde ik me sterk en volkomen gezond zoals ik het nooit eerder had beleefd. Ik weet niet precies hoe lang ik heb geslapen, maar er werd me verteld dat het heel kort was; inderdaad duurde het veel korter dan de ziekte die mijn overgang naar de geestelijke wereld had veroorzaakt.

Het lijden als gevolg van de ziekte die de dood teweegbrengt in aanmerking genomen denk ik, dat de duur van de ziekte en het lijden bijeengevoegd kunnen worden, want zij geven beide een vorm van vermoeidheid aan het geestelijk lichaam, ofschoon men zich deze vermoeidheid niet moet voorstellen in de aardse

zin van het woord. Ze zijn niet echt met elkaar te vergelijken. Bij ons bestaat geen zwaar gevoel in de ledematen, geen pijnlijke gewrichten, geen loodzware moeheid waarbij iedere beweging ons veel ellende bezorgt; toch moet men ook niet denken dat onze moeheid vergelijkbaar is met uw aardse, mentale moeheid, aangezien u niet in staat bent de geest gedurende langere tijd ergens op te concentreren. Nogmaals, het ontbreekt ons ook niet aan belangstelling voor onze zaken, en we voelen ons ook niet onrustig en slecht op ons gemak. Het woord 'moeheid' is het beste dat ik kan bedenken. Er is echt geen woord dat deze toestand adequaat kan beschrijven.

U, die nog in een stoffelijk lichaam leeft, zult gedurende de dag fysieke energie verbruiken tot aan het moment dat het nodig is om te gaan rusten. Rust is essentieel voor u als u verder wilt functioneren op het stoffelijk niveau van de aarde. Wanneer u zich hebt teruggetrokken om te rusten en te slapen en uw geestelijk lichaam is afwezig, wordt uw fysieke lichaam bijgevuld met de energie die u in leven en actief houdt. Uw lichaam wordt als het ware opgeladen met genoeg energie om u door de dag heen te helpen, en indien nodig nog verder. Het vormt een reservoir van kracht.

Bij ons is dat anders. Door ons heen stroomt onafgebroken kracht vanuit de bron van alle leven. Wij zijn een kanaal voor deze onuitputtelijke energie, die naar ons toestroomt overeenkomstig onze behoeften op dat moment. We hoeven alleen maar te vragen om een grotere voorraad kracht voor het een of andere speciale doel, of om een bepaalde taak te volbrengen die we op ons hebben genomen, en het wordt ons onmiddellijk ter beschikking gesteld. Wij hoeven onszelf niet op te laden door middel van de slaap zoals u. Onze moeheid - bij gebrek aan een beter woord - is meer een soort verlangen naar verandering van hetgeen we doen, of het nu een liefhebberij of werk is waardoor onze energie benut wordt.

Een verlangen naar verandering van hetgeen we doen is heel natuurlijk en gewoon in beide werelden, die van u en die van ons, maar bij ons leiden langdurige activiteiten nooit tot vermoeidheid van de ledematen of de geest. Wij kunnen veel langer met ons werk doorgaan, ver buiten de grenzen die u op aarde zijn gesteld, zonder dat we de bekwaamheid voor onze taak kwijtraken. Wij kunnen (en dat doen we ook) gedurende zo'n aantal uren werken dat het u ongelooflijk lang zou toeschijnen, zonder de minst kwalijke gevolgen voor onszelf of voor het werk.

Er schijnt een idee te bestaan bij verschillende denkrichtingen op aarde, dat wij in de geestelijke wereld voor eeuwig met hetzelfde werk bezig zijn. Mogelijk is dit vreemde denkbeeld slechts een variatie op het idiote idee van een geestelijk leven van 'eeuwige rust', waarover ik al met u heb gesproken. De geestelijke wereld is niet statisch, ook zijn al haar inwoners niet altijd zonder ophouden en zonder verandering met dezelfde taken bezig. Het werk mag dan wel nooit eindigen, maar er zijn regelmatige gelegenheden dat we stoppen met werken. Bij de heerlijkheden in de geestelijke wereld behoren ook de gelegenheden om naar believen voortdurend te veranderen. Wij staan niet stil en reizen ook niet in een sleur waaruit we onszelf niet kunnen losmaken. Het verlangen naar een soort verandering komt in ons op - en we

veranderen onmiddellijk. Dat is nu onze moeheid zoals we het zo goed mogelijk aan u kunnen beschrijven.

De rust voor een pas aangekomen persoon is nodig of wordt vaak aangeraden om het geestelijk lichaam in staat te stellen zich aan te passen aan zijn nieuwe levensomstandigheden. Het was eraan gewend om heel stevig aan het stoffelijk lichaam vast te zitten en daarin kon het iedere onaangenaamheid opvangen waaraan het stoffelijk lichaam werd onderworpen tijdens zijn aardse periode. Een wakkere geest kan deze fysieke reacties snel afschudden en zich aanpassen aan het nieuwe leven. Andere karakters zullen trager en bedarder zijn. Een langdurige en pijnlijke ziekte kan een van de onaangenaamheden zijn die ik zojuist heb genoemd, en ofschoon een waakzame geest zich al spoedig kan ontdoen van de ervaringen van de laatste tijd, kan er toch nog wat tijd voor nodig zijn en wordt er een rustperiode doorgemaakt.

Het geestelijk lichaam wordt in geen enkel opzicht aangetast door de een of andere ziekte die er de oorzaak van is dat het voorgoed naar de geestelijke wereld overgaat. Maar een aardse ziekte beïnvloedt de psyche, die op zijn beurt de natuurlijke helderheid verduistert die het geestelijk lichaam misschien bezit. Het is louter een kwestie van gedachten en heeft totaal geen betrekking op de persoonlijke helderheid van geestelijke vooruitgang. Dat kan geen slechte gezondheid of ziekte wegnemen. Daarom zal een rustperiode het geestelijk lichaam zijn natuurlijke energie teruggeven, in kleur en harmonie met zijn leven en omgeving.

Bij ons is rust een zeer rekbaar begrip. Men kan op veel verschillende manieren rust nemen. Inderdaad is het heel gewoon om iemand druk aan het werk te zien terwijl hij alle ijver van de wereld tentoonspreidt, om dan te ontdekken dat hij in werkelijkheiditrust! Iemand kan dus rusten terwijl hij het tegengestelde laat zien.

Hoe wordt iemand beïnvloed die plotseling en misschien op gewelddadige wijze is gestorven, en ook degene die zonder aankondiging in de geestelijke wereld wordt geworpen of, wetend dat het einde van zijn aardse leven aanstaande is, toch een gewelddadige overgang ondergaat? Hoe zou het met zo'n persoon aflopen?

Dat doet je denken aan de uitdrukking die ooit zo in zwang was bij bepaalde personen: de eeuwigheid ingezonden. Wat moet zo'n stompzinnige uitdrukking bij een heleboel mensen wel niet een vreselijke voorstelling voor de geest geroepen hebben. De afschuwelijke tragedie van 'het sterven' die alle mensen onder ogen moeten zien. De verschrikkelijke onzekerheid over wat er zou gaan gebeuren nadat zij 'uit het leven gescheiden zouden zijn'. Het angstige vooruitzicht om voor de Gevreesde Rechter te worden geleid. De meesten van hen werd verteld dat ze maar 'ellendige zondaars' waren, die alleen maar konden hopen op 'genade', mits ze 'geloofden aan' het een of ander dat zo'n duistere betekenis had dat ze er geen touw aan vast konden knopen, maar dat niettemin een bepaalde magische bedoeling had om hen te 'verlossen'. Wat zou het gaan worden - de hemel of de hel? Hoogstwaarschijnlijk het laatste, vanwege hun duidelijk falen om de onmogelijke standaard te bereiken die hun 'godsdienstleraren' hadden vastgesteld. Waar moet je

nu bang voor zijn in de eeuwigheid? Voor ons is juist het feit van diezelfde eeuwigheid een van de grootste en heerlijkste waarheden. Maar daarover zal ik te zijner tijd spreken. Op dit moment wacht onze vraag nog op een antwoord.

Als we spreken over mensen die plotseling naar de geestelijke wereld zijn overgegaan, zult u er ongetwijfeld aan moeten denken dat, bijvoorbeeld, een hartgebrek de oorzaak was, of dat een ongeluk of een opzettelijke handeling een onmiddellijke overgang veroorzaakte. In het laatste geval zult u er nadrukkelijk aan herinnerd worden wat er tijdens de rampzalige oorlogsjaren op de aarde gebeurt. Zulke overgangen kan men toch niet als normaal beschouwen als er andere omstandigheden heersen. Een normale overgang, vanuit het oogpunt van de geestelijke wereld, is er een waarin het geestelijk lichaam geleidelijk en gemakkelijk losraakt van het aardse lichaam in een langzaam en gestaag proces van scheiding. Het magnetische koord zal in zulke gevallen zachtjes van het aardse lichaam gescheiden worden, het zal op natuurlijke wijze afvallen, net als de bladeren in de herfst van de bomen vallen. Wanneer het blad nog vol leven en energie zit, is er behoorlijk wat kracht voor nodig om het van de boom los te trekken. Zo is het ook met het geestelijk lichaam. Bij de jongeren bestaat er een stevige samenhang, maar die wordt geleidelijk minder naarmate de leeftijd vordert. Wanneer de mensen op aarde in de herfst van hun leven aankomen, zit het geestelijk lichaam, net als het blad aan de boom, minder stevig aan het stoffelijk lichaam vast.

Men leest wel over mensen die op aarde een hoge ouderdom hebben bereikt en dan, op zekere dag, terwijl ze klaarblijkelijk een goede gezondheid bezaten, dood in hun stoel worden aangetroffen. In feite zijn zij rustig ingeslapen, op een normale, gezonde manier en het magnetische koord heeft zich ook op een normale, gezonde manier losgemaakt. Dat is een ideale overgang. Wanneer het aardse lichaam dus plotseling bezwijkt en de organen ophouden te functioneren, zoals het geval is bij bepaalde ziekten, wordt er geen al te grote schok op het geestelijk lichaam overgebracht.

Iemand die zich in zo'n situatie bevindt, zal in een toestand van grote verbijstering verkeren en dat zal nog toenemen door een gebrek aan kennis over de gang van zaken in de geestelijke wereld. Orthodox godsdienstige denkbeelden zullen ook aanzienlijk bijdragen aan de geestelijke verwarring. En zelfs in gevallen waar een gezonde kennis van het geestelijk leven aanwezig is, zal er ook een kortstondige verwarring zijn. Dat is onmogelijk te vermijden. De geest heeft zich misschien uitsluitend op materiële zaken geconcentreerd en dan is er wel even wat tijd voor nodig om te begrijpen wat er gebeurd is - om ze weer op een rijtje te krijgen, als we de aardse term bezigen. Wat zou ons werk in de geestelijke wereld gemakkelijk zijn als alle overgangen onder deze categorie vielen.

Wanneer we het hebben over sterfgevallen waarbij het fysieke lichaam in een onderdeel van een seconde letterlijk desintegreert, wordt opgeblazen, dan krijgt het geestelijk lichaam de grootste ellende te verduren. Het magnetische koord wordt afgekapt of weggerukt, bijna alsof er een been of arm van het stoffelijk lichaam uit

het gewricht zou worden getrokken. Het geestelijk lichaam ontdekt dat het opeens zonder zijn aardse woning zit, maar niet voordat de fysieke schok van het uiteenvallen op het geestelijk lichaam is overgebracht.

Het zorgt niet alleen voor een buitengewone verwarring, de schok heeft ook iets van een verlamdend effect. Degene die zich in zo'n situatie bevindt, is misschien niet in staat om zich op dat moment te verplaatsen. In vele gevallen zal de slaap tussenbeide komen. Hij blijft op de plaats waar hij overleed, maar wij komen hem dan helpen en brengen hem naar een van de rusthuizen die er speciaal voor zulke gevallen zijn. Hier wordt hij behandeld door deskundigen en uiteindelijk zal de patiënt ongetwijfeld weer helemaal gezond worden. De genezing is zeker en volkomen. Er is niet zoiets als een terugval of herhaling van het onwel zijn. Misschien komt het meest moeilijke gedeelte van de behandeling wel, wanneer het bewustzijn van de patiënt geheel is teruggekeerd en hij vragen begint te stellen!

Misschien vraagt u zich af wat voor effect vermindering van het fysieke lichaam op het geestelijk lichaam heeft? Helemaal niets, voorzover het alle ledematen en organen betreft. De desintegratie kan plotseling zijn of het kan een aantal aardse jaren duren door middel van het normale proces van ontbinding. Op wat voor manier het ook plaatsheeft, het resultaat is eender - een volkomen, of nagenoeg volkomen verdwijnen van dat fysieke lichaam. Het fysieke lichaam is vergankelijk, maar het geestelijk lichaam is onvergankelijk. En wat voor het totaal van dat laatste geldt, geldt ook voor de ledematen en organen; in feite voor ieder deel van het geestelijk lichaam. Het verlies van een of meer ledematen van het aardse lichaam, het bezitten van zieke organen, lichamelijke misvormingen of wat voor abnormale toestanden van het fysieke lichaam dan ook, al deze zaken laten het geestelijk lichaam volkomen onberoerd. Wat er ook met het stoffelijk lichaam gebeurt, het geestelijk lichaam zal altijd zijn volledige anatomie behouden.

Maar het geestelijk lichaam kan wel heel afschuwelijke *geestelijke* misvormingen aannemen. Die hebben helemaal niets te maken met de vorm van het fysieke lichaam, maar zijn geheel en al te wijten aan het soort leven dat zijn eigenaar op aarde heeft geleid. Deze misvormingen zijn de verschillende uitdrukkingen van de afzichtelijkheid die in de gedachten aanwezig is, en in vele gevallen is dat een uitdrukking naar buiten toe van allerlei soort slechte daden. Dit valt echter niet binnen het kader van ons onderwerp.

Degenen die geloven dat er na hun dood een lichamelijke 'opstanding' zal zijn, vragen zich vaak in gedachten af wat er zal gebeuren als zij niet in het bezit zijn van het volledige aantal ledematen of, wat erger maar meer gebruikelijk is, als hun aardse lichaam na verloop van tijd geheel is vergaan, of onmiddellijk gedesintegreerd. Het probleem ontstaat door het bezigen van het woord 'opstanding'. Zulke mensen stellen zich voor dat het voor het fysieke lichaam een normale gang van zaken is om op te staan uit zijn graf - als dat er al zou zijn - op een of ander onzeker moment in de toekomst, waarna het dan in de geestelijke wereld terecht zou moeten komen. Het is een dwaze veronderstelling, dat ontbrekende ledematen vervangen en

aangetaste vermogens zouden worden hersteld of, indien nodig, het fysieke lichaam zou worden vernieuwd nadat de onderdelen op de een of andere onbegrijpelijke manier bijeengebracht en bijeen gevoegd zouden zijn, nadat ze eerst totaal verdwenen waren.

Het hele denkbeeld is natuurlijk fantastisch. Als de ontbinding eenmaal heeft plaatsgehad, heeft het stoffelijk lichaam afgedaan voorzover het zijn vroegere eigenaar betreft. Er is helemaal geen plaats voor in de geestelijke wereld. Het kan daar niet binnengaan. En er bestaat ook geen magisch proces dat zijn bestanddelen of bestaansvorm zodanig kan veranderen, dat het kan binnendringen in geestelijke sferen met een bepaalde graad van hoogte of laagte, of licht of duisternis of wat dan ook. Een geloofsbelijdenis die verkondigt dat zoiets mogelijk is, is vruchteloos; het kan gewoonweg niet omdat het tegen de wetten van de geestelijke wereld ingaat. En dat zijn natuurwetten, geen wetten die door iemand zijn vastgesteld en dus naar believen kunnen worden ingetrokken of opgeheven.

Om nog even op de kwestie door te gaan, er bestaat niet zoiets als verrijzenis of opstanding van hetzij het fysieke lichaam, *of van het geestelijk lichaam*. Voorzover dit het geestelijk lichaam betreft is er geen 'opstijgen'. Er is eenvoudigweg een onafgebroken bestaan. Vanaf het moment dat het leven aan het fysieke lichaam wordt geschonken, begint het geestelijk lichaam ook te bestaan. Het aardse lichaam komt aan het eind van zijn leven; het houdt op met functioneren en zodoende een aards voertuig voor het geestelijk lichaam te verschaffen, en het geestelijk lichaam wordt vrijgelaten en *gaat verder* met zijn leven in de geestelijke wereld, in zijn juiste element en zijn ware tehuis. Er heeft geen verrijzenis plaatsgehad. Iets dergelijks is ook niet nodig. Het hoeft nergens op te wachten, geen dag des oordeels of ander onaangenaam vooruitzicht.

Het geestelijk lichaam is tenslotte vrij, zonder de last van zijn zware, aardse lichaam, vrij om te bewegen en te ademen, en te genieten van de schoonheden van de sferen van licht.

En nu denk ik dat we lang genoeg gedraald hebben op de drempel van de geestelijke wereld, en dat het tijd is om door de grote poort de sferen van licht binnen te gaan, waar we andere kwesties kunnen bespreken die misschien niet zo nauw verbonden zijn met de feitelijke dood van het fysieke lichaam.

Laten we het geestelijk lichaam eens gaan bekijken en spreken over een aantal kwesties van het leven in de geestelijke wereld, en misschien kunnen we al doende een paar problemen gladstrijken.

II

DE GEESTELIJKE WERELD

Ik noemde u daarstraks het woord 'eewigheid'. Het is een woord dat zoveel betekent, maar dat in werkelijkheid zo weinig mededeelt aan het gemiddelde aardse verstand.

De aardbewoner zegt in feite, dat eewigheid hetzelfde is als onsterfelijkheid - je kunt het niet aantonen. Hoe kun je in vredesnaam bewijzen dat een bepaalde bestaanstoestand, met name die van de geestelijke wereld, eeuwig zal voortduren, *zonder einde*, om misschien een sterkere uitdrukking te gebruiken. Precies. Dat is een moeilijkheid waar we ons allemaal in de geestelijke wereld van bewust zijn. En ik voeg daar snel aan toe dat *ik* het ook niet zal proberen te bewijzen.

Maar dit kan ik wel. Ik kan u een of twee uitgangspunten voorleggen die ertoe zullen bijdragen uw gedachten te richten op de belangrijke verschillen tussen uw stoffelijke bestaanstoestand op de aarde en uw onstoffelijke bestaanstoestand in de geestelijke wereld. En zodoende kan er een vage glimp aan de oppervlakte komen van hetgeen het woord 'eewigheid' kan doen vermoeden.

Als u maar even over het onderwerp wilt nadenken, zult u nadrukkelijk herinnerd worden aan de *onbestendigheid* van het leven op aarde. Te leven zoals u, met de realiteit - want zo noemt u het - die zich zo duidelijk aan u manifesteert in het leven zelf en al wat het op aarde inhoudt met, bijvoorbeeld, de gebouwen om u heen, de grond waarop u loopt, het voedsel dat u eet, de kleren die u aantrekt, uw dagelijkse bezigheden en vermaak, uw komen en gaan over korte en lange afstanden; zoals u geconfronteerd wordt met al deze bewijzen van het bestaan - en vele andere bovendien - *weet* u toch dat op zekere dag in uw leven het moment zal komen dat u al deze 'werkelijkheden' achter u moet laten, teneinde het natuurlijke proces te ondergaan van de dood van het fysieke lichaam - in één woord, wanneer u zult 'sterven'.

Maar voordat die gebeurtenis plaatsheeft, en gedurende uw hele leven op aarde, zult u het ontbindingsproces dat aan de gang is overal om u heen waarnemen. Allereerst bij uzelf. U wordt ouder, de tekenen daarvan zijn u bekend genoeg en hoeven niet te worden vermeld. Uw kleren slijten voortdurend en moeten worden vervangen. Het meubilair bij u thuis is aan hetzelfde proces onderhevig en moet ook vervangen worden. Uw huis verkeert voortdurend in staat van verval, ofschoon niet altijd zichtbaar, tot er op zekere dag een reparatie nodig is. Denk ook aan de vele voorwerpen voor dagelijks gebruik die u per ongeluk kunt breken - zelfs uw eigen beenderen zijn er niet vrij van! Het verval is dus voortdurend rondom u aan de gang. Bij u op aarde is alles vergankelijk. Daarom is er een tastbare toestand van *onbestendigheid*. Hoezeer het verval ook kan worden tegengegaan, toch hebt u de

zekerheid dat uw aardse leven uiteindelijk zal ophouden, en dat drukt op zichzelf al een stempel op de wereldse onbestendigheid.

Laten we dit alles nu eens tegenover het leven van de geestelijke wereld en haar bewoners stellen. Misschien wel een van de meest bemoedigende en geruststellende gevoelens die we in de geestelijke wereld kunnen koesteren, is het gevoel van *duurzaamheid*. Allereerst wat onszelf betreft. Wij zijn onvergankelijk. Wij hebben ons ontdaan van ons aardse en vergankelijke lichaam toen we de geestelijke wereld binnengingen, en we zijn zoals we werkelijk zijn, onvergankelijk. We verouderen niet. Integendeel, *we worden jonger* als we de bloei van het leven achter ons hebben bij het verlaten van de aarde. Dat is op zichzelf al iets om je over te verheugen, maar het meest van alles om je veilig en *blijvend* te voelen. Onze kleren verslijten of vergaan niet op de een of andere manier. Onze huizen vallen onder dezelfde wet van onvergankelijkheid. In mijn eigen huis word ik bijvoorbeeld nooit genoodzaakt om iets te vervangen of te vernieuwen, hetzij van het meubilair of van de constructie, sinds ik hier voor het eerst kwam wonen nadat ik de aarde had verlaten.

En dat geldt voor alle andere mensen in deze sferen. Ik heb natuurlijk wel dingen veranderd; dat doen we allemaal, maar niet omdat ze vergaan of gebroken zouden zijn, of vanwege slijtage. Welke veranderingen we ook aanbrengen, het wordt allemaal gedaan om ons en onze vrienden plezier te verschaffen.

De indrukwekkende gebouwen, die in deze sferen zo'n markant kenmerk vormen - temidden van zovele markante kenmerken - zijn net zo schoon en helder en stralend als op de dag waarop ze werden opgericht. En wanneer ik u nu vertel dat er geen spoor van verval of verwerking of vuil of goorheid op gevonden kan worden, en wanneer ik u nu ook vertel dat een groot aantal ervan al *duizenden jaren* staat, geloof ik wel dat u het ermee eens kunt zijn dat we alle reden hebben om onszelf en alles om ons heen als *duurzaam* te beschouwen.

De weinige details die ik u hier gegeven heb, vormen nog geen tiende van de talloze tekenen van bestendigheid die zich aldoor aan ons geestes oog vertonen. Als we dus niet kunnen aantonen dat ons leven hier in de geestelijke wereld eeuwig zal duren, hebben we wel overvloedig bewijs om ervan uit te gaan dat het zo **is**. En ik verzeker u dat niets ons reden tot meer tevredenheid kan geven dan dat. Voor ons vormen de woorden 'tot in alle eeuwigheid' een passende clause in ons handvest van geestelijke vrijheid.

Ik heb dikwijls gesproken over de prachtige gebouwen in de geestelijke wereld, maar ik heb tot nu toe geen enkele toespeeling gemaakt op een bepaalde vorm van architectuur waar ze op lijken. In feite bezitten we alle soorten, vanaf de vroegste vormen die u op aarde kent tot aan die van de huidige tijd. Een soort die hier bij ons heel favoriet is, is bij u gewoonlijk als gotiek bekend. Maar alle tijdperken zijn vertegenwoordigd. Het zou niet juist zijn om te zeggen dat ze gereproduceerd worden, want hier kunnen we een beroep doen op mensen uit een vroegere periode, om gebouwen op te richten volgens de exacte tekeningen van die uit hun eigen tijd. Hoe mooi de diverse bouwstijlen ook mogen zijn, en ze *zijn* mooi, zijn toch de

materialen waaruit de gebouwen zijn samengesteld, vanwege hun heerlijke kleuren, naar mijn idee nog fraaiër. Zelfs de eenvoudigste structuur, waar misschien elke uitwendige verfraaiing aan ontbreekt, is niettemin een verrukking om te zien. Al de gebouwen, van het bescheiden landhuisje tot een van de statige zalen van kennis, zien er schoon en nieuw uit. Maar bovendien bezitten de materialen waaruit ze bestaan een halfdoorschijnend, op albast lijkend uitwendig voorkomen met een prachtige verscheidenheid aan delicate kleuren, die van tint schijnen te veranderen naarmate de toeschouwer zijn plaats van waarneming verandert. Sommige geven de indruk dat ze zijn samengesteld uit parelmoer met de meest aangename en rustgevende kleurschakeringen en tinten. Deze kleuren zijn natuurlijk nooit te helder of te schitterend waar de gebouwen tamelijk dicht bij elkaar staan. Waar ze wat verder van elkaar verwijderd zijn, kunnen ze een iets stralender tint aannemen, zonder de harmonie van een naburig gebouw te verstoren of ermee in conflict te komen.

Welke vorm van architectuur in de geestelijke wereld u ook kunt bedenken, u moet altijd rekening houden met de twee extra factoren van de materialen waaruit het is vervaardigd, en het uitgebreide scala van zachte kleuren.

Er is één stijl van bouwen waar wij niet van houden en dat is die grote, naargeestige kazerneachtige bouw, rechthoekig of van wat voor vorm ook, met hele rijen troosteloze ramen. Zulke gebouwen passen niet bij de warmte en genialiteit van deze sferen, en ze zouden er alles bij elkaar genomen te kil en afstotend uitzien om enige weerklank bij de bewoners hier op te roepen, ondanks de luister van onze bouwmaterialen en hun afwisselende kleuren. Zonder de hartelijke respons van de bewoners van deze sferen zou er niets erg lang zichtbaar blijven. Omdat we houden van de dingen die we hier hebben, blijven ze bestaan.

Als ik zou zeggen dat wij in de geestelijke wereld dat soort van huizen hebben dat u bij u op aarde als 'herenhuis' bekendstaat, zou dat bij u ongetwijfeld het privé bezit van een groot buitenhuis op aarde voor de geest roepen.

Natuurlijk bestaan er eigendommen in de geestelijke wereld. Waarom zou dat niet zo zijn? Het recht op eigendom wordt echter op een heel andere manier verkregen dan op de aarde. Er is maar één eigendomsrecht in de geestelijke wereld, en dat is het geestelijk recht. Geen ander zal voldoen; er bestaat zelfs geen ander. We kunnen alleen maar bezit verkrijgen volgens ons geestelijk recht, verworven door het soort leven dat we op aarde hebben geleid, en later door onze vooruitgang in de geestelijke wereld.

Vele mensen die hier zijn aangekomen, krijgen veel meer bezittingen dan ze op aarde hadden. Ook het tegenovergestelde is vaak het geval. Eigenaren van omvangrijke, aardse goederen kunnen merken dat ze geestelijk arm zijn wanneer ze hier aankomen. Maar ze kunnen het recht verwerven om meer te bezitten, veel meer dan ze ooit op aarde zouden bezitten, en van veel grotere waarde en schoonheid.

Maar om terug te komen op de grote herenhuisen waar ik over sprak, die zijn niet opgericht uit een louter verlangen naar bezit, ofschoon het natuurlijk niet tegenstrij-

dig is met de harmonie en de wetten van deze sferen om genoeg te scheppen in wat we ook maar kunnen bezitten, van de kleinste kleinigheid tot het grootste gebouw. Deze statige huizen zijn gewoonlijk ontstaan uit kleinere huizen waar van tijd tot tijd iets werd aangebouwd. Maar ze worden wel gebouwd met een heel apart doel, niet om het gebouw op zich groter te maken, maar voor het een of andere nuttige of interessante doel dat vele anderen in deze sferen van dienst kan zijn.

Ik heb een speciaal huis in gedachten, een woning die aanvankelijk van middelmatige afmetingen was, zo'n beetje als mijn eigen huis. De eigenaar is een scheppend kunstenaar en musicus, en toen hij hier voor het eerst aan zijn nieuwe leven begon, was het zijn grote ideaal om van zijn huis een klein centrum voor andere kunstenaars en musici te maken, een ontmoetingsplaats waar verwante zielen bijeen zouden kunnen komen; de kunstenaars om te spreken over hun kunst zoals die in de geestelijke wereld bestaat, en de musici om die werken uit te voeren die ze graag zouden uitkiezen.

Geleidelijk nam dit bescheiden plan grotere afmetingen aan, veel groter dan oorspronkelijk was bedoeld, totdat het huis veel te klein en onbetekenend werd voor het achtenswaardige doel waaraan het gewijd was. Er werden kamers bijgebouwd, en het hele huis werd aan alle kanten uitgebreid. Tenslotte werd er een gedeelte toegevoegd dat overeenkwam met de 'grote hal' die gebruikelijk is bij de grote herenhuizen op aarde. Sinds die tijd heeft het gastvrijheid aan een heleboel vrienden verleend en komt het geen moment voor dat er geen bezoekers aanwezig zijn. Het is een schitterende woning om te zien, verrukkelijk om in te wonen, en dikwijls hebben we er een van de talrijke vergaderingen bijgewoond, wanneer we vrij genomen hadden van ons werk.

Er zijn ontelbare voorbeelden van zulke grote herenhuizen die hier bestaan, en elk is gewijd aan een of ander nuttig doel voor het amusement van ons allemaal. Het zijn geen leslokalen, want die zijn wat betreft architectuur en het doel waarvoor ze gebruikt worden, totaal anders van aard.

De herenhuizen zijn net zo goed de woningen van personen als mijn huis mijn eigen woning is, maar hun grote afmeting is geheel en al toe te schrijven aan het ontwerp waarnaar ze werden opgericht, namelijk voor gastvrijheid en amusement, ontspanning en gezelligheid.

Wat betreft het eigendom van de grond waarop deze huizen staan, dat berust bij de bewoners van het huis, zoals ik u al heb verklaard. Naarmate het huis wordt uitgebreid neemt ook de omvang toe van het terrein dat erbij hoort. Hoe groter de woning, hoe groter het stuk grond er omheen. Iedere vorm van beperking zou wezenlijk afbreuk doen aan de grootsheid van het bouwwerk.

Al deze woningen bevinden zich in de mooiste parklandschappen en het is mogelijk en geoorloofd om er naar hartelust rond te zwerven. Er zijn geen kleinzielige bepalingen, geen uitoefening van 'rechten', geen verbodsborden, want er is niets en niemand om iets te verbieden! De bewoners weten dat er geen ongerechtvaardigd binnendringen plaatsheeft, omdat we gewoonweg alle

beleefdheden in acht nemen die men gewoonlijk kan verwachten van degenen die elkaar respecteren om hun geestelijke waarde.

De bossen en parklandschappen vormen een betoverende droom om in rond te dolen, en we hebben er dikwijls in rondgedwaald of onder de bomen gerust, terwijl de herten, vriendelijk en onbevreesd, naar ons toekwamen en met ons kennismaakten. Het zijn prachtige schepselen, die genieten van een vrijheid zoals alleen de geestelijke wereld hen maar kan geven, en zij maken een integrerend deel uit van het schitterende landschap.

'Hebben ze ook kerken in de geestelijke wereld?' is een vraag, daar ben ik van overtuigd, die velen in gedachten zal komen, want wat u het 'leven hiernamaals' noemt, wordt op de een of andere manier in verband gebracht met religie. Een 'leven hiernamaals' gaat samen met religie, en terwijl de toestand die vaag bekendstaat als 'hemel' een karige beloning voor 'het goede' kan zijn, is er altijd nog de 'hel' waarmee de 'slechteriken' worden bedreigd.

Als een kerkelijk bouwwerk al een onmisbaar toevoegsel is aan de religie op aarde, dan zouden de gevestigde kerkorden hun voordeel kunnen doen met de bijzondere toestand van het 'leven hiernamaals', wat dat dan ook moge zijn. Dat is wat vele mensen ervan denken, en deze zienswijze wordt in de geestelijke wereld tot uitdrukking gebracht. Ja, er zijn hier kerken en ze zijn heel mooi.

Ze zijn natuurlijk in overeenstemming met alle andere gebouwen, uit dezelfde materialen geconstrueerd en ze zijn van dezelfde graad van zorg, die met kwistige hand geschonken wordt. Sommige mensen zijn echt verrast om dergelijke plaatsen hier aan te treffen wanneer ze in de geestelijke landen aankomen. Daar kan ik mezelf wel bij rekenen. Zoals ik al heb aangeduid zijn er anderen die min of meer verwachten dat ze een soort staatskerk zullen vinden in wat voor 'hemel' dan ook, waar hun aardse religie hen veilig heeft heengeleid. Die ontdekking heeft hen geholpen zich meer 'thuis' te voelen in hun nieuwe omgeving en ze worden al gauw actieve leden van de gemeenschap die bij de kerk behoort.

In deze sferen zal men kerken aantreffen van de meeste kerkgenootschappen die u vertrouwd zijn. Mijn eigen vroegere religie is geheel vertegenwoordigd, en ook de welbekende Staatskerk. Maar er zijn ook nog andere, elk met zijn eigen gebouwen. Ik heb er vele van bezocht. Ze bezitten allemaal een kalme, rustgevende atmosfeer waarin het heel aangenaam is om enige bedachtzame momenten door te brengen. Wanneer er glas in loodvensters aanwezig zijn, worden er prachtige effecten te weeggebracht door het licht van buiten dat vanuit alle hoeken naar binnen valt, terwijl de stralen samenkomen en zich vermengen tot kleurige, regenboogachtige bundels.

Sommige kerken zijn nauwkeurige replica's van de gebouwen die nu op aarde bestaan. Andere zijn, wat men op aarde zou noemen, restauraties van ooit beroemde abdijkerken enzovoort, die op aarde vervallen ruïnes zijn geworden. Hier zijn ze in al hun architectonische glorie herrezen om het landschap met hun aanwezigheid op te luisteren.

De kerkgebouwen variëren in afmetingen van wat men een kleine kapel zou noemen tot een grote, kathedrale kerk, allemaal opgericht en gehandhaafd door hun toegewijde gemeenten.

Hoe zulke dingen in de geestelijke wereld kunnen bestaan, zal wel enige verwondering bij u opwekken, aangezien men misschien gedacht zou hebben dat er geen plaats zou zijn voor verdere godsdienstige verschillen en aparte geloven. De meeste mensen denken dat ook, maar er blijft toch een grote rest over die nog altijd stevig gebakken zit aan zijn oude, aardse overtuiging. Religieuze geloven kunnen een heel vaste grip hebben op de geest van sommige personen. Wanneer ze in deze sferen aankomen, zijn ze er helemaal van overtuigd dat hun speciale geloof alleen verantwoordelijk is voor het feit dat ze zijn waar ze zijn, hetgeen zij beschouwen als de 'hemel', hun terechte beloning voor hun ware geloof. Het feit dat ze een goed leven hebben geleid in dienst van anderen op aarde zetten ze opzij als van heel weinig belang voor de grote afrekening die heeft plaatsgevonden. Het is hun geloof, en hun geloof alleen, dat hen naar deze hemelse sferen heeft gebracht. Men kan ze niet doen inzien dat hun groot geloof hen niets geholpen heeft; dat ze niet vanwege hun geloof zijn waar ze zijn, en niet ondanks hun geloof, maar dat het er totaal niets toe doet, en dat het te danken is aan hun leven in dienst van hun medemens, alleen dat en niets anders, waardoor ze hun beloning hebben ontvangen. Het geloof blijft hardnekkig bestaan, soms doorwrocht met ritueel en ceremonieel, soms kaal en onversierd, eenvoudig en nogal primitief. Terwijl het zo koppig wordt volgehouden blijft hun geestelijke vooruitgang en evolutie stilstaan. Ze blijven wie ze zijn, in een omgeving die ze zelf geschapen hebben.

De wetten die hun religieuze praktijken toestaan zijn streng en moeten worden gehoorzaamd. De aanhangers van iedere vorm van religie moeten hun praktijken alleen tot henzelf beperken. Ze mogen er niet naar streven anderen tot hun geloof te bekeren. Hun perspectief wordt, zoals u zich kunt voorstellen, vertekend. Zij kunnen en willen van hun 'hemel' genieten, hoe eigengemaakt die ook is, totdat op zekere dag de geestelijke verlichting tot hen zal komen. Dan zullen zij uit hun beperkte leven tevoorschijn komen in de grotere wereld die al die tijd om hen heen was, als ze het zich maar gerealiseerd hadden. Ze zullen hun nutteloze geloofsbelijdenissen en dogma's achter zich laten en de weg van geestelijke vooruitgang en evolutie opgaan. Dan zullen ze hun kerken beschouwen als prachtige bouwwerken die totaal verkeerd werden gebruikt. Ze zien nu in dat, als ze gewoon na het einde van een dienst hun kerken hadden verlaten, ze een wereld van waarheid waren binnengegaan, een waarheid die niet binnen de vier muren van de kerk aanwezig was.

Nu nog een woord met betrekking tot de predikanten die de diensten in deze kerken voorgaan. Het zijn mannen die op aarde geestelijken waren. Er is geen gebrek aan predikanten voor de verschillende kerken. In feite is het aanbod groter dan de werkelijke vraag. Maar dat maakt geen wezenlijk verschil, aangezien een aantal predikanten in dezelfde kerk kan samenwerken, en zo kan zorgen voor een

vollediger en uitgebreider ceremonieel in die instellingen waar het verricht wordt.

Na hun aardse arbeid schijnt hun werk hier hen heel licht toe. Inderdaad hoeven ze verduveld weinig te doen buiten het voorgaan in hun diensten. Maar dan moet u er wel bij bedenken dat zij van mening zijn zich in de 'hemel' te bevinden, en dat het leiden van een paar diensten en de rest van de tijd in betrekkelijke luiheid door te brengen, gewoonweg de 'eeuwige rust' betekent waarover zij zo gladjes spraken toen ze nog op aarde waren. Hun gemeenteleden vierten ook de eeuwige rust. Daarom zijn ze heel gelukkig op hun eigen, bekrompen manier. Ze zijn aangekomen op de plaats waar ze zijn door hun manier van leven toen ze zich op de aarde bevonden, en hier zijn ze gebleven terwijl er een soort spirituele slaperigheid op hen is neergedaald. Zij leiden dit leven van 'vroomheid' waar ze zoveel over hebben nagedacht, en ze zijn de kerk dankbaar voor de hulp om hen te brengen waar ze zich nu bevinden.

De geestelijkheid wordt vertegenwoordigd door alle rangen van de kerkelijke orden, vanaf geleerde prelaten tot eenvoudige parochiegeestelijken. Wij hebben verschillende diensten in deze kerken bijgewoond en naar de preken geluisterd. Het was een interessante belevenis.

De orthodoxe religie op aarde heeft heel veel te verantwoorden. Zij smeedt vele, geestelijke ketenen waarmee de gedachten van talloze zielen op aarde worden gebonden, en wanneer zij hier aankomen, moeten wij in de geestelijke wereld de middelen bedenken om de ijzers die hen kluisteren los te maken, hen die vrijheid van geest te geven die de natuurlijke, rechtmatige en juiste manier van leven is in deze landen.

Wanneer de aarde werkelijk en helemaal verlicht wordt door de kennis van het leven in de geestelijke wereld, zullen al deze kerken ergens anders voor worden gebruikt. Ze zullen niet langer bewaarplaatsen voor belijdenissen en dogma's zijn, maar ware tempels van de geestelijke wereld worden, want in de ware tempels van de geestelijke wereld gebeurt iets heel anders dan wat u de 'gemeenschappelijke eredienst' noemt.

In het centrum van de stad in deze sferen staat een grote tempel, een prachtig bouwwerk. Het vormt het wezenlijke middelpunt van de stad en van daar loopt alles straalsgewijs in alle richtingen uit. Het is een enorm gebouw, geschikt om duizenden van ons te herbergen, zonder dat we bang hoeven te zijn voor afgeladenheid of andere vervelende toestanden. Het wordt omringd door de mooiste tuinen, en zodra men binnen de omheinde ruimte komt, voelt men de verbazende stroom van energie die niet alleen uitstraalt van de grote bloemenweelde, maar ook vanuit het gebouw zelf. Deze energiestroom vermindert nooit.

Nu is dit een tempel om in dank te zeggen, niet om een godsdienstoefening in te houden zoals men dat op aarde eronder verstaat of beweert in praktijk te brengen. Wij komen hier niet bijeen om zogenaamde gebeden op te zenden; ook voeren we geen uitgebreid ritueel of ceremonieel op. Bij geen enkele gelegenheid doen we het een of het ander. We worden niet vermoeid met lange en meestal onverstaanbare

preken van oude schrijvers uit een tijd die zo veraf ligt dat ze helemaal niet van toepassing zijn op onze tegenwoordige voornemens of behoeften. We zeggen geen sombere passages op uit psalmen die door de meerderheid van de mensen niet eens worden begrepen. We zingen geen gezangen waarvoor we ons helemaal niet in de stemming voelen of waar we niet in geloven. En tenslotte worden we niet getrakteerd op het reciteren van langdradige, kruiperige gebeden die veelal in iedere zin uiting geven van een schaamteloze vleierij en de meest diepzinnige theologische doctrines moeten voorstellen, waarvan de betekenis je volkomen ontgaat. Wij voeren geen van deze nutteloze dingen uit. In plaats daarvan komen we hier bij speciale gelegenheden samen, niet omdat het wordt voorgeschreven, niet uit gewoonte, niet omdat het verplicht is, niet omdat het 'juist is om te doen'; we komen hier niet bijeen omdat God zijn recht op een gemeenschappelijke eredienst 'opeist', niet omdat de een of andere onechte autoriteit beweert dat we wel moeten - of de gevolgen zullen ondervinden.

We komen bijeen omdat op de bijzondere gelegenheden waar ik het zojuist over had, heel verheven wezens uit de hogere sferen ons in deze tempel komen bezoeken, wezens die zich dicht bij de Grote Bron van alle licht en leven bevinden. Zij brengen iets van de transcendente geur van die hogere bestaanstoestanden met zich mee en wij mogen ons, als het ware, koesteren in de weerschijn van de kracht en het licht dat zij meebrengen. Die kracht en dat licht zijn gedeeltelijk van henzelf en gedeeltelijk van hun verheven sferen, maar hoofdzakelijk van de Grote Bron van alles.

De voornaamste bezoeker van deze plechtige gelegenheden neemt onze innige dank aan voor al wat ons gegeven wordt, voor al wat we bezitten, en hij brengt het over naar de Schenker.

Zo'n 'dienst' is eenvoudig en bescheiden, en bovenal kortstondig. De meeste van deze bijeenkomsten duren niet veel langer dan ongeveer vijftien minuten aardse tijd. Maar in die korte tijd wordt een handeling van inspirerende schoonheid geconcentreerd zoals de langste, meest doorwrochte en spectaculairste kerkdienst op aarde nooit zou kunnen bereiken in uren van pontificale pracht, waar weinig of niets aan ten grondslag ligt.

Als we zin hebben kunnen we aanwezig zijn of niet, en het zal ons niet schaden als we afwezig zijn. Soms zijn velen van ons afwezig omdat ze belangrijk werk te doen hebben op het moment van zo'n bezoek, maar bij een volgende gelegenheid verheugen we ons in de weldadige uitwerking ervan en intussen gaan onze gedachten uit naar de verheven bezoekers. Maar hiermee is het precies eender als met alle dingen hier. Als je eenmaal iets van de verrukkingen van deze sferen hebt beleefd, wil je in het vervolg zulke ervaringen nooit meer opgeven, indien het voorkomen kan worden.

We hebben, verspreid door de sferen, nog andere en kleinere tempels, waar op kleinere schaal hetzelfde soort bezoeken plaatshebben als in de grote, centrale tempel. Sommige van de kleinere tempels zijn precies zo gebouwd als de kerken

waarmee u op aarde bekend bent. Een ideaal dat verwerkelijk is - een kerk zoals u die kent, gewijd aan haar ware doel, en niet enkel maar een podium waarop zich een heleboel waardeloos ceremonieel afspeelt dat geen enkele spirituele betekenis en zeker geen spiritueel effect heeft.

Op aarde betekent een religieuze handeling in de gedachten van de meeste mensen een daad van verzoening voor een god die dat voortdurend als zijn recht opeist. De Grote Vader van het universum is dan niet langer een vader en wordt een almachtig wezen met een onbetrouwbare aard en een hoogst onbetrouwbaar humeur. Verootmoediging, verzoening, aanbidding, verering en een massa andere emoties, daaruit *moet* uw houding bestaan tegenover de Grote Schepper, zeggen de orthodoxe religies u. En om dit lompe en lasterlijke idee over de Vader van het universum te bekronen, vertelt men u dat u werkelijk van Hem behoort te houden, nee, van Hem *moet* houden.

De orthodoxie, in welke vorm dan ook, heeft het alleenrecht van het leven hierna-maals voor zich opgeëist, en dus heeft ze alles wat daarop betrekking heeft in een strikt religieuze zin beschouwd. De geestelijke wereld is derhalve een wereld van vroomheid, heiligheid, van gerechtigheid - wat zijn sommige typen kerkmensen toch dol op dat laatste woord! De hemel is een heilige plaats, zeggen zulke kerkelijke lieden graag, een plaats die gewijd is door de aanwezigheid van engelen en heiligen, waarvandaan een onafgebroken stroom van aanbidding opstijgt tot de grote troon daarboven. Dus moet u godsdienst oefeningen op aarde houden, en is het de *plicht* van iedere burger om overeenkomstig zijn of haar religieuze overtuiging eenmaal per week een kerkdienst bij te wonen. Heel veel doen dat zonder het flauwste idee van wat ze aan het doen zijn of waarom ze het doen. Zij hebben slechts de primitiefste opvattingen over een opperwezen, het soort opvattingen dat ze hebben meegekregen van hun godsdienstleraren.

Wanneer ze tenslotte naar de geestelijke wereld overgaan, brengen ze al hun primitieve ideeën met zich mee. Maar aangezien er hier geen wetten zijn die u verbieden te denken wat u wilt, blijven ze dezelfde oude gedachtegang volgen. Misschien zou het juister zijn te zeggen dat zij helemaal niet denken. Maar wij, die onze geestelijke vrijheid hebben, weten precies wat de term 'aanbidding' waard is.

Wij aanbidden niet, zoals men het op aarde onder die term verstaat. Wij storten onze eeuwige dank uit voor het geluk dat wij bezitten, een geluk dat op zichzelf nog vergroot wordt door de gedachte en het weten dat een nog groter geluk op ons allen ligt te wachten. We worden verteerd van de diepste en waarachtigste genegenheid voor het Grote Wezen dat ons zo overvloedig zoveel goede dingen schenkt.

Laten we, na deze kleine uitweiding, terugkeren naar onze bespreking van de architectuur. Van alle soorten gebouwen die in de geestelijke wereld worden aangetroffen en waar mijn vrienden op aarde wel belangstelling voor zullen hebben, zijn de woningen, de eigen huizen en villa's waarin we wonen, verreweg het meest talrijk. Het betreft alle soorten die u op aarde kent. Maar het uiterlijk van onze huizen is heel anders dan dat van de aardse huizen. Het voornaamste verschil zit

natuurlijk in de bouwmaterialen, zoals ik u al heb aangeduid bij de kerken die hier staan.

Ofschoon we huizen hebben die met baksteen of natuursteen zijn gebouwd, en ook de vakwerkbouw die hier zo populair is, zullen uw gedachten onvermijdelijk getrokken worden naar uw eigen bekendheid met zulke gebouwen op de aarde. Maar vergeet niet wat ik u heb verteld over de kwaliteit van de materialen, met hun aparte en kleurige uiterlijk, dan zult u zien waarin het grote verschil zit tussen uw huizen en die van ons. Maar er zijn nog andere en belangrijke verschillen.

U moet weten dat we hier nooit om ruimte dringen. U zult nooit rijtjes woningen aan elkaar zien, waarbij elk volgens hetzelfde plan en ontwerp gebouwd is, zodat alles bij elkaar een stomvervelende, niet bepaald indrukwekkende, fantasieloze rij van deprimerende uniformiteit aan het oog biedt. In deze sferen staat ieder huis volkomen vrij op zijn eigen terrein of in zijn eigen tuin. Er is voldoende ruimte waarin men zich vrijelijk rondom het huis kan bewegen, zonder het voortdurende gevoel te worden ingesloten.

Verderop zal ik het nog met u hebben over de tuinen rondom onze huizen.

In de geestelijke wereld worden we niet beheerst - of gehinderd - door bepaalde toestanden die hoogst belangrijk zijn en waarmee men rekening moet houden bij het bouwen van een aards huis. Ten eerste hebben we aan de buitenkant van onze huizen geen lelijke pijpen om het regenwater of afvalwater af te voeren; ook hebben we geen goten langs de dakranden. We hebben hier geen regen - of sneeuw. Dat opvallende kenmerk zal dus afwezig zijn aan onze huizen en daarom zien ze er ook beter uit, zoals u zich kunt indenken.

Nu wat betreft de ligging van onze huizen. We hoeven er niet aan te denken of onze woning op het noorden of het zuiden moet liggen. Bij u op aarde willen de meeste mensen zoveel mogelijk zonlicht en warmte ontvangen, vandaar de wens dat het huis op de zon moet staan, met de woonkamer aan de zonkant van het huis. Maar hier schijnt de zon altijd, een grote centrale zon, en zij schijnt vanuit alle richtingen met dezelfde intensiteit. Haar licht dringt met dezelfde, constante helderheid in iedere kamer van het huis door, ongeacht de ligging van de kamer. De voorzijde van het huis zal net zo helder zijn gedurende ieder moment van zijn bestaan - ik kan niet zeggen gedurende ieder moment van de dag, want we hebben geen dag, en dus wordt de uitdrukking vanuit ons oogpunt in aardse zin zonder betekenis - de voorkant van het huis zal altijd net zo helder zijn als de achterkant.

Als we het hebben over de achterkant van het huis, kan ik u hier weer een opmerkelijk verschil laten zien tussen onze huizen en die van u. Strikt gesproken hebben onze huizen geen achterzijde zoals die van u. Bij u bevindt de hoofdingang zich voornamelijk aan de voorkant, en springen de bouwkundige kenmerken aan de voorkant meer in het oog dan die aan de achterkant. Bij onze woningen maken we een dergelijk onderscheid niet, hoofdzakelijk omdat in de inrichting van onze huizen bepaalde kenmerken ontbreken die in het huiselijk leven in de geestelijke wereld overbodig zijn. Zoals u weet hebben we geen behoefte aan eten en drinken,

zodat we de onontbeerlijke, aardse keuken niet nodig hebben. De ruimte die op de aarde dus wordt ingenomen door deze culinaire noodzakelijkheid, wordt in de huizen in de geestelijke wereld aan andere doeleinden gewijd. We kunnen zulke ruimten goed gebruiken.

Ik geef u deze beschrijving van onze huizen in een ietwat gedetailleerde vorm. Ofschoon velen van u wel bekend zullen zijn met het feit dat we in de geestelijke wereld huizen bezitten, worden er toch veel belangrijke punten voor wat betreft deze huizen van ons over het hoofd gezien. Zulke details mogen dan misschien afgezaagd lijken voor sommigen, niet de moeite van het overdenken waard, toch zal voor anderen de betekenis van wat ik u vertel en van wat ik u nog ga vertellen, volledig duidelijk worden.

Diezelfde details dragen ertoe bij om ons leven in de geestelijke wereld volkomen te maken, omdat het onze huizen betreft, en onze huizen betreffen ons leven, *precies als bij u*. En daar gaat het mij nou juist om. U die op de aarde woont weet niet wat het is om te *leven*, echt te leven. En dat zult u ook nooit te weten komen totdat u hier voorgoed komt. Dus kan het alleen maar door een paar van de alledaagse details van onze respectieve levenswijzen te vergelijken, waardoor u enig idee kunt krijgen van dit volmaakte land waarin ik leef. Het zou misschien wel voldoende zijn om een ruwe schets te geven van ons leven in de geestelijke wereld, voor zover dat gaat, maar het zou heel veel onbesproken laten. Er zouden vele bijzonderheden ontbreken en het zou aan uw fantasie en speculatie worden overgelaten om de ontbrekende informatie, die noodzakelijk is om een vollediger en meer omvattend beeld te krijgen, aan te vullen.

Als u dit soort bijzonderheden, die ik u geef, zou willen wegwuiven, omdat ze alledaags en heel aards en het overdenken niet waard schijnen te zijn wanneer "de hemel" ter sprake komt, houdt u er een totaal verkeerde opvatting over de geestelijke landen op na. Wij zijn levende mensen die in een schitterend land wonen, een land dat veel massiever is dan de aarde. We houden van het platte land en van de stad; we houden van onze huizen en tuinen; we zijn gezegend met verrukkelijke vrienden. Maar het land en de stad, de huizen en de tuinen en, tenslotte, onze vrienden, bezitten meer werkelijkheid dan men op aarde kan vinden, en deze werkelijkheid is opgebouwd uit die details die ik u beschrijf.

Het heeft geen zin om een hooghartige houding aan te nemen - zoals zoveel mensen op aarde - en feitelijk te zeggen dat, als de hemel er zo uitziet, het er dus niet beter is dan de wereld waarin we nu leven. Of minstens dat het er niet veel beter is, met zijn huizen en kerken en rivieren enzovoorts. Zulke mensen zou ik willen vragen om eens eerlijk tegenover zichzelf te zijn, om oprecht te zijn en te bedenken dat, als zij de dingen die ik hier schets niet leuk vinden, ze dan eens duidelijk en helder in hun gedachten moeten formuleren wat zij nu *precies graag zouden willen*. Met andere woorden, om nauwkeurig en gedetailleerd te vermelden wat zij verlangen en verwachten in hun manier van leven, nadat ze zijn "doodgegaan".

Ik kan ze tenminste deze hint geven: uit langdurige ervaring kan ik stellig verzekeren dat deze mensen, over wie ik het heb, zich door en door ellendig zouden voelen in een hemel die is gevormd volgens hun ideeën over hoe de hemel behoort te zijn. Vele van die mensen hebben me verteld dat zij hoogst dankbaar waren om de dingen aan te treffen zoals ze zijn en *niet* zoals zij onzinnig dachten dat ze hoorden te zijn.

Nogmaals, ik ben bang dat ik weer ben afgedwaald. Maar ik vond het nodig om het feit te benadrukken dat de geestelijke wereld en haar bewoners meer echt en levend zijn dan de aarde en haar bewoners ooit kunnen zijn. Ik moet bovendien benadrukken dat de wereld en het leven, zoals ik ze aan u probeer te beschrijven, geen onmogelijke fantasieën van louter utopisme zijn. De geestelijke wereld is een *werkelijke* wereld, bevolkt met *werkelijke* personen.

Het leven op aarde is samengesteld uit vele onderdelen, en u kent ze als behorend bij het dagelijks leven. Zo is het ook bij ons. Denk nu eens bij uzelf uit hoeveel van die onderdelen één dag in uw aardse leven zal bestaan. Begin bij het moment dat u 's morgens opstaat en ga door tot u 's avonds naar bed gaat. U zult verrast zijn door de hoeveelheid details waaruit de verschillende handelingen en ervaringen bestaan. Bij ons is dat net eender, maar al die kwellende en vervelende kleinigheden uit het dagelijks leven ontbreken hier.

Maar laten we nu terugkeren naar het huis dat ik u aan het beschrijven was.

Zoals u hebt gezien zijn we in staat, door het weglaten van bepaalde onderdelen die in uw huizen nodig zijn, meer ruimte in onze huizen te creëren en die te gebruiken voor veel aangener bezigheden en doeleinden.

Men zou kunnen vragen: wat doet u dan in feite met die extra kamers die u hebt? Het antwoord is simpel: we gebruiken ze! Het zijn niet alleen maar logeerkamers die nuttig zijn wanneer er een gast komt, of gemakkelijk om als rommelkamer te gebruiken. Wij hebben geen rommel!

Laten we de kwestie eens wat nader bekijken. Ongeacht vanuit welk gedeelte van het huis men ook naar buiten kijkt, overal heeft men een schitterend uitzicht. Hier, op de benedenverdieping, heeft men een paar heel aparte uitzichtpunten van waaruit het prachtige landschap te zien is. Het aantal kamers op de benedenverdieping wordt ruimschoots gerechtvaardigd vanwege de verschillende uitzichten die men daar kan verkrijgen, afgezien van de ordening en inrichting van de kamers zelf en de verschillende doeleinden waarvoor men ze kan gebruiken.

Laten we nu maar eens de trap opgaan om de bovenverdieping te bekijken. Het eerste wat we misschien graag willen doen, is vanuit ons nieuwe en hogere uitkijkpunt een blik door het raam te werpen op hetzelfde verrukkelijke landschap dat ons omringt. Vertrekken die op aarde slaapkamers zouden zijn, worden in de huizen van de geestelijke wereld gebruikt als zit- of woonkamers, of voor welk doel u maar zou willen - een studeerkamer misschien, of voor de een of andere vorm van recreatie en vermaak. Onze vrienden komen ons graag bezoeken in een van deze kamers, en we merken dikwijls dat ze een sterke voorkeur hebben voor het een of andere vertrek

dat hen een bepaald genoeg verschaft. Dat alleen al is voldoende rechtvaardiging dat we *die* speciale kamer eropna houden. Ze houden misschien wel van onze persoonlijke stijl van inrichten van een bepaalde kamer of van allemaal, en ook dat zal bijdragen aan hun genoeg.

Voor zover het de kamers zelf betreft, die zullen net zozeer verschillen als die in de aardse huizen, zowel van afmeting als van inrichting. De schoonheid van de bouwmaterialen blijft niet alleen maar tot het uitwendige beperkt. Elk onderdeel, elk meubelstuk (om bekende termen te gebruiken), iedere draad van het stoffeerwerk, de kleden op de vloeren, het is allemaal even mooi. De stoelen waarin we zitten, in feite het huisraad in het algemeen, zijn in overeenstemming.

U, die slechts aards meubilair hebt gezien, kunt onmogelijk enig idee hebben van de rijkdom van het meubilair in de geestelijke wereld. Wij hebben geen massaproductiemethoden; ieder meubelstuk, van het eenvoudigste tot het meest doorwrochte, is het werk van een mestervakman, wiens trots op zijn werk alleen wordt overtroffen door onze trots op de grote, goddelijke beschikking die ons van zulke schatten voorziet voor onze grootste vreugde en geluk. Veel van het meubilair dat ik sindsdien aan mijn huis heb toegevoegd, bevat iets van het meest verfijnde snijwerk dat men zich maar kan voorstellen; men zou niet hebben geloofd dat zulk snijwerk ooit kon bestaan. Zelfs het eenvoudigste meubelstuk kan zo worden behandeld dat het een koning waardig zou zijn - om die oude uitdrukking maar weer eens te gebruiken.

Men heeft absoluut de vrijheid om elk soort huis te kiezen om in te wonen. Als u eenmaal het recht hebt verworven een huis te bezitten dat uw eigendom zal zijn, staat het u vrij om precies die stijl van wonen te kiezen die u het meest bevalt. Het kan zijn dat u daar uw hele leven op aarde al naar hebt verlangd, maar tot dusver niet in staat bent geweest uw lang gekoesterde verlangens te bevredigen. Hier, in de geestelijke wereld, worden uw wensen tenslotte vervuld. Of u kunt graag willen dat uw geestelijke huis van dezelfde stijl is als uw aardse huis, als dat toevallig geschikt voor u was en u voldoening bracht. Dat was bij mij het geval, niet omdat mijn oude, aardse huis nou zo bijzonder mooi was. Het was ouderwets - dat is het nog steeds - en het past bij mijn temperament en verlangens, en ik raakte eraan gehecht. Toen ik in de geestelijke wereld aankwam, zag ik dat mijn nieuwe huis de precieze tegenhanger van mijn antieke, aardse huis was, maar dan met al de verschillende veranderingen eraan die ik op aarde niet had kunnen uitvoeren, en die ik graag had gewild en tenslotte ongetwijfeld zou hebben aangebracht, als ik de aarde niet had verlaten.

Nogmaals, de huizen variëren in afmeting, van het kleine, schilderachtige landhuisje tot de grotere herenhuizen die ik al genoemd heb. Men moet zich niet laten misleiden door het uiterlijk voor wat betreft de afmeting van de woningen hier. Dat is een regel die ik al heel vroeg leerde in mijn leven in de geestelijke wereld. Hetgeen men op aarde dikwijls een 'eenvoudig' huisje zou noemen, is hier de woning van een beroemdheid in het een of andere speciale vak van menselijk

streven, een naam die op aarde misschien een begrip was. In de geestelijke wereld is het helemaal niet in de haak om de bewoner te beoordelen naar de afmeting of de vorm of de stijl van zijn huis. Het is niet zo dat de eigenaar van het villaatje of het kleine huis zo blij is om zo te wonen, nadat hij op aarde in een nogal vorstelijk verblijf heeft gewoond. Het is eerder zo dat de bekoring van het landhuisachtige soort woning hem aantrekt, en niemand zal hem het recht betwisten om te doen zoals hij graag wil, en hij zal nog verder van dat recht gebruikmaken wanneer het op de kwestie van het inrichten aankomt, van welke aard dan ook.

Wij hebben, bijvoorbeeld, niets aan een kachel in onze huizen als middel om de kamer te verwarmen. We hebben geen winter of herfst of lente in deze sferen. We kennen slechts de heerlijkheden van de eeuwige zomer. De wintertijd op aarde kan heel mooi en groots zijn op het platteland, met zijn bladerloze bomen en donkere aarde, met de nevel over het landschap en het gevoel van rust, terwijl heel de natuur schijnt te slapen. Maar de winter kan ook ellende en onaangenaamheden met zich meebrengen. De bittere koude, de stormen en de regen, de mist die neerdaalt en de wereld verengt totdat de horizon verdwenen is. Zeker, u hebt de lente en de zomer om deze beproevingen te helpen compenseren, maar wie zou niet graag de aardse zomer willen verlengen, ver over de toegemeten periode heen als het mogelijk zou zijn? Als u zich nou eens de meest volmaakte, zomerse dag op aarde zou herinneren, voor zover het het weer betreft, zou u nog steeds ver, ver beneden de pracht van de hemelse zomer van deze sferen uitkomen. En bij ons is het iedere dag zomer.

We worden het, tussen haakjes, ook nooit moe. Ook heb ik geen enkele persoon in deze gewesten aangetroffen die zich ooit heeft uitgesproken voor een weersverandering. Wanneer u hier aankomt en het zelf ondervindt, zult u er net zo over denken, daar ben ik zeker van. Als dat niet zo is, dan zult u de enige, interessante uitzondering zijn die de regel bevestigt!

U zult wel begrijpen hoe dit niet alleen ons leven maar ook onze huizen zal beïnvloeden. Onze ramen en deuren staan altijd wijd open; er is een prettige warmte die iedere plek en hoek van onze huizen doordringt, net als het licht dat overal zijn straling verspreidt. Daarom is het niet nodig om ons af te vragen wat voor verwarmingsmiddel we gaan gebruiken wanneer we de plaats van ons huis regelen. Maar een stookplaats kan op zichzelf wel decoratief en prettig voor het oog zijn en daarom zult u die in menig huis aantreffen. Maar andere mensen stellen het liever helemaal zonder. Het ontbreken ervan bederft in geen geval de aanblik van het vertrek in algemene zin.

Wanneer mensen nog maar kort in de geestelijke wereld wonen, zullen ze dikwijls een open haard in hun huis hebben, maar als de tijd voortschrijdt en ze zich gaan realiseren dat de verrukkelijke zomer blijvend is, schaffen ze hem af. Het is louter een kwestie van keuze en we kunnen ons er allemaal bij aanpassen. Maar wat we ook doen, men zal ons niet als excentriek beschouwen als we aan een bepaalde gril willen toegeven. Onze vrienden zullen terugdenken aan hun eerste tijd in de

geestelijke wereld, toen zij zich in een soortgelijke situatie bevonden, en daarom zullen we hun sympathieke steun en medewerking krijgen bij het vervullen van onze verlangens, wat die ook mogen zijn.

Nu komt er een belangrijke kwestie naar voren. Hoe regelen we het onderhoud van ons huis? Daar bedoel ik mee: wie maakt er schoon voor ons en kijkt alles na? Dat wil zeggen, degenen van ons die zo'n hulp nodig hebben.

Dat is nog een punt dat sommige mensen irriteert. Als je het over de huizen in de geestelijke wereld hebt, denkt de persoon die nog een lichaam heeft onmiddellijk in termen van schoonmaak en onderhoud, en dan wordt de gedachte aan huizen in de geestelijke wereld onaangenaam.

Hier ontstaat verwarring tussen uw wereld en die van ons. Herinnert u zich dat ik heb gezegd, dat onze wereld onvergankelijk is, en u zult meteen begrijpen dat de twee woorden *stof* en *vuil*, die zo'n nachtmerrie zijn voor diegenen van mijn vrienden op aarde die de zorg voor hun huis in eigen handen hebben, gewoonweg geen enkele betekenis in de geestelijke wereld kunnen hebben. Stof en vuil zijn louter voortschrijdend verval, en wanneer er dus geen ontbinding bestaat, zoals in de geestelijke wereld, zult u dus geen stof en vuil hebben.

Hier, in deze sferen, is ieder huis van een zuiverheid die men alleen met de term onbevlekt zou kunnen aanduiden. Zonder de middelen die het vuil veroorzaken, kunt u geen vuil hebben. Het beste wat u kunt doen is het bedenken van de mechanische middelen waarmee u het kunt opruimen. Maar het zal steeds blijven terugkomen. Ik weet dat ik hier een pijnlijk duidelijk feit sta te verklaren aan een heleboel aardige mensen, maar dat moet ik wel doen om een van de bijzondere kwaliteiten van onze huizen in de geestelijke wereld te benadrukken, namelijk hun voortreffelijke en eeuwige zindelijkheid. Wat dit betreft hebben onze huizen dus geen aandacht nodig gedurende de hele periode van hun bestaan, en dat kan honderden jaren van uw tijd zijn. Een huis dat zo'n lange periode onbewoond zou blijven zou, aan het eind van die tijd, net zo vlekkeloos zijn als op de eerste dag dat het werd opgericht, zonder dat er ook maar enige aandacht aan besteed zou zijn.

Voor de constructie van het huis geldt hetzelfde, en dat is wetmatig. In de geestelijke wereld hebben we geen wind die de stenen, waarmee een huis is gebouwd, zal verweren, en ook hebben we geen door rook bezwangerde atmosfeer die de buitenkant van onze gebouwen zal aanvreten of tot stof verkrummen. We hebben geen regen die verrotting en roest veroorzaakt, waardoor diverse vervangingen nodig worden. Al onze bezittingen binnenshuis, ons meubilair en ons behang, onze persoonlijke eigendommen zoals boeken, alles is onderworpen aan dezelfde prachtige wet. Ze kunnen niet slechter worden, schade oplopen, vuil worden; de kleuren van ons behang en stoffeerwerk kunnen niet verbleken of haveloos worden. Er kunnen geen dingen breken of barsten van ouderdom. We kunnen onze kleine eigendommen niet kwijtraken. De vloerbedekking kan nooit verslijten doordat we er voortdurend overheen lopen.

Dan zijn er nog mensen die zullen zeggen: nee maar, de geestelijke wereld heeft

huizen met meubels en zo. Het leven is er nauwelijks beter dan het leven op aarde! Nauwelijks beter dan op aarde, welja! Nou, prachtig toch. Het staat zulke mensen vrij om hun geestelijk leven in een veld door te brengen als ze dat willen, maar wat mij betreft, en miljoenen zoals ik, ik voel me oneindig tevreden en plezierig in het bezit van een huis, waar ik onder volmaakte condities in kan wonen, zoals ik u al heb verteld.

We hebben al wat tijd besteed aan het huis. Laten we nu eens naar buiten gaan en de tuinen of terreinen rond onze huizen bekijken. Maar voor we dat doen wil ik graag terugkomen op een onderwerp dat niet zonder verband is met de tuinen zelf.

Ik heb reeds opgemerkt dat we nooit honger hebben, en daaruit zou men kunnen afleiden dat onze sociale bijeenkomsten geheel zonder verfrissing zouden plaatshebben. Dat is niet het geval. We hebben de heerlijkste vruchten in overvloed. Onze gast of gastvrouw, wie dat ook mag zijn, zal daar altijd op toezien. Maar het zijn vruchten die helemaal niet lijken op die van u op de aarde; wij eten het om een heel andere reden, en het brengt een heel ander effect bij ons teweeg. Neem allereerst het fruit zelf eens. Wij hebben een veel grotere variëteit dan u, zelfs als men rekening houdt met de verscheidenheid die in de verschillende delen van de wereld wordt aangetroffen. Al de vruchten die u hebt, hebben we hier ook, maar de kwaliteit valt niet te vergelijken. Ook de afmeting ervan is opmerkelijk. Dat moet u zien om het te kunnen geloven!

Het fruit bevat een grote hoeveelheid nectarachtig sap, maar tevens kan men het vruchtvlees stevig vasthouden. Het is volmaakt gevormd, zonder plekken, een plaatje om naar te kijken, en de aanblik is er niet mee in tegenspraak, want het smaakt zelfs nog lekkerder dan het eruitziet. Als we het fruit eten zijn we ons niet bewust van een inwendige bevrediging zoals u op aarde dat hebt met uw fruit. Wij voelen direct een grote kracht die door ons hele gestel stroomt, een gevoel van opbeuring, zowel mentaal als fysiek. Wij kennen geen lichamelijke honger die om bevrediging vraagt; wat we ook voor fruit eten werkt als een levenskracht en wekt ons, als het ware, geestelijk op en laadt ons met energie.

Het is moeilijk voor u op aarde om uzelf voor te stellen zonder honger en de noodzaak om te eten. De menselijke natuur is doordrongen van honger en dorst. Wanneer u voorgoed in deze sferen van de geestelijke wereld komt wonen, hebt u honger en dorst voor altijd achter u gelaten. U zult dus nooit het eten en drinken missen dat u niet meer nodig hebt. Die toestand gaat ook weer deel uitmaken van de menselijke natuur in de geestelijke wereld. U zou zelfs merken dat u het heel goed kunt redden als u hier nooit een of andere vrucht zou nemen, maar wanneer u het eenmaal hebt geprobeerd en de weldadigheid ervan hebt geproefd, hebt u een genoegzaam ontdekt dat u zichzelf nooit zou willen onthouden. Daar hoeft u zich dan ook om geen enkele reden van te onthouden. Het is er in overvloed om gewoonweg te verzamelen, en u kunt ervan gaan 'schransen' zonder bang te zijn om als veelvraat te worden bestempeld!

Waar groeit het fruit? De meeste mensen hebben een tuin die bij hun huis hoort en

ze moeten er, weggestopt in een of andere hoek, wel een favoriete vruchtboom op na houden die hen ruimschoots zal voorzien, zowel voor de vereisten van de gastvrijheid als voor hun eigen persoonlijke behoeften. Maar er zijn grote stukken land hier die geheel worden benut voor het kweken van vruchten van diverse soorten en voor verschillende doeleinden.

Een van mijn allereerste ervaringen nadat ik in de geestelijke wereld was aangekomen, was de ontdekking van een schitterende boomgaard met vruchtbomen. De eigenaar ervan bemerkte al vlug dat de ziekte, die mijn overgang naar deze sferen had veroorzaakt, kortstondig was geweest, en hij bood me wat fruit aan van een speciale soort hetgeen, zei hij, me juist die versterking zou verschaffen die ik nodig had. Destijds was Edwin bij me (hij was het die mij in eerste instantie deze boomgaard liet zien), en ofschoon hij al vele jaren hier was, nam hij ook wat van het fruit, hetgeen hem eveneens veel goed deed.

Deze hele boomgaard is een plantage met speciale vruchtbomen, waarvan de mensen die nieuwkomers zijn in de geestelijke wereld gebruik kunnen maken. De eigenaar van deze bomen - ofschoon ik denk dat hij de voorkeur geeft aan de titel 'beheerder' - is heel bekwaam in het uitkiezen van precies de juiste soort vrucht voor nieuwkomers. Wanneer je je eenmaal tot hem hebt gewend, verwacht hij dat je net zo vaak zult terugkomen als je maar wilt. Als hij niet thuis zou zijn op het moment dat je hem bezoekt, legt hij uit, moet je maar naar binnen gaan en jezelf bedienen, dan zullen de vruchtbomen als gastheer optreden - veel beter dan hijzelf, zegt hij vaak - en doe wat nodig is. Het fruit is altijd aanwezig omdat het er altijd de tijd voor is, en het verkeert ook altijd in uitstekende toestand om te worden genuttigd.

De vriendelijke ziel die deze fruitboerderij beheert, als men het zo mag noemen, verricht ons allemaal een heel grote dienst, en u kunt zich vast wel voorstellen dat hij een grote kennis bezit van de technische bijzonderheden van zijn werk. Hij is in feite een instituut in deze sferen, en staat niet alleen wijd en zijd bekend om de diensten die hij allesbehalve voor zichzelf verricht, want men zou geen aardigere metgezel kunnen vinden. Hij is de eigenaar van de boomgaard en het woonhuis dat er dichtbij staat. Zelf zal hij u vertellen dat hij de boomgaard in beheer heeft voor deze hele sfeer en dat hij, krachtens zijn diensten daarvoor, het voorrecht en genoeg geniet hem te mogen 'bezitten' tot de tijd dat hij naar een hogere staat zal overgaan. Er is niemand in deze sferen die zijn geschiktheid voor de diensten die hij verleent zou betwisten, en ook niet zijn recht om het land, de boomgaard en zijn woning strikt als het zijne te beschouwen voor zolang als hij het eigendomsrecht erover wil uitoefenen. Het zal ons heel erg spijten wanneer hij zijn nobele activiteiten naar een hoger sfeer verplaatst, terwijl we toch, ter wille van hem, gelukkig zullen zijn dat hij een rijke en welverdiende beloning heeft geoogst.

Ik heb u iets verteld over vruchten als voedsel, maar hoe zit het met drinken? Hebben we nooit behoefte aan de een of andere vloeistof? Nooit. Maar u moet begrijpen dat er een enorme hoeveelheid sap in het fruit zit en dat is voldoende om elke dorst van redelijke omvang te lessen!

Maar de geestelijke wereld is geen dorre woestijn, zoals u inmiddels wel zult weten. Er bevindt zich water in overvloed in de rivieren en stromen en beekjes en iedere druppel is niet alleen geschikt om te drinken, want het is werkelijk niet te vergelijken met het water dat men op aarde vindt. Het glinstert en fonkelt; het is kristalhelder; het is levendig; je kunt je onder de oppervlakte laten glijden en van de warme omhelzing genieten terwijl het zijn levende armen om je heen slaat. Het kalmeert, het geeft kracht, het inspireert. Het zal de mooiste klanken teweegbrengen wanneer je de oppervlakte in beroering brengt. De golfjes zullen een menigte van regenboogtinten reflecteren en de zuiverste muzikale tonen uitstralen. Bevindt zich ergens water zoals dit op de aarde? Ik kan me niet herinneren ooit iets dergelijks te hebben gezien toen ik daar was.

Hier komt geen stilstaand water voor; iedere druppel water is eeuwig levend en van een kristalachtige zuiverheid. We kunnen erin baden, we kunnen er in heel wat prachtige vaartuigen op varen of afdalen onder de oppervlakte zonder dat we er nadeel van ondervinden, want het zit in onze aard dat ons niets kan overkomen.

Laten we nu, na deze vluchtige afdwaling, terugkeren naar onze beschouwing over de tuinen.

Onze tuinen lijken net zo veel op de aardse tuinen als onze geestelijke-wereldhuizen op die van u lijken. Het eerste verschil dat u zult opmerken is het niet aanwezig zijn van schuttingen, heggen of muren of wat dan ook dat de grenzen van ons `bezit` aangeeft. Als u dus uit de ramen van uw huis in deze sferen kijkt, zal het hele wonderbaarlijke uitzicht eruitzien als een gigantisch park, schitterend bebost, met beekjes en rivieren die fonkelen in het licht van de centrale zon en waaruit ontelbare stralen flitsen als van echte diamanten. Afgezien van hun schoonheid bezitten onze tuinen een eeuwige frisheid en ordelijkheid die onmogelijk in welke aardse tuin ook te bereiken zou zijn. Als ik het woord `ordelijkheid` gebruik, moet dat niet verkeerd worden opgevat als iets dat de enigszins starre regelmatigheid benadert die men in de openbare tuinen op aarde waarneemt. Hoe mooi die ook mogen zijn, er is toch iets van een kille ordelijkheid aanwezig; een ontbreken van het gevoel van vriendelijkheid; een strenge ordening van de bloemen in hun precieze rangschikking. Ze schijnen er alleen maar voor het bezichtigen te zijn en men kan het gevoel krijgen op een afstand te moeten blijven. Zelfs de eenvoudigste van onze geestelijke tuinen is oneindig superieur aan de meest ijverig onderhouden tuin die men op aarde kan aantreffen.

De verschillen tussen onze tuinen en die van u zijn talrijk, zo talrijk en veelomvattend in feite, dat het enige echte punt van overeenkomst in de naam zit. Ik ben geneigd te denken, ofschoon dat alleen maar mijn persoonlijke mening is, dat de afwezigheid van hekken en heggen waar ik het zojuist over had, ja, de afwezigheid van alle tekenen van onze eigen `territoriale grenzen`, een van de voornaamste factoren is die bijdragen tot het grote verschil tussen onze tuinen en die van u.

In de tuinen van de geestelijke wereld krijgt men direct de gewaarwording en de

realiteit van ruimte, die alom overvloedig aanwezig is. Het is weer een voorbeeld van de vrijheid die we allemaal kennen, voelen en waar we van genieten. Vrijheid manifesteert zich hier op zoveel manieren, begrijpt u wel, zelfs in een misschien wel betrekkelijk onbelangrijk geval als dat van onze tuinen. Voor u, die nog steeds op aarde vertoeft, kan het niet belangrijk schijnen, maar voor ons is het essentieel.

Al onze tuinen gaan in elkaar over en vormen een onbeperkt geheel dat het uitgestrekte landschap van deze sferen vormt. Het land is natuurlijk niet helemaal vlak. Er zijn vriendelijke heuvels en glooiingen, verrukkelijke valleien waar beekjes en rivieren doorheen stromen. Er zijn aangenaam kronkelende paden die onder allerlei groene bomen lopen. Iedere centimeter grond is op de een of andere manier in cultuur gebracht. Er is hier geen braakliggend land, geen verwaarloosd land. Ieder van ons houdt de tuinen levend, in elke zin van het woord, door de genegenheid die we erover uitstorten. Er is geen voortdurende strijd met onkruid en wilde uitwassen.; ook zijn we niet aan de genade van de elementen overgeleverd, hetzij wind of regen - of gebrek aan regen, of kou en vorst, of teveel warmte.

In de volmaakt getemperde warmte van de sferen krijgt iedere vorm van de geestelijke natuur de volle gelegenheid om te groeien, in zijn volle omvang te gedijen, onbelemmerd door die toestanden die uw aardse natuur te verduren heeft. Als dat het geval is, mag men wel zeggen dat het geen wonder is dat de tuinen in de geestelijke wereld een volmaakt beeld van hemelse verrukking weergeven. Dat is ook zo, maar het is een punt dat zo dikwijls over het hoofd wordt gezien, omdat de mensen geneigd zijn teveel in aardse termen te denken wanneer ze het hebben over het leven in de geestelijke wereld.

Er is nog een kenmerk dat het verschil aangeeft tussen onze tuinen en die van u en dat wel interessant zal zijn voor diegenen van mijn vrienden op de aarde die dol zijn op tuinieren. Bij u op de aardse wereld, wanneer u eenmaal de benodigde grond hebt verkregen, zal het niet zo lang duren voordat u enig resultaat zult produceren omdat u wat algemene, ofschoon misschien beperkte tuinbouwkundige kennis bezit, en er voor de rest op vertrouwt dat de planten wel voor zichzelf zullen zorgen, met zo nu en dan wat hulp van een vriend die iets meer weet. Maar een tuin in de geestelijke wereld vereist deskundige kennis wanneer hij wordt geschapen, niet om te voorkomen dat we het verkeerd doen, maar om überhaupt enig resultaat te verkrijgen. Zonder dat we precies weten hoe we bloemen of andere groeiende dingen moeten voortbrengen, zouden we er niet in slagen wat voor tuin dan ook te creëren.

De meesten van ons hebben ooit een deskundige tuinman geraadpleegd, hetzij bij de eerste aanleg van onze tuinen, of naderhand om veranderingen en verbeteringen door te voeren. Als het ons in zo'n geval aan bepaalde ideeën ontbreekt, zullen deze belangrijke functionarissen ons weldra voorzien van iets van hun eigen vormgeving, hetgeen ons zeer zeker een groter genoegen zal doen dan we ooit hadden verwacht.

Af en toe heb ik over de inrichting van mijn eigen tuin met deze vriendelijke mensen overleg gepleegd en het is verbazend wat voor talent zij bezitten om precies

te weten wat we het liefst zouden willen, zonder dat we het hebben uitgesproken. Hoe dan ook, een enkele hint is het enige dat zij nodig hebben om een droom van een tuin te ontwikkelen, van het kleinste, rustieke hoekje tot de grootste, uitdijende bloemperken met hun ontelbare kleurenscale's die men in de omgeving van alle 'openbare' gebouwen in deze sferen kan aantreffen. Nog maar pas geleden is een opgewekte, jonge knul, Roger heet hij, bij ons komen wonen en hij is zelf een tuinbouwkundig expert.

Ruth en ik hebben hem bij zijn overgang geholpen en kort nadat hij hier was aangekomen, voelde hij zich erg aangetrokken tot het werk in de tuinen, en sindsdien is hij zeer bedreven in de kunst geworden. Dus staan de tuinen van ons kleine domein nu onder zijn supervisie en hoeven we ons in elke kwestie die betrekking heeft op de inrichting of herschikking daarvan, niet verder weg te wagen dan ons eigen huis, met zo'n ter plekke wonende deskundige. Roger voert hier allerlei experimenten uit met het schikken en uitstellen van de bloemen, hetgeen voor hem net zo belangrijk is als voor ons. We zijn er nooit helemaal zeker van welke vorm ons 'grondgebied' op een bepaald moment weer gaat aannemen, en onze talrijke vrienden en wijzelf worden dikwijls op vele en gevarieerde tuinbouwkundige verrassingen onthaald!

Heel wat van deze tuinbouwkundigen waren of tuinarchitecten of liefhebbers van de tuin toen zij nog op aarde leefden. Aangezien ze vrij zijn - zoals wij allemaal hier - om hun bezigheid te kiezen wanneer ze hier komen wonen, is het heel normaal dat ze hun eerder verworven kennis verder zullen gebruiken, of dat ze zich geheel gaan bezighouden met wat op aarde een ontspanning was om zich in uit te leven wanneer er tijd en gelegenheid voor was. Het is waar dat een groot gedeelte van hun aardse kennis voor hen als tuiniers in de geestelijke wereld van weinig nut zal zijn om toe te passen, maar het zal hen niet veel tijd kosten om hun oude kennis af te danken voor de nieuwe, om de aardse methoden in te ruilen voor die van de geestelijke wereld.

Niet al onze tuinexperts zijn tuinlieden van de praktijk. Sommigen ontwerpen alleen maar tuinen en laten het echte aanleggen van de tuin aan anderen over. Anderen leggen de tuinen alleen maar aan en laten weer anderen het ontwerp maken. Sommigen doen allebei, ze ontwerpen en creëren.

De tuinarchitecten zitten nooit zonder ideeën, en u moet begrijpen dat het ontwerpen van een tuin niet alleen betekent het zorgen voor de aanleg van een of ander klein stukje grond, zoals men bij zo veel woningen op aarde aantreft. In de geestelijke wereld kan een heel landschap worden veranderd en ingericht tot op de kleinste details, en dan moeten er plannen worden gemaakt waarmee de echte scheppers aan het werk kunnen gaan.

In de geestelijke wereld worden bij het ontwerpen en aanleggen van een tuin bepaalde overwegingen betrokken waar men op aarde niet op zou letten. De soorten bloemen en bomen bijvoorbeeld, met speciale aandacht voor hun kleur, zullen grotendeels worden geordend of beïnvloed door het soort woning of ander gebouw

dat op die bepaalde grond staat of komt te staan. U zult zich herinneren hoe de stenen en dergelijke in deze sferen allemaal stralen in prachtige kleurentinten. De bloemen in de tuinen zullen dus, globaal genomen, allemaal in overeenstemming zijn met de kleuren van het metselwerk van het dichtstbijzijnde gebouw, zodat beide een melange van volmaakte harmonie zullen vormen. Kleuren brengen klanken voort, begrijpt u wel, en klanken produceren kleuren, zodat het essentieel is dat harmonie en geen disharmonie het resultaat van alle tuinbouwkundige inspanningen in deze sferen behoort te zijn. Wanklank van een onaangename aard wordt niet toegestaan. Hier is dus minstens één punt waarin onze methoden van tuinieren verschillen van de uwe.

Nogmaals, wij zijn niet zoals u gebonden aan de seizoenen van het jaar. Onze bloemen, heesters en bomen staan altijd in bloei en in blad. In onze tuinen hebben we combinaties van bloemen die op aarde onmogelijk zouden zijn door het voorbijgaan van de tijd, of vanwege de natuurlijke orde op aarde die de bloemen tot rijpheid laat komen, voor een korte tijd laat bloeien en vervolgens laat verwelken en sterven.

U, die houdt van de bloemen en de tuinen waarin ze groeien, kunt u zich onze vreugde niet voorstellen, hier in deze sferen, waar we onze lievelingsbloemen altijd bij ons in de tuin hebben, nooit overgeleverd aan de genade van de elementen, nooit verdorrend, maar zich altijd in al hun schoonheid aan de wereld presenterend, in al hun eenvoud en pracht, met heel hun grote kleurenscale, van de meest verfijnde tint tot de meest krachtige en overweldigende, heldere kleuren en, tot slot, altijd hun delicate geuren in de zachte, zuivere lucht verspreidend om ons niet alleen te verrukken met hun voortreffelijk aroma, maar ook op te laden met geestelijke energie - kunt u zich onze vreugde niet voorstellen bij dit alles?

Allemaal goed en wel, kan ik u horen zeggen; maar worden jullie nooit eens moe van al die volmaaktheid? Hoe kunnen jullie, met al die absolute volmaaktheid om je heen, ooit enige tegenstelling, licht en schaduw hebben? Jullie zullen toch echt wel behoefte hebben aan iets dat niet zo volmaakt is - als men dat zo kan stellen - om datgene wat volmaakt is te benadrukken, te laten uitkomen.

Dat is zeker een punt waar sommige mensen zich druk over zullen maken. Zij zijn vreselijk bang dat er ergens een barst kan zitten in deze details van het geestelijk leven zoals ik ze aan u doorgeef; een of andere belangrijke kwestie, een bepaalde voorwaarde die ik over het hoofd heb gezien, waardoor het zou lijken of deze sferen in werkelijkheid toch niet zo volmaakt zouden zijn als men zou moeten geloven. Of, met andere woorden, er moet iets zijn, ergens, waar we niet van houden of dat we moeten afkeuren uit ongenoegen.

Welnu, de details die ik u geef zijn ontleend aan mijn eigen ervaringen, ervaringen uit de eerste hand. Ik geef u de feiten zoals ik en miljoenen anderen ze waarnemen in deze sferen; feiten waarvan we weten dat ze waar zijn. Er bestaat bijvoorbeeld geen onenigheid over de kleuren van de bloemen, net zoals er geen onenigheid bestaat over duizenden andere feiten waarvan door allen duidelijk wordt

waargenomen dat ze echt zijn.

Of, nog eens, u voelt, laten we zeggen, dat hetgeen ik u vertel te goed lijkt om waar te kunnen zijn. U zult terecht zeggen dat volmaaktheid onbereikbaar is op de aarde, maar dat wil nog niet zeggen dat volmaaktheid niet ergens anders kan bestaan. Men zal tegenwerpen dat volmaaktheid niet vatbaar is voor kwalificaties. Iets is volmaakt of niet. Het kan niet halverwege zijn. Het ene ding kan niet meer volmaakt of minder volmaakt zijn dan een ander. Dat is de waarheid in de meest strikte zin. Maar volmaaktheid kan grotendeels een kwestie van persoonlijke ervaring zijn. We kunnen ons verbeelden dat iets volmaakt is omdat we nooit iets beters hebben ervaren of zijn tegengekomen. Daarom is het ons goed recht om dit speciale iets als volmaakt te beschouwen, en het zal ons of iemand anders geen kwaad doen als we er zo over denken.

Deze sferen waarin ik leef, zijn voor ons allen die erin wonen een toestand van volmaaktheid voor zover onze huidige ervaring reikt. De grote meerderheid van ons kan zich nauwelijks een toestand van grotere schoonheid en geluk indenken, dat wil zeggen, een toestand van grotere volmaaktheid dan deze sfeer, waar we onze huizen hebben en waar ons leven zich afspeelt. We houden met hart en ziel van deze sferen, we houden van elk moment van ons leven; we zijn uitermate gelukkig - gelukkiger zou niet kunnen; dat wil zeggen, we denken dat we niet gelukkiger zouden kunnen zijn. Maar als het op de strikte waarheid aankomt, weten we dat wanneer we naar een hogere sfeer overgaan, we nog gelukkiger zullen worden. We hebben die ervaring nog niet beleefd, maar diegenen van onze vrienden die al opgeklommen zijn naar een meer verheven sfeer, keren voortdurend naar ons terug om ons te vertellen van het grotere geluk dat ze nu genieten, een geluk dat ze niet voor mogelijk hebben gehouden, en om te spreken over de grotere volmaaktheid in hun nieuwe sferen van de dingen die hen al volmaakt toeschenen. Dus is volmaaktheid tenslotte een kwestie van graad, van vergelijking, van ervaring, en is het niet mogelijk om ergens een grens aan volmaaktheid te stellen, omdat we tot nu toe niet weten hoe ver het mogelijk is dat de volmaaktheid zich uitstrekt. Wanneer ik dus zeg dat alles in deze sferen volmaakt is, bedoel ik natuurlijk dat alles volmaakt is voor zover het onze tegenwoordige ervaring betreft.

Dat geldt voor ons allemaal die zich hier bevinden. Zelfs wanneer we een tijdlang hogere sferen hebben bezocht, hoe lang of kort ook, hebben we de grotere volmaaktheid van die sferen alleen maar vluchtig gezien. We kunnen zien dat de dingen op allerlei manieren oneindig veel zuiverder zijn, de kleuren, de muzikale geluiden, de bloemen en wouden en bossen; de rivieren en beken; en tenslotte de mensen zelf, die allemaal veel meer verheven zijn. Maar degenen van ons die zo gelukkig zijn een hogere sfeer te hebben bezocht, voelen zich in geen enkel geval teleurgesteld door hun eigen toestand wanneer ze naar onze sferen terugkeren. Ontevredenheid ontstaat niet door een visuele vergelijking van onze huidige sferen met de hogere. Daar zijn andere oorzaken voor, waar we op dit moment niet op in zullen gaan. Voor zover het mijn beschrijving van deze sferen betreft, hoeft u niet

bang te zijn dat het allemaal te mooi is om waar te kunnen zijn. Voor u die nog steeds een stoffelijk lichaam heeft, kan het eruitzien of het onmogelijk te bereiken is. Voor ons is dit ons dagelijks leven.

Waarom zou ik de werkelijke toestand van de dingen hier moeten kleineren? Waarom zou ik net doen alsof de omstandigheden minder wonderbaarlijk en minder mooi zijn dan ze zijn, alleen maar omdat sommige mensen, die nog op de aarde leven, zich niet iets beters kunnen voorstellen dan het bestaan op aarde? Wat is er tegen de bijzondere schoonheid en grootsheid van deze sferen om daar zo'n bezwaar tegen te maken? Omdat die mensen het niet ervaren hebben, volgt daar toch niet uit dat het niet bestaat in deze sferen. En als ik, door de waarheid met opzet te verdraaien, deze bestaanstoestand als niet meer dan een vierderangs imitatie van de aarde zou beschrijven, zouden de mensen ook weer geërgerd zijn. Hè, zouden ze zeggen, is de volgende wereld niet beter dan deze?

Er zijn vele delen van de geestelijke wereld die duizend keer erger zijn dan wat ook maar op de aardse wereld gevonden kan worden. Er zijn vele sferen in de geestelijke wereld die oneindig veel mooier en glorierijker zijn dan ooit op aarde gevonden zou kunnen worden. Toch zijn er mensen die door en door ontevreden zijn als ze van een van beide vernemen! Ze hoeven zich niet zo van streek te maken. Wanneer ze naar de geestelijke wereld overgaan, zullen ze naar die plaats gaan waarvoor ze zich, door hun aardse leven, geschikt hebben gemaakt, en naar geen andere. Bovendien zullen ze alleen naar die plaats of die soort van plaats toegaan zoals zij denken dat de 'hemel' eruit behoort te zien. Hoe lang ze in hun eigen gemaakte hemel zullen blijven, hangt van henzelf af, maar voor zover ik het gezien heb, duurt het gewoonlijk niet zo lang voordat zulke mensen uit hun beperkte 'paradijs' tevoorschijn komen en hun medemensen, die al die tijd op hen gewacht hebben, in de echte 'hemel' gezelschap gaan houden. Het is namelijk zo, dat hun ideeën over wat volmaaktheid is, niet overeenkomen met wat volmaaktheid eigenlijk is of zou moeten zijn, zelfs in de beperkte zin zoals we die zonet besproken hebben. Uiteindelijk moeten ze hun beoordelingsfout wel toegeven!

Eigenaardig—nietwaar?—die sterke afkeer van de kant van sommige mensen om te accepteren dat bepaalde delen van de geestelijke wereld minstens enige overeenkomst met de aarde zouden hebben, hoewel het een overeenkomst is die wel aanzienlijke veranderingen met zich meebrengt. Nadat ze hun leven hebben doorgebracht op een aardse wereld waar voorwerpen als huizen en allerlei gebouwen staan, waar het landschap met zijn velden en weilanden, zijn rivieren en meren, zijn bomen en bloemen slechts alledaagse feiten van het aardse bestaan zijn, voelen sommige mensen zich gebelgd als men ze zou vragen om in een toekomstige toestand te gaan leven waar zoveel van de bekende punten van de aarde weer te zien zijn.

Natuurlijk wordt hen, strikt gesproken, niet gevraagd om in zo'n omgeving te gaan wonen, maar dat punt hebben we al overwogen. Het is meer het feit dat er een beschaafde, geestelijke wereld bestaat waaraan sommige van onze vrienden op

aarde zich zo ergeren. Ik vraag nogmaals wat ze dan wel zouden willen hebben in plaats van deze natuurlijke omgeving.

Ik ben ervan overtuigd dat de afkeer ontstaat door het idee, dat deze sferen waarover ik spreek, een soort van overeenkomst hebben met de aarde. Op zichzelf is dat verkeerd. Dat zou betekenen dat bepaalde gebieden van de geestelijke wereld zijn ingericht volgens aardse richtlijnen; dat de aarde als voorbeeld werd genomen en de geestelijke sferen volgens dat model zijn gebouwd, en dat ze dus een soort replica van de aarde zouden zijn. De waarheid is precies het tegenovergestelde. De aarde heeft een bepaalde gelijkenis met deze sferen, en dat is heel iets anders. De geestelijke landen, in de sferen van licht, zijn wel duizend keer mooier dan welk deel van de aarde men ook maar zou noemen.

Ongetwijfeld zal men mij erop wijzen dat er huizen in de geestelijke landen zijn die een tegenhanger zijn van de aardse huizen, en mijn eigen woning zal als voorbeeld worden aangevoerd. Dat is waar. Mijn eigen huis in de geestelijke wereld kwam tot stand nadat ik het recht verdiend had om het daar te bezitten, als mijn huis, dat voor mij bestemd was totdat ik in de geestelijke landen zou zijn aangekomen om er te gaan wonen. Maar honderden jaren voordat ik ooit was geboren, bestonden er al ontelbare aantallen woonplaatsen die geen overeenkomst hebben met die van de aarde. De inspiratie die tot de mens kwam om zichzelf en zijn gezin te voorzien van een dak boven het hoofd, hoe primitief dan ook, was uit de geestelijke wereld afkomstig. U zult misschien zeggen: geen sprake van; dat is niet meer dan een natuurlijk instinct dat zich laat gelden, een instinct tot zelfbehoud, om zich te beschermen tegen de ruwe weersomstandigheden. Als u vindt dat u bij uw bewering moet blijven, dan zij het zo. Ik kan u nog geen bewijs voor mijn uitspraken geven. U zult moeten wachten tot u zelf naar de geestelijke landen bent overgekomen, en dan zal ik u graag laten zien waar u zich persoonlijk van de waarheid kunt vergewissen. Intussen zal ik bij mijn bewering blijven en riskeer ik het om door te gaan met te verklaren dat de hele reeks van aardse, architectonische ontwerpen door de eeuwen heen geïnspireerd en beïnvloed, bevorderd en aangemoedigd is door grote zielen die in de geestelijke wereld verblijven.

Inspiratie is geen kwestie van de stoffelijke hersencellen, die zodanig functioneren dat ze een schrandere en schitterende idee in iemands geest teweegbrengen. Inspiratie kan vanuit elke hoek in de geestelijke wereld afkomstig zijn, uit de hoogste sferen, uit de laagste sferen en ook uit de grijze landen. Het hangt van de persoon in het lichaam af naar wat voor hoek in de geestelijke wereld hij wil luisteren. Als hij naar de hoogste wil luisteren, zal er alleen datgene komen wat goed is; indien het de laagste betreft, dan zal het kwaadaardig en slecht zijn. Vanuit de hogere sferen zult u, onder vele andere goede dingen, al de schoonheden van kunst en muziek krijgen, maar dat zullen dan ook echte schoonheden zijn en geen afschuwelijke verdraaiingen die zich verbergen onder de dekmantel van de reine kunst; u zult wetenschappelijke ontdekkingen krijgen ten bate van de mensheid en ook programma's voor zijn welzijn. U zult grote werken van dramatische en literaire

aard ontvangen die jarenlang blijven bestaan en nooit tekenen van slijtage vertonen. Uit de donkere sferen zult u oorlog en twist, onrust en ontevredenheid ontvangen; u krijgt literatuur die een schande is voor de zogenaamde beschaving, en zelfs muziek die bestaat uit een gruwel van onzuivere klanken, de soort geluiden die nog geen ogenblik lang in deze sferen zouden kunnen bestaan.

Nee, de geestelijke wereld is zeker geen kopie van de aarde. Hij bestond al eeuwen voordat de aarde ontstond. Als de mens denkt dat alles wat er op de aarde uit zijn handen is ontstaan, hij helemaal met zijn eigen geest en genie heeft gevormd, heeft hij het jammerlijk mis.

Zonder de geestelijke wereld zouden de aarde en de mensheid, gezien vanuit het grootsere leven van de geestelijke wereld, weldra in onvoorstelbare problemen raken. De schoonheden van de aarde zijn niet meer dan een voorproefje van de schoonheden van de geestelijke wereld en het leven dat heel de mensheid te wachten staat. Wij doen jullie, die op de aarde wonen, niet na — daar hebben we ook helemaal geen behoefte aan. We geven jullie een vluchtige blik van de geestelijke wereld zodat jullie een beetje bekend met die wereld zullen worden voordat jullie hier zelf komen wonen en leven.

We zijn blijkbaar wel een heel eind afgedwaald van onze discussie over de huizen en tuinen in de geestelijke wereld, nietwaar? Maar die andere kwesties waar we op zijn ingegaan, hebben allemaal te maken met ons ene onderwerp en dat is de hoofdzaak van de geestelijke wereld en het leven dat we hier doorbrengen.

Maar, hoe zijn nu de bewoners van de huizen samengesteld? Zijn het familiegroepen of alleenstaanden?

Ongetwijfeld schieten u de combinaties te binnen zoals u die op aarde kent, maar u moet ook niet vergeten dat zelfs de families op aarde voortdurend van samenstelling veranderen. De kinderen in een aards gezin worden volwassen en verlaten, om diverse redenen, hun ouderlijke woning — bijvoorbeeld vanwege een huwelijk of voor zaken of beroep. Op aarde leven de mensen ook op zichzelf om verschillende redenen. En zo is de verandering van gezinssamenstelling voortdurend aan de gang. In normale perioden op de aarde leiden de gezinnen hun leven terwijl die veranderingen plaatshebben in hun familierelaties, en tenslotte komen ze in de geestelijke wereld terecht.

Op aarde is het aantal generaties van een familie tamelijk beperkt, maar in de geestelijke wereld bestaan alle generaties van een familie tegelijk. Dus is het heel redelijk als men zal vragen: wie leeft er met wie? Zoals u zult begrijpen zal dat een aanzienlijk probleem vormen wanneer men dat vanuit het strikt beperkte, aardse gezichtspunt wil bekijken. Maar voor de organisatie van de geestelijke wereld is het geen probleem. Familiebanden, als zodanig, zijn in de geestelijke wereld van weinig betekenis. Hier is de band van genegenheid en wederzijdse belangstelling de enige beslissende factor in deze kwestie van menselijke relaties en familiebanden die tussen twee of meer mensen bestaat. Deze regel geldt in alle omstandigheden. Het geldt voor man en vrouw, broer en zus, vader en moeder en voor al de andere

graden van verwantschap. En het geldt ook voor heel gewone vriendschappen tussen individuen van verschillende families en tussen de beide seksen.

In de geestelijke wereld staat het ons vrij om te leven zoals we willen. Als we onze krachten willen bundelen met een of meer metgezellen, zullen we al gauw anderen kunnen vinden die gelijkgestemd zijn, om met ons mee te doen en dezelfde woongelegenheden te delen. Velen doen dat hier dan ook. Afgezien van wederzijdse achting, respect en interesse, kunnen we allemaal bezig zijn met hetzelfde soort werk, en terwijl we zodoende onze kennis en ervaring delen, leven we gezamenlijk onder hetzelfde dak en in volkomen overeenstemming. Als we op een bepaald ogenblik ergens anders willen gaan wonen, kunnen we dat doen zonder bang te zijn de gevoelens van onze metgezellen geweld aan te doen.

Toen ik voor het eerst in de geestelijke wereld aankwam, bleek ik de eigenaar te zijn van een replica van mijn oude huis op aarde. Daar stond het, geheel gemeubileerd en gereed om meteen in te gaan wonen. Edwin, mijn oude vriend en collega, nam het op zich om me het een en ander van de nieuwe wereld die ik zojuist was binnengekomen, te laten zien en tijdens onze trip ontmoette ik een heel charmant, jong iemand die Ruth heet. Ze sloot zich aan bij onze kleine expeditie, aangezien er vele dingen waren die zij ook nog niet had gezien, en uiteindelijk, nadat we op onze omzwervingen zoveel tijd met elkaar hadden doorgebracht, vonden we alledrie dat we het beste samen konden werken, als dat mogelijk zou zijn. Het bleek te kunnen en dus zijn we, sinds dat moment, op die manier te werk gegaan. Ruth en Edwin hebben allebei een heel leuk huis waarvan zij de ‘enige bewoners’ zijn, maar we zijn zo vaak bij elkaar met z’n drieën, dat Edwin en Ruth veel meer tijd doorbrengen in mijn huis dan in hun eigen huis. Hun huizen staan vol met hun eigendommen en de dingen waar zij waarde aan hechten, maar de langdurige afwezigheid van de eigenaren maakt geen verschil. Ze zullen hun huizen altijd weer aantreffen in dezelfde ordelijke staat wanneer ze zich er ook maar willen terugtrekken, hetgeen zo nu en dan het geval is.

Dezelfde situatie geldt ook voor een oude vriend, die zich ook bij ons heeft gevestigd. Hij heet Gordon en is nog maar kort geleden in deze landen aangekomen. Heel wat jaren van zijn aardse leven heeft hij actief met ons in verbinding gestaan, en zelf was hij een zeer krachtig, paranormaal instrument. Het was Ruth en mij een groot genoegen om te assisteren bij zijn overgang en hem mee te nemen naar ons huis. Toen hij in zijn nieuwe leven ontwaakte, bevond hij zich heel comfortabel rustend op de bank in onze grootste kamer en door de vensters ving hij, als vaste bewoner, de eerste glimp op van het land waarin hij zijn nieuwe leven zou gaan doorbrengen. Afgezien van onszelf waren er nog andere vrienden om hem te begroeten en te verwelkomen, vrienden uit zijn aardse tijd: twee kleine mussen, zijn hond, en twee prachtige poema’s. Alles bij elkaar is ons huishouden dus een levendig geheel. We leiden een gelukkig leven, werken samen, vermaken ons met elkaar, ontvangen gezamenlijk onze vrienden en gaan gezamenlijk op bezoek.

Het is niet iets ongebruikelijks om zulke regelingen tegen te komen; ik denk echt

dat ze heel zwaar wegen in deze sferen. Als de banden die ons verenigen, niet zo stevig en onmiskenbaar waren, zou de gezamenlijke onderneming al gauw ineensstorten. Het plan past helemaal bij onze speciale temperamenten, smaken en wensen, of dit nu om het werk of om het spel gaat. Het is de wens van ons alle vijf dat onze huidige regeling en systeem van leven altijd zal voortduren, totdat er een tijd komt voor iemand of ieder van ons om verder te gaan naar een andere sfeer in de natuurlijke loop van onze spirituele vooruitgang.

Men kan hier vele paren aantreffen die in alleraardigste huizen wonen; een man en vrouw bijvoorbeeld, die op aarde gelukkig getrouwd waren, bewonderenswaardig bij elkaar passend en met een echte band van genegenheid die tussen hen bestaat. Er kunnen ook andere familieverbanden zijn zoals ik u hiervoor heb geschetst. Als u eraan denkt dat al deze kleine gemeenschappen niet vanwege bloedverwantschap zijn ontstaan, maar vanwege wederzijdse achting en genegenheid, zult u altijd het antwoord vinden op de vraag: wie gaat er wonen bij wie?—in de leefgemeenschappen van de geestelijke wereld.

Wanneer, afgezien van andere redenen, de geestelijke vooruitgang het vertrek van een of ander lid van een huishouding in de geestelijke wereld met zich meebrengt, zou men kunnen denken dat dit voor de rest van de groep een bepaalde mate van ongelukkigheid of verdriet teweegbrengt. In zo'n geval zouden we de gebruikelijke aanwezigheid van onze vroegere metgezel enorm missen na zijn voortgang naar een hogere sfeer, maar we zouden niet dezelfde radeloze wanhoop voelen als u op de aarde, als er iemand weggaat. Wij hebben een levendige waardering voor het grotere geluk dat onze vertrokken vriend ten deel zal vallen, en dat zal ons aansporen om naar onze eigen vooruitgang te streven, en ons zo te verenigen met degene die ons is voorgegaan. Maar het is in geen geval zeker dat wij onze volgende stap naar vooruitgang zullen zetten wanneer die komt, als ik het zo mag uitdrukken.

Er zijn vele mensen, in deze en andere sferen, zowel hogere als lagere, die voor zichzelf een ontwijfelbare overgang naar een hogere sfeer van geestelijk leven hebben verdiend, maar die er, vanwege een veelheid van goede redenen, de voorkeur aan geven om te blijven waar zij zijn. Sommige van de grote leraren in deze sferen hebben bijvoorbeeld het volste recht om in een hogere sfeer te gaan wonen en bezitten in feite ook huizen in deze hogere toestanden, maar zij hebben ervoor gekozen om te blijven waar zij zijn en gaan door met hun tegenwoordige werkzaamheden. Deze daad van zelfverloochening is op zichzelf al een middel tot nog verdere vooruitgang, ofschoon het valt te betwijfelen of een dergelijke gedachte ooit opkomt bij de persoon die ervoor kiest om deze handelwijze aan te nemen.

Wanneer ik het over leraren heb, bedoel ik niet alleen leraren van spirituele waarheden enzovoorts, maar instructeurs van allerlei aard in de diverse kunsten en ambachten van deze speciale sferen. Er zijn hier duizenden mensen die een bepaald soort werk leren dat nieuw voor hen is en waarvan ik u de details al heb vermeld. In dit geval gaat het om het werk zelf en de vreugde die het biedt in de dienst aan hun

medemensen dat zulke mensen ertoe aanzet hun bevordering tot een hogere staat uit te stellen. Op zekere dag zal de tijd echter gekomen zijn dat zij de verplichting voelen om zich naar hun rechtmatige sfeer te begeven, aangezien een langer verblijf in een lagere sfeer hen enig ongemak zou kunnen bezorgen. Maar ze kunnen terugkomen wanneer ze maar willen en langdurige bezoeken aan hun oude vrienden brengen en zelfs, gedurende beperkte tijd, hun vroegere onderwijstaken weer op zich nemen; onnodig om te zeggen, tot buitengewone vreugde van hun collega's en leerlingen.

Het zijn niet alleen leraren die hun permanente verheffing uitstellen en blijven waar zij zijn, ofschoon zij het recht hebben in een hogere sfeer te verblijven. Het staat open voor iedereen, zonder uitzondering, om hetzelfde te doen wanneer de omstandigheden zich ook maar voordoen. Er zijn in feite vele omstandigheden waarin dit kan voorkomen. Als voorbeeld één geval: twee mensen voelen zich wederzijds tot elkaar aangetrokken terwijl ze op aarde wonen, een man en zijn vrouw zullen we maar zeggen. De vrouw gaat over naar de geestelijke wereld en bereikt een bepaalde sfeer. Naderhand gaat de echtgenoot op zijn beurt naar het geestelijk leven over, maar komt in een lagere sfeer te wonen dan die van zijn vrouw. Maar de wederzijdse aantrekking bestaat nog steeds, en dus accepteert de vrouw het leven in de lagere sfeer teneinde bij haar echtgenoot te kunnen zijn en hem te helpen bij zijn vooruitgang. Op die manier zullen zij in staat zijn om samen op te klimmen en voor altijd bij elkaar te blijven, of totdat zich zodanige omstandigheden voordoen die een natuurlijke scheiding van hun tegenwoordige banden teweeg zullen brengen.

Er zijn hier vele onzelfzuchtige zielen die hetzelfde doen en hebben gedaan. Het staat hen volkomen vrij om hun eigen keus te doen in deze kwestie. Het grotere geluk dat hen zou toevallen in de hogere sfeer krijgt, in het algemeen gesproken, enige compensatie door hun hereniging met een zeer beminde verwant of vriend.

U ziet dus dat er geen droeve scheidingen zijn, geen uiteengaan van aangename, kleine gemeenschappen van verwanten of vrienden als gevolg van de natuurlijke procedure van de geestelijke vooruitgang. Wij ervaren niet die verpletterende, bijna overweldigende neerslachtigheid die u op de aarde beleeft bij het vertrek van iemand die heel geliefd is.

Zelfs als een dierbare vriend naar hogere sferen is vertrokken en we ons triest voelen worden door dit gebeuren, moeten we niet vergeten dat we hier in direct contact staan met elkaar. Een gedachte die wordt uitgezonden zal de afwezige in een ogenblik bij ons terugbrengen, als dat al de enige remedie voor onze troosteloosheid zou zijn. Maar dat zou een buitengewoon geval zijn, een hoogst ongewone gebeurtenis, iets wat we bijna nooit zullen meemaken. Nogmaals, we staan hier feilloos in contact met elkaar door middel van de gedachte, op een manier die ik u later zal uitleggen.

Zoals ik bij een eerdere gelegenheid al heb opgemerkt, is de geestelijke wereld geen statische wereld. Er is altijd beweging, speciaal onder de bewoners ervan. Hoe

zouden we anders tenslotte naar de hogere toestanden kunnen overgaan als dat niet zo zou zijn? Op een zeker moment zullen bepaalde kleine gemeenschappen van vrienden of verwante zielen, die op dezelfde plek wonen en met elkaar samenwerken, onder de invloed geraken van de universele wet van verandering, welke een van de grote elementen van het geestelijk leven is. Maar deze hergroeperingen, met de daaruit volgende verbreking van vroegere banden, zijn geen vreselijke tragedies. Ze zijn het natuurlijke gevolg van de vooruitgang. We moeten wel verdergaan, aangezien de wil tot verdergaan zich in ons doet gelden. Niemand zou ons kunnen tegenhouden, ofschoon we ervoor zouden kunnen kiezen om te blijven totdat andere omstandigheden de overhand zouden krijgen. Maar u kunt hier zeker van zijn: we zijn allemaal volkomen tevreden met dit bestel, we weten dat geen ander plan geschikt zou zijn, en, wat heel belangrijk is vanuit het oogpunt van ons gevoel in deze kwestie, we zijn er uiterst gelukkig mee.

Toen ik het over het landschap had, heb ik ook over rivieren gesproken. Hoe stromen ze? Ze stromen op precies dezelfde manier als de aardse rivieren. Ze beginnen hun loopbaan als een stroompje, misschien als een sijpelend beekje en bij het verder stromen worden ze dieper en breder en komen tenslotte in de zee uit. Daar is niets merkwaardigs aan, maar de rivieren zelf zijn heel opmerkelijk wanneer ze worden vergeleken met de aardse rivieren.

De rivieren in de geestelijke wereld zijn nooit snel stromende, modderige en groot uitzierende rivieren. Ook zal men op de oevers geen lelijke gebouwen aantreffen, met allemaal koopvaardij-schepen, in een al of niet vervallen toestand, aan goor uitzierende kaden. Hoe schilderachtig de schepen ook zijn mogen, wij hebben ze hier niet nodig en dus bestaan ze ook niet. Wel hebben we allerlei soorten boten, maar niet zoals ik ze zojuist vermeld heb. En we hebben ook geen onaangename fabrieken die het prachtige rivierenlandschap bederven. In plaats daarvan hebben we schitterende gebouwen die zijn opgericht met materialen uit de geestelijke wereld waar u al bekend mee bent, geplaatst langs de waterkant, met uitgestrekte oevers en fraai aangelegde tuinen, waar doorheen zich de rivier haar vreedzame weg baant, traag, heel traag en rustig. Toen ik voor het eerst een van de rivieren van de geestelijke wereld zag, stroomde ze voor mijn ongeoefende oog zo langzaam dat ik er zeker van was dat ze helemaal niet stroomde! Maar het is mogelijk het bewegen waar te nemen en te voelen.

U hebt er geen idee van hoe heerlijk het is om in een elegante boot over zo'n rivier voort te glijden, langs de glooiende oevers met bloemen aan iedere kant, of door een vreedzame weide waar de bomen hun bevallige vormen in het kalme water weerspiegelen; of, om nog eens aan te leggen bij een brede, marmeren trap en aan land te gaan, een grotere hoogte te beklimmen en het lint van tintelende kleuren te bezichtigen waarmee de rivier zich onthult; of, om een of andere afgelegen kreek in te varen en vervolgens midden in de tuin van een vriend uit te komen.

Mogelijk bestaat er wel niets dat de helderheid van de kleuren aan u over kan brengen; het zijn altijd de kleuren die zo overvloedig in de buurt van de rivieren

schijnen voor te komen. Misschien komt dat wel omdat de stromen zelf zoveel kleurig licht van de bloemen weerkaatsen, waardoor dit effect van het schijnbare overwicht aan kleur wordt teweeggebracht. Hoe dan ook, we ervaren het allemaal eender en daarom hebben de rivieren een grote aantrekkingskracht op de mensen in hun vrije ogenblikken.

Het water is volkomen zuiver, zoals u begrijpt, maar het meest kenmerkende ervan is, naar de mening van velen van ons, het veranderen van de kleuren en tinten. Zo nu en dan heb ik gezien dat de rivier, die dichtbij mijn huis stroomt, er niets minder uitziet dan een lint van gesmolten goud. Al de schakeringen die gewoonlijk op talloze verschillende manieren weerspiegeld worden, schenen verdwenen te zijn en in plaats daarvan was het vloeibaar goud. Op andere momenten heb ik het zien blinken als gepolijst zilver. Dit nogal ongewone verschijnsel bracht me heel wat in verwarring in de tijd dat ik me hier nog maar pas bevond, maar mijn onschatbare vriend Edwin bracht me al spoedig op de hoogte over dit soort kwesties. De verklaring was heel eenvoudig. Het was gewoon een bezoeker uit de hogere sferen die in de buurt was, of was geweest en de invloed die hij meebracht werd in het spiegelende wateroppervlak gereflecteerd. Naarmate die invloed werd geabsorbeerd door de directe omgeving, ging de rivier er geleidelijk weer als gewoonlijk uitzien.

Ik vermeld dit kleine voorval alleen maar om u te laten zien hoe deze sferen van de geestelijke wereld ons voortdurend het een of andere genoeg verschaffen, ongevraagd—hetgeen de vreugde daardoor nog kostbaarder maakt.

De zeeën zijn, uiteraard, verwant aan de rivieren in de geestelijke wereld. Ze zijn in geen enkel ander opzicht net als de aardse zeeën, louter een massa water. Het water van de rivieren hier, en de zeeën waarin ze uitstromen, bestaan uit dezelfde elementen; dat wil zeggen, het water is wat op aarde bekendstaat als vers water. Voor zover ik kon waarnemen was er geen spoor van zout in de zee te bespeuren.

Uiterlijk gezien is er geen groot verschil tussen de rivieren en de oceaan. Elk vertoont dezelfde helderheid van kleur, maar de rivieren zullen, als gevolg van de dichte nabijheid van hun oevers met de grote hoeveelheid bloemen en de elegante gebouwen waardoor ze verfraaid worden, meer kleuren hebben die erin weerspiegeld worden, en dus zullen ze veel kleuriger toeschijnen. Maar we moeten er ook weer niet van uitgaan dat het de zee in hoge mate aan kleuren ontbreekt. Verre van dat. Geen enkel water, waar het ook gelegen is, ontbreekt het aan kleur. En de zee is nooit zonder tekenen van leven. Er zijn altijd wel vaartuigen van de een of andere soort te zien die er varen of voor anker liggen. Bovendien ben je, hoe ver je ook mag varen, nauwelijks uit het zicht van een betoverend, lieflijk eiland waarop het je vrij staat om naar hartelust rond te zwerven en te genieten van de bijzondere kenmerken die al deze eilanden bezitten.

Een van de eilanden waarvan ik u eerder heb verteld, bevat een waarachtig paradijs van vogelleven, waar sommige van de mooiste soorten vogels van dichtbij in al de glorie van hun prachtige verenkleed zijn te zien. Ze worden natuurlijk niet afgezonderd en in kooien opgesloten, want ze zijn vrij om hun leven in hun

natuurlijke element, de lucht, door te brengen, of op de grond te blijven, in volkomen zekerheid dat hen geen kwaad zal overkomen. Dus zijn ze vrienden van ons allemaal wanneer we hun domein willen bezoeken.

Dit specifieke eiland is nog zo'n geliefde plek voor ons, en we gaan er dikwijls naartoe om in het zachte gras te kunnen zitten, terwijl de vogels van iedere soort en pluimage en van elke grootte zich om ons heen verzamelen, niet om gevoerd te worden zoals men zich op aarde zou voorstellen, maar gewoon om te tonen dat ze weten dat hen niets kan overkomen en om hun vriendschap met de hele mensheid in deze sferen tot uitdrukking te brengen. We zijn daar zulke geregelde bezoekers dat we een groot aantal van de vogels van aanzien en bij naam kennen, want iemand moet ze toch een naam geven!

Vanzelfsprekend is het vogelleven niet aan dit ene eiland gebonden; zeker niet, de vogels vliegen in deze en in andere sferen in het rond. Net als bij u op aarde zijn ze hier bij ons—'aan alle kanten en overal'.

Ik heb nog niet al de zeeën van de geestelijke wereld bezocht, maar daar is tijd genoeg voor. Mijn bezoeken aan de zee kant gelden in hoofdzaak die oceaan die het dichtst bij ons gedeelte van deze sferen is gelegen.

Wanneer het water wordt bekeken vanaf een verhevenheid die tamelijk hoog boven het zeeniveau gelegen is, vertoont het een tintelende uitgestrektheid van kleur. Er komen geen stormen voor die de oppervlakte op gewelddadige wijze beroeren, maar tegelijkertijd is de zee niet altijd van een glazige gladheid. Het zachtste briesje speelt heel licht over het water; het maakt rimpels op het oppervlak en vormt golfjes die wel honderden tinten vertonen, zodat die stralen van gereflecteerd licht er voor de hele wereld uitzien als de kleurenflitsen die uitgaan van de zuiverste diamanten.

Het is een ontroerende ervaring om dit schitterende effect, dat natuurlijk is voor al het water in de geestelijke wereld, voor de eerste keer te aanschouwen. Toen ik het voor het eerst zag, kon ik mijn ogen nauwelijks geloven, zo ongelofelijk inspirerend was het schouwspel. En zelfs nu nog, ofschoon ik tot op zekere hoogte een geroutineerde inwoner van deze sferen ben geworden, kan ik nog steeds ontroerd worden door de wisselwerking van de kleuren wanneer ik een rivier, meer of zee in het oog krijg. En dat geldt voor ons allemaal hier. Het vertrouwd zijn ermee heeft ons niet onverschillig gemaakt. Er zou iets grondig mis met ons zijn als dat wel zo was.

Er zijn heel veel mooie vaartuigen te zien op al de wateren van deze streken, vele ervan functioneren als een thuis voor de bewoners. Het in bezit hebben van zulke boten, van iedere boot in feite, wordt beheerst door dezelfde wet die voor alle eigendommen geldt in de geestelijke landen, de wet die het tot een *sine qua non* (voorwaarde – vert.) maakt dat al onze bezittingen verdiend moeten worden voordat we er de eigenaar van zijn. Wat betreft de kleinere vaartuigen, het type dat op aarde bekendstaat als privé jacht, vele mensen hebben zulke boten en brengen hun vrije ogenblikken op het water door, net als jullie doen op de aarde, maar zonder de

beperkingen of gevaren die men op aarde tegenkomt. Het is hier volkomen veilig voor een klein kind om helemaal alleen met een boot te gaan varen.

Wat is het verschil tussen het leven op het land en het leven in de stad in de geestelijke wereld, zult u misschien willen vragen? Door de vorm waarin deze vraag gesteld wordt, ontstaat ongetwijfeld de indruk dat het leven in de geestelijke wereld bestaat uit een regelmatig terugkerende reeks van episoden, of plechtigheden die het leven als het ware in een aantal vakjes verdelen, ofschoon de vakjes zelf wel samenhangend zouden kunnen zijn. Zo is het leven op aarde min of meer samengesteld. Om die vraag te kunnen beantwoorden moet ik u dus een of twee dingen in overweging geven.

Uw leven op aarde wordt beheerst door tenminste twee factoren, die allebei onvermijdelijk zijn. Dat is de behoefte om te rusten door middel van de slaap, en de behoefte aan voedsel. Om uw leven op aarde ook maar in stand te houden, moet u zorgen voor deze twee vereisten. Zoals u weet hebben we in de geestelijke wereld geen behoefte aan fysieke rust of aan voedsel. Uw leven wordt dus onderbroken door steeds terugkerende perioden van slapen en eten. Een bepaald deel van uw leven wordt doorgebracht in de duisternis op aarde, en ofschoon u de duisternis kunt verlichten met kunstlicht, blijft het ergens anders toch donker.

Zoals u ook weet hebben we in deze sferen op *geen enkel tijdstip* duisternis. Ons leven speelt zich af in een eeuwigdurend, natuurlijk licht. Wij hebben geen blanco perioden in ons fysieke leven zoals u die hebt gedurende uw slaap. Wij zijn altijd wakker. Wij gaan door met ons werk tot de tijd dat we willen stoppen, en dan stoppen we. We kunnen verdergaan met ander werk van een andere aard, of we kunnen onze toevlucht nemen tot een bepaalde vorm van amusement of vermaak, of we geven ons over aan ons eigen bijzondere tijdverdrijf. Na afloop daarvan of op het moment dat we geschikt vinden, zullen we ons werk hervatten. Verder leven we in een toestand van onafgebroken zomer; we hebben geen lange zomer of afwisselende lange winteravonden.

U hebt geen enkel middel om deze verschillende factoren op aarde te ervaren, omdat ze daar niet kunnen bestaan. U moet dus uw verbeelding erbij betrekken en proberen uzelf deze bijzondere toestanden, die ik u zojuist heb geschetst, in te beelden. Dan zult u kunnen zien dat er in werkelijkheid geen verschil is tussen het leven in de stad en op het platte land in de geestelijke wereld.

De steden op de aarde zijn enkel en alleen geconcentreerd vanwege commercieel gemak. Aangezien er geen handel voorkomt in de geestelijke wereld, hebben we geen behoefte aan zulke concentraties. Maar wat er wel is gedaan, is dat al de grote zalen van kennis in deze specifieke sferen op één plaats zijn ondergebracht. Er is geen dwingende noodzaak dat ze op die manier geplaatst moeten zijn; ze zouden met evenveel gemak over een groot gebied in deze streken verspreid kunnen zijn. Maar men was van mening dat een aantal van de prachtige gebouwen, zoals de zalen van kennis, een meer imponerende aanblik zouden verschaffen wanneer ze in een geordend plan werden gerangschikt, op betrekkelijk korte afstand van elkaar.

We kunnen geen betere opstelling bedenken. En zo werden de gebouwen heel lang geleden opgericht. Ze nemen een enorm oppervlak in beslag en ieder gebouw staat temidden van tuinen en parken van een weergaloze schoonheid. Precies in het midden van deze groep gebouwen staat een tempel van onovertroffen pracht. Hij staat in het middelpunt van de stad en vandaar uit lopen al de andere gebouwen van allerlei soort straalsgewijs naar buiten toe.

Wij hebben geen straten zoals u die kent, want we hebben ze niet nodig, maar we hebben wel brede, ruime hoofdwegen van heel zacht gras waarop we kunnen lopen. Er is hier geen verkeer met voertuigen, zodat er geen speciale trottoirs nodig zijn aan elke kant van de weg zoals u die hebt voor uw eigen veiligheid. Soms zijn deze brede wandelwegen geplaveid met de wonderlijkste stenen creaties van deze sferen, maar meestal zijn ze bedekt met gras.

Wanneer u eraan toekomt om het platteland hier te bekijken, zult u zien dat het landschap, zonder heggen en muren en andere begrenzingen, bestaat uit één grote uitgestrektheid van parklandschappen, afgewisseld door rivieren, beekjes en bosland. Temidden van al deze pracht staan de woningen van de bewoners van deze sferen van de geestelijke wereld, en in een bepaald gedeelte van het landschap bevindt zich de stad, zoals wij die noemen. Het is moeilijk te zeggen waar het ene eindigt en het andere begint. Er zijn geen gemeentelijke of stedelijke rechten om rekening mee te houden, geen gemeentegrenzen, geen kleinsteedse of landelijke privileges die op een of andere manier in de weg staan. De stad is een deel van het landschap; het landschap is een deel van de stad. Het leven van de een is het leven van de ander, gewoon vanwege het onafgebroken bestaan in de geestelijke wereld, en vanwege de eeuwigdurende dag en de zomer. Er is nergens een hete en benauwde stad waardoor het dringend nodig zou zijn het platteland op te zoeken. De stad kent ook geen sterke, commerciële aantrekking om de mensen naar het centrum te lokken. Daardoor zijn de stad en het land in feite één.

Ik beloofde een tijdje terug dat ik met u zou spreken over het onderwerp van de gedachte. Nu zou het, denk ik, een gunstige gelegenheid zijn om dat ook te doen en de andere zaken van het leven in de geest die het bespreken waard zijn, voorlopig te laten liggen.

III

GEESTELIJKE PERSOONLIJKHEID

Wanneer de geestelijke wereld wordt beschreven als een wereld van gedachten, waar de gedachte de grote, scheppende kracht is, en waar de gedachten voor alle mensen tastbaar en waarneembaar zijn, wordt heel vaak onterecht geconcludeerd dat de geestelijke wereld een onwerkelijke plaats is en dat wij, de inwoners ervan, vage en schaduwachtige mensen zijn zonder echte substantie, en in elk geval overeenstemmen met de zeer aardse benaming van “spoken”. Voortbordurend op deze onjuiste gevolgtrekking moet het leven van de mensen in de geestelijke wereld dus onvermijdelijk wel enigszins droomachtig en denkbeeldig zijn.

De mensen op aarde denken op deze manier, omdat de gedachte voor hen iets is dat onzichtbaar en onhoorbaar in praktijk gebracht kan worden. Op aarde is de gedachte geheim voor de denker, tot op het moment dat hij zijn gedachten mondeling of via een andere uitdrukkingwijze kenbaar wil maken. Het is gebruikelijk dat men op aarde zegt: onze gedachten zijn van ons; we kunnen denken zoals we willen; gedachten kunnen nooit iemand schaden, en zo verder. Wanneer wij, in de geestelijke wereld, dus verklaren dat onze wereld een wereld van gedachten is, keert de aardse mens onmiddellijk terug naar zijn eigen gedachten en hun onwerkelijke aard, en vervolgens plaatst hij de geestelijke wereld in dezelfde categorie van vage dingen.

In het algemeen gesproken moeten de gedachten op aarde dus de een of andere vorm van tastbare uitdrukking hebben om werkzaam te kunnen zijn. De architect moet allereerst nadenken over zijn kathedraal of wat het ook moet worden, vervolgens moet hij zijn gedachten in regelmatige volgorde en heel nauwkeurig aan het papier toevertrouwen, voordat de bouwer een begin kan maken met de uiterlijke en zichtbare uitdrukking van zijn oorspronkelijke gedachten. En zo gaat het met een heleboel andere dingen, van het eenvoudigste artikel tot het meest ingewikkelde apparaat of sierlijke gebouw. Op aarde moet de gedachte een of ander middel hebben voordat hij maar het geringste spoor van uiterlijke expressie kan vinden. Daarom zijn de stoffelijke mensen onder andere geneigd de aarde te beschouwen als de ene, veilige en tastbare wereld waarin het mogelijk is te bestaan. De geestelijke wereld wordt dan juist het tegenovergestelde.

De stoffelijke mensen realiseren zich niet de kracht en macht van de gedachte, anders zouden zij nooit denken op de manier zoals ik heb aangegeven. Iedere gedachte die met kracht en doelgerichtheid door de geest van een aardbewoner gaat, wordt geprojecteerd als een gedachtevorm. Om eens onwetenschappelijk te spreken: het wordt afgedrukt, tenminste voor een tijd, op de omringende ether. Het hangt natuurlijk van de gedachte zelf af, en waaruit hij bestaat. Als het enkel een van die

voorbijgaande gedachten betreft die alle mensen op diverse momenten tijdens de dag in hun geest hebben, dan zullen zulke gedachten worden vastgelegd op de manier die ik zojuist heb aangeduid. Als de gedachte op een bepaalde vriend wordt gericht die nu inwoner van de geestelijke wereld is, dan zal die gedachte, als hij doelbewust wordt gericht, onvermijdelijk die vriend bereiken. De gedachte zal hem of haar precies zo bereiken als hij werd verzonden, niet meer of minder goed of slecht of onpartijdig.

De gedachte mag dan onzichtbaar zijn voor de meerderheid van de aardbewoners, maar hij is zeer wel zichtbaar voor geestelijke mensen. Mensen die nog op aarde leven en van wie de psychische krachten zijn ontwikkeld, zijn dikwijls in staat om deze gedachtevormen waar te nemen. Dit vermogen werpt problemen op die soms aanleiding zijn tot vergissingen en misverstanden.

De gedachte bevindt zich op een ander niveau, een hoger bestaansniveau van dat orgaan van het aardse lichaam, de hersenen, waardoor de gedachten op aarde functioneren. De gedachte bevindt zich op hetzelfde bestaansniveau als de geest, en de geest behoort in werkelijkheid tot de geestelijke wereld. En met een hoger niveau bedoel ik niet een hoger geestelijk niveau, maar een niveau dat niet kan worden waargenomen door de gewone fysieke zintuigen. In de geestelijke wereld heeft de gedachte een rechtstreekse en onmiddellijke inwerking op datgene waar hij op wordt gericht, hetzij op een menselijk wezen of op wat men op aarde noemt 'een onbezielde voorwerp'. (Ik kan deze uitdrukking niet gebruiken in verband met voorwerpen in de geestelijke wereld, omdat alle voorwerpen, alle dingen, onmiskenbaar leven bezitten. Er bestaat niet zoiets als een levenloze toestand in de geestelijke wereld). Wanneer u in de geestelijke wereld aankomt, zult u pas echt weten wat de gedachte kan doen. En ik verzeker u, beste vriend of vriendin, dat sommige van ons bepaald met afschuw zijn vervuld wanneer we daar voor de eerste keer achter komen!

In de geestelijke wereld worden gedachten niet onmiddellijk zichtbaar wanneer iemand denkt. Ze vliegen niet zomaar in een losse vorm rond. De doelloze gedachten waar ik over sprak reizen niet verder dan uw directe aardse omgeving. Gedachten die op een bepaalde vriend in de geestelijke wereld worden gericht, zullen die vriend ook bereiken en ze kunnen niet als losse gedachten worden aangemerkt.

Stel uzelf eens de toestand van verwarring en verlegenheid voor als al onze gedachten in de geestelijke wereld zichtbaar zouden zijn. Maar omdat ze niet onmiddellijk zichtbaar zijn, wil dat nog niet zeggen dat ze geen kracht bezitten, want ze zijn stellig heel krachtig. Nee, ze zijn niet zichtbaar zoals u dat beschouwt, maar ze zullen onfeilbaar hun doel bereiken, waar dat ook mag zijn. Als ze op een bepaalde vriend op aarde worden gericht, is het in veel gevallen de vraag of die vriend ze zal opmerken; of, als hij ze opmerkt, hij zal weten waar ze vandaan zijn gekomen. Maar als onze gedachten op een bepaalde vriend in de geestelijke wereld worden gericht, zal er niet zo'n twijfel of onzekerheid bestaan.

Hoe ontvangen we gedachten in de geestelijke wereld? Een van de eerste en interessantste experimenten die Ruth en ik uitvoerden onder het vriendelijke toezicht van Edwin tijdens onze eerdere onderzoeken in deze sferen, was om Edwin vanuit de verte tegen ons te horen praten. Zonder alle bijzonderheden uitvoerig te verhalen volstaat het te zeggen dat, ofschoon we Edwin allebei konden zien, hij toch te ver weg was om zijn stem te horen, zelfs als hij hard geroepen had. Maar allebei hoorden we zijn stem duidelijk vlakbij onze oren klinken. In het begin konden we onze oren natuurlijk niet geloven en waren we geneigd de hele zaak als een of andere truc te beschouwen die door Edwin werd opgevoerd om ons te amuseren. Maar hij herhaalde zijn boodschap aan ons – het was alleen maar een verzoek om hem te vergezellen – en het was zo ondubbelzinnig dat we direct deden wat er gezegd werd. Voorafgaand aan het horen van Edwin's stem hadden we allebei een heldere lichtflits voor onze ogen zien verschijnen. Het was in geen geval verblindend of schrikbaar: daar was de lichtflits te mooi voor.

Ik denk dat dit in het kort, maar heel precies, beschrijft wat er gebeurt wanneer we met elkaar van gedachten wisselen. De gedachte is onderweg onzichtbaar, hij komt ogenblikkelijk op zijn bestemming wanneer hij zich voor ons manifesteert als een aangename maar overweldigende flits van zuiver licht, en dan kunnen we de stem van onze spreker, schijnbaar, vlakbij onze oren horen. Ik zeg schijnbaar, want ik probeer hier niet een wetenschappelijke verklaring te geven van *hoe* het gebeurt, maar ik beperk mezelf louter en alleen tot *wat* er gebeurt. De stem klinkt voor mij altijd als zijnde vlakbij het oor, en de meeste mensen hier zeggen dat wat hen betreft hetzelfde gebeurt. Het zou een soort innerlijke waarneming van de stem kunnen zijn, maar voor mij klinkt het daarvoor altijd te veel als de echte stem van de eigenaar. Naar mijn mening gaat het geluid van de stem in feite door de lucht en ontvangen we het met het natuurlijke orgaan van onze geest.

Ik geef toe dat ik de kwestie niet zo grondig heb bekeken als sommige mensen misschien zullen denken dat ik had moeten doen, al was het alleen maar om ze te kunnen voorzien van een uitvoerige wetenschappelijke verklaring van het hele proces. Maar ik ben ervan overtuigd dat de meerderheid van mijn goede vrienden veel liever deze eerlijke en onwetenschappelijke verklaring wil hebben van hetgeen er gedurende ieder moment plaatsheeft, gewoon als vanzelfsprekendheid, dan dat ik ze in het een of andere diepe moeras van een wetenschappelijke verhandeling zou voeren van waaruit we ons maar moeilijk zouden kunnen bevrijden! Ik wend me geen kennis van de wetenschap voor, en ik vind nog altijd dat we, zo lang we al te zeer kijken naar oorzaken en gedetailleerde verklaringen, we al de schoonheden missen van datgene wat we onderzoeken.

Er is hier zoveel dat we als vanzelfsprekend aannemen, dat wil zeggen, dat we de dingen nemen zoals ze zich voordoen, zonder er geleerde uiteenzettingen van te verlangen. En dat geldt ook voor u die nog op de aarde verblijft. Stel, bijvoorbeeld, dat ik u zou vragen (in de veronderstelling dat ik het al niet wist) hoe u erin slaagde u op uw twee benen voort te bewegen door doodgewoon te lopen. Ik denk dat u me

veel liever in het kort zou willen vertellen wat u met uw benen doet en hoe vermoeid ze kunnen worden na een langdurige activiteit, dan me te trakteren op een geleerde verhandeling over de verschillende spieren van het been, hoe ze heten, hun vorm en afmeting, de juiste werking ervan, hun speciale functie enzovoorts. Intussen liep de vriend over wiens benen die hem droegen zo werd uitgeweid, door het een of andere aardige landschap waarvan een beschrijving veel amusanter zou zijn!

En zo is het met een groot aantal andere zaken hier – hier in mijn wereld en in uw wereld ook. Terwijl de wetenschap haar belangrijke plaats in onze beide werelden inneemt, zitten we toch niet elke minuut van ons leven te peinzen over de innerlijke werking van de talloze functies van mensen en dingen, waaruit het leven in beide werelden bestaat. De wetenschap dient haar geëigende plaats te hebben, maar het leven zou nogal saai en vervelend zijn, en zeker behoorlijk ingewikkeld als we onderzoek gingen doen naar de verschillende werkingswijzen van zo veel gewone handelingen. We moeten de dingen gewoon nemen zoals ze zijn. Dat is uw normale gedragswijze op de aarde; het is onze normale gedragswijze hier in de geestelijke wereld.

Mijn voornaamste doel is u zoveel mogelijk details te geven van ons leven in de geestelijke landen, om een bepaald feit zo duidelijk mogelijk uiteen te zetten, alleen te zorgen voor verklaringen waar dat nodig is voor een goed begrip van mijn verhaal en het aan anderen over te laten om meer diepgaand in de oorzaken door te dringen.

Wanneer een gedachte vanaf de aarde op ons wordt gericht, neemt hij dezelfde vorm aan van een flits voor de ogen. Er is hoegenaamd geen verschil in het feitelijke proces. Het doet er niet toe waar vandaan de gedachte werd gericht, hetzij vanaf uw aardse wereld of als een onderlinge verbinding in de geestelijke wereld. Het proces is universeel en er bestaan geen variaties van.

Toen ik een ogenblik geleden met u sprak over de gedachtevormen die u op aarde creëert in de ether direct om u heen, door doelloze gedachten in uw geest, moet dat niet worden opgevat als zou dat ook voor ons in de geestelijke wereld gelden. Als dat zo was, zou de geestelijke wereld maar een vreemde plaats zijn en de mensen die er wonen zouden u nog veel vreemder toeschijnen, want zij zouden voortdurend omhuld schijnen te zijn door een soort wazige gedachtevormen of iets dat nog substantiëler is.

Met de mensen op de aarde is het een ander geval. Dat deel van de geestelijke wereld dat rechtstreeks uw wereld doordringt, dat wil zeggen, de onzichtbare wereld in de onmiddellijke nabijheid van de bewuste plaats, bijvoorbeeld waar u deze woorden leest, die plek maakt geen deel uit van de sferen van het licht. Het is er donker. Er kunnen kortstondige plekje's licht bestaan op bepaalde, afgebakende plaatsen, maar het grootste deel ervan is donker. Een gedachte van de soort die geen kwaad bevat, zal helder zijn en zal zich dus vertonen in het omringende duister, net als het licht van een kleine vlam de duisternis van een kamer zal verlichten van

waaruit al het andere licht wordt buitengesloten. Er zal zelfs sprake zijn van een begrensde verspreiding van het licht. Maar breng de kleine vlam in het heldere zonlicht en de verspreiding schijnt op te houden, het zwakke licht wordt geabsorbeerd door het sterkere licht van de zon. De vlam zal nog wel zichtbaar zijn, maar zijn licht zal strikt beperkt blijven tot zijn bron.

Deze ietwat eenvoudige analogie kan, hoop ik, dienen om het verschil aan te geven tussen een gedachte in de onzichtbare gebieden die dicht aan uw wereld grenzen en een gedachte in deze heldere sferen waarin ik leef. Zelfs deze simpele analogie moet nader worden aangeduid met te zeggen dat, hoe onze gedachten ook mogen rondzwerven, ze niet zichtbaar zijn zoals de vlam in de zonneschijn. In de geestelijke wereld zijn de dingen veel beter geordend! We hebben hier geestelijke privacy. Zonder dat zou de omgang met elkaar maar lastig zijn, op zijn zachtst gezegd. Wij leven in een land van waarheid, dat is zeker; maar we drijven de dingen niet zo ver door dat we bij iedere gelegenheid de waarheid openlijk moeten verkondigen. Net als bij u is het ook bij ons; er zijn momenten en gelegenheden waarop zwijgen goud is!

Maar het is van wezenlijk belang dat men moet leren om fatsoenlijk te denken als inwoner van de geestelijke wereld. Een van de eerste dingen die men hier, als pas aangekomene, moet doen is fatsoenlijk denken. Het is geen moeilijke prestatie en lang niet zo'n formidabele taak als het lijkt. Het betreft veeleer iemands gedachten over andere mensen, dan gedachten van algemene aard over de dingen. Wanneer de gedachte over een bepaalde persoon gaat, zal die gedachte, als er voldoende kracht achter zit, naar die persoon toegaan. Als het toevallig van een aangename of complimenteuze aard is, of vrolijk en hartelijk, zal de op afstand gevoelige persoon gelukkig zijn om het te ontvangen. Maar niet alle gedachten zijn van dit onschadelijke soort, en onze geheime gedachten kunnen onze geest verlaten hebben en hun bestemming hebben gevonden op wel de allerlaatste plaats waar we ze gewenst hebben, namelijk in de geest van de persoon aan wie we zo openlijk hebben gedacht.

De gedachte moet echter een voldoende mate van gerichte kracht achter zich hebben om hem op reis te sturen en deze factor is voor vele van ons de redding, omdat zoveel gedachten alleen maar 'doortrekkers' in onze geest zijn en als ze er al zijn, hebben ze in werkelijkheid maar heel weinig effect op de betreffende persoon. Maar alleen al het vooruitzicht van wat er kan gebeuren, is voldoende om streng de wacht over onze gedachten te houden en dat wordt in korte tijd voor ons als een tweede natuur.

Er zijn vele dingen die we moeten afleren en opnieuw leren wanneer we voor het eerst in de geestelijke landen gaan leven, maar onze geest, die dan ontdaan is van de zware stoffelijke hersenen, is vrij om zijn krachten volledig uit te oefenen. We worden dus in staat gesteld ons de manier van leven onder andere bestaanstoestanden heel vlug eigen te maken. Ons geheugen gedraagt zich zoals een geheugen behoort te doen; dat wil zeggen, het is niet grillig wat betreft het

voorstellingsvermogen, maar men kan erop vertrouwen dat het perfect functioneert. U ziet hiermee hoe onschatbaar zo'n eigenschap zal zijn, wanneer het nodig wordt om opnieuw te leren hoe de dingen gedaan moeten worden volgens de geestelijke wetten. Op deze vlugge manier worden heel veel gewone handelingen al snel tot een tweede natuur.

Ofschoon de gedachte in de geestelijke wereld zo'n directe werking heeft en in het algemeen zo krachtig is, betekent dat niet dat daardoor de fysieke inspanning praktisch onnodig of zelfs onwenselijk wordt. Er is een groot aantal dingen in de geestelijke wereld die onze handen kunnen doen en ik wil eraan toevoegen dat onze voeten ook voortdurend gebruikt worden! We lopen graag, net als we op aarde gewend waren. Wat zou er natuurlijker zijn? We zijn tenslotte menselijke wezens, ofschoon sommige mensen ons deze hoedanigheid zouden willen ontzeggen. We zijn menselijk, en we gedragen ons op een manier die menselijk is. Onze voeten werden ons gegeven om te gebruiken, en we lopen erop.

Omdat we zoveel met onze geest kunnen creëren, omdat we dingen kunnen vervaardigen door een diepgaande toepassing van de gedachte, zou men zich kunnen voorstellen dat er maar bijzonder weinig voor onze handen overblijft om te doen, behalve dan het voltallig maken van onze ledematen om te voorkomen dat we ons presenteren als een soort wangedrochten. De waarheid is dat we onze handen bij wel duizend verschillende acties gebruiken gedurende wat u het dagelijks werk zou noemen, of tijdens een dag in ons leven.

Denk eens even na. Herinner u de talloze gevallen waarin men zijn handen zal gebruiken. Bijvoorbeeld: in onze geestelijke huizen pakken we een boek op, we openen of sluiten een deur, we geven de een of andere vriend die bij ons aankomt een hand; we zetten wat bloemen op de tafel; we schilderen een schilderij of bespelen een muziekinstrument; of we kunnen een of ander wetenschappelijk apparaat bedienen. Dergelijke voorbeelden zouden met duizend vermenigvuldigd kunnen worden en zouden te vervelend worden voor woorden om ze allemaal op te sommen. We gebruiken onze handen net zo graag in samenwerking met onze geest als dat we alleen onze geest gebruiken, precies als u dat op aarde doet. De mensen scheppen er een natuurlijk genoegen in om voorwerpen met hun handen te vervaardigen en op die manier de geest door hun handen te laten werken. Er zijn meer dan genoeg dingen die in deze sferen louter met de gedachte kunnen worden geschapen en zonder de geringste tussenkomst van de handen, maar soms doen we het graag helemaal andersom en zoeken naar wat bezigheid voor onze handen en genieten we van de vreugde die het verschaft.

Maar er kunnen zich gelegenheden voordoen dat we snel handelen, onmiddellijk in feite. We willen naar een bepaalde plaats in de sferen gaan die, zeg maar, honderden kilometers ver weg is, zoals de afstanden op aarde worden berekend. We zouden de hele afstand kunnen lopen, zonder een spoor van vermoeidheid, maar in zulke gevallen geven we de voorkeur aan een snellere vorm van vervoer. We laten de trage manier van voortbewegen dus links liggen en we richten onze gedachten op de

kwestie. Door middel van een directe actie van de geest bevinden we ons onmiddellijk op de plaats waar we wilden zijn.

Wat betreft hoe we onszelf naar een bepaalde plaats toedenken, zal ik u ook in dit geval geen wetenschappelijke verklaring aanbieden om redenen die ik u gegeven heb, dus wil ik me beperken tot het volgende: in de geestelijke wereld wordt ons lichaam volkomen door de geest beheerst. De eerste doet precies wat de laatste wil of beveelt. Een wens wordt in dit geval een bevel. Nu wat u betreft, uw geest zou kunnen wensen op een bepaalde plaats te zijn, maar hoe hevig u het ook wenst, u bent volkomen overgeleverd aan uw fysieke lichaam. U kunt zelfs op uw stoel zitten en u op alle mogelijke manieren verbeelden op de juiste plaats te zijn. U kunt uzelf daar 'zien', maar het fysieke lichaam moet er ook naartoe gaan als u daar fysiek wilt zijn. En dat kan allerlei problemen opwerpen die u vlug genoeg voor de geest komen – bijvoorbeeld de gelegenheid; of de vereiste tijd en de middelen om op de verlangde bestemming te komen. Dat zijn allemaal overwegingen die het fysieke lichaam betreffen omdat u dat met u mee moet nemen, want in het fysieke lichaam bevinden zich de hersenen en door middel van de hersenen werkt de geest. Dat is de natuurlijke en normale orde van de dingen op aarde.

In de geestelijke wereld is het heel anders. Wij hebben geen zwaar stoffelijk lichaam. Het lichaam wat wij bezitten is in ieder opzicht gelijk aan onze geest. Onze geest heeft geen zwaar voertuig waar hij mee moet werken. Denken wordt meteen omgezet in actie, maar dan zonder tussenkomst van fysieke hersenen zoals u die kent. De hersenen die in ons hoofd zitten, zijn niet zoals uw fysieke hersenen; ons lichaam is niet zoals uw fysieke lichaam. Bij ons is ons hele wezen, onze ledematen, onze spieren enzovoorts volkomen ondergeschikt aan de geest, voor zover het hun werking in overeenstemming met onze wil betreft. Voor de rest is ons lichaam ondergeschikt aan de wetten van de geestelijke wereld.

Ook wij voeren bepaalde handelingen onbewust uit, op exact dezelfde wijze als u. Wij ademen bijvoorbeeld op precies dezelfde manier als u. Ons hart klopt op precies dezelfde manier als dat van u, en het is onderworpen aan dezelfde onbewuste ondersteuning bij het kloppen. Maar wij bezitten datgene wat u niet bezit, namelijk een totaal en absoluut meesterschap over de spieren van onze ledematen. Wanneer wij de een of andere nieuwe kunst gaan leren of trachten bedreven te worden in een bepaalde taak die het meesterschap van de hersenen over de spieren vereist, kunt u precies zien hoe volmaakt de afstemming van onze geest met onze spieren is. Het is niet werkelijk een meesterschap van de een over de ander, ofschoon ik het op die manier heb uitgedrukt. Om meer nauwkeurig te zijn, is het een absolute afstemming van de een met de ander.

Bij u op de aarde echter maakt de inspanning om te lopen het gebruik van verschillende spieren noodzakelijk. Ten eerste bezit u een zwaar lichaam om u over de grond waarop u staat voort te bewegen en u hebt een bepaalde wet van de zwaartekracht die u naar die grond toetrekt. De zwaartekracht is zo geregeld dat uw voeten gemakkelijk op de grond zullen vallen zonder ze omlaag te hoeven duwen.

De zaak is precies in evenwicht. Wanneer uw benen na langdurig gebruik moe worden, zullen ze gemakkelijker naar de grond vallen dan wanneer u fris bent. Wie heeft op een of ander moment op aarde niet meegemaakt dat zijn ledematen heel zwaar werden als gevolg van vermoeidheid? Het is een van onze voortdurende vreugden dat we nooit van dergelijke handicaps te lijden hebben. Er is hier in de geestelijke wereld een wet van zwaartekracht, maar we zijn er niet aan onderworpen. Al het andere is dat wel, maar wij, als menselijke wezens, niet. Of, om het anders uit te drukken, onze geest kan er te allen tijde bovenuit stijgen. Dat is ook weer een tweede natuur voor ons. Als we zouden omtuimelen, kunnen we onszelf niet bezeren want ons geestelijk lichaam is niet vatbaar voor welke vorm van verwonding dan ook.

Overigens vallen we niet vaak, omdat we niet dat zware en tamelijk lompe lichaam hebben dat onmisbaar is op de aarde. Het zijn hoofdzakelijk de pas aangekomen mensen die omtuimelen! Wanneer we volledig bekend zijn met de kracht van onze geest, doen we zulke onbehouwen dingen nooit meer!

Ik ben bang dat dit een nogal langdradig antwoord zal lijken op de vraag hoe we ons ogenblikkelijk van de ene naar de andere plaats kunnen voortbewegen, maar u weet hoe een eenvoudige vraag het overwegen van andere factoren vereist ten einde het antwoord op de laatste begrijpelijk te maken. Vandaar dus mijn schijnbare afdwalen en getalm.

De wetten van de zwaartekracht zorgen ervoor dat al de ‘onbezielde voorwerpen’ van de geestelijke wereld op de plaats blijven waar ze thuishoren – de gebouwen, de rivieren, de zee en al overige. Wij blijven ook op onze plaats, maar alleen in die beperkte zin welke ik u zojuist heb genoemd. Denk eraan dat uw geest op de aarde in bepaalde richtingen wordt beperkt door het vermogen of onvermogen van het fysieke lichaam. Als u, zeg maar, iets wilt opschrijven, moeten uw hand en uw arm in gezonde conditie zijn. Dezelfde regel geldt voor de rest van uw lichaam. Om te kunnen lopen moeten uw benen en voeten en vele andere delen van het lichaam in een redelijk gezonde toestand verkeren. De snelheid waarmee uw ledematen zich kunnen bewegen wordt niet beperkt door de wil van de geest, maar door het vermogen van de ledematen om te bewegen. Iemand die een muziekinstrument bespeelt, weet hoe waar dit is door de onverdroten oefeningen die hij noodzakelijkerwijs moet doen alvorens zijn handen zich kunnen bewegen met de snelheid die de muziek vereist.

In de geestelijke wereld verkeert ons lichaam altijd in een staat van volmaakte conditie. De spieren en de verschillende delen van ons lichaam zullen net zo snel en direct reageren als we willen op het moment dat we de gedachte in beweging omzetten. Wij zetten de gedachte in beweging om, de gedachte zet de ledematen en de delen ervan in beweging. Er is geen vertraging, geen merkbare fractie van een seconde tussen onze gedachte en zijn werking. U zult zich de bekende zinsnede herinneren: denken is doen. Dat is letterlijk wat er plaatsheeft in de geestelijke wereld. Sommige van onze handelingen zijn onbewust, zoals ik u heb aangegeven;

ademen bijvoorbeeld. We hoeven niet te leren hoe we dat moeten doen.

Het vermelden van de ademhaling heeft mij naar een punt in onze discussie geleid waarvan ik denk dat het aannemelijk is als ik met u zou spreken over het onderwerp dat we beide kennen als het geestelijke lichaam. Er zitten bepaalde aspecten aan vast waarover een van mijn vrienden op aarde de wens om nadere informatie te kennen heeft gegeven. Ik ben blij dit naar vermogen te kunnen verschaffen, maar ik zou mij willen beperken, zoals ik in al deze geschriften heb gedaan, tot de kennis die ik bij mijn eigen ervaringen heb verkregen. De reden hiervoor is heel gewoon dat men eruit zou kunnen afleiden, dat ik mijn toevlucht had kunnen nemen tot de vele studieboeken over alle onderwerpen die men in de bibliotheek van de grote zaal van kennis kan vinden. Feitelijk zou ik alleen maar de ‘dingen hoeven op te zoeken’ in het een of andere werk dat gewijd is aan het te behandelen onderwerp. Ik heb u uitvoerig verhaald hoe we de waarheid bezitten die hier ligt opgeslagen tussen de kaften van duizenden boekwerken. Je hoeft ze alleen maar te raadplegen, kan men wel zeggen, om in het bezit te geraken van een onmetelijke kennis over alle onderwerpen onder de zon. Dus zou men zich al spoedig kunnen vergewissen van de letterlijke waarheid over zovele vragen, die generaties van studenten en onderzoekers hebben verbijsterd. De waarheid bevindt zich zeker hier, in deze boeken, maar informatie van een hoogst technische aard wordt niet louter om te lezen bijeengegaard. We moeten iets kunnen begrijpen – in vele gevallen heel wat – van ons onderwerp, voordat we ons kunnen werpen op de technische bijzonderheden die een volledige verklaring van de waarheid zullen onthullen. Daarom moet ik mijn onderwerp kennen en begrijpen, voordat ik de informatie en kennis kan doorgeven, met enige hoop dat u het zult kunnen begrijpen. Hoe zou ik anders moeten weten dat ik u het juiste antwoord op een vraag heb gegeven? Het is de enig bevredigende manier voor u, die mij tot dusver zo geduldig hebt gevolgd, en voor mij, dat ik behoor te weten waarover ik praat en u zodoende alleen maar die zaken doorgeef waarover ik een bepaalde kennis of ervaring bezit.

Ik heb tot dusver steeds getracht duidelijk te maken wanneer ik slechts een persoonlijke mening uit, en wanneer ik citeer uit de kennis en ervaring van mijn vrienden in de geestelijke wereld.

En laten we nu verder gaan met de vraag van onze vriend.

Mijn aardse vriend herinnert mij aan mijn verhaal over het instrumentale concert dat ik hier heb bijgewoond, en hij zegt dat ‘als de mensen blaasinstrumenten bespelen in de geestelijke wereld, zij ook longen moeten bezitten die lucht kunnen inademen’. En dus vraagt hij: ‘Ademen de mensen in de geestelijke wereld? En als dat zo is, worden de longen dan gebruikt om het bloed van zuurstof te voorzien?’

Zo’n redenering is volkomen juist. De geestelijke wereld heeft lucht, net als u op de aarde, en we hebben longen in ons lichaam om mee te ademen. En het maakt het bloed zuurstofrijk in hetgeen in de geestelijke wereld dus gelijkwaardig is aan dat proces. Op aarde zal de lucht die u inademt het bloed helpen zuiveren. In de geestelijke wereld hebben we goed, krachtig bloed dat door onze aderen stroomt en

we ademen de prachtige, schone, frisse en welriekende lucht in, maar terwijl uw bloed het proces van verrijking met zuurstof ondergaat, wordt ons bloed *opnieuw versterkt* met de geestelijke kracht en energie die een van de voornaamste bestanddelen vormt van de lucht die we hier inademen.

Zouden we zonder kunnen bestaan? Nauwelijks. Het geeft ons een mate van levenskracht, net als aan u op de aarde. Maar u zou niet alleen van lucht kunnen bestaan. U moet voedsel en drinken hebben. Die laatste twee producten hebben wij niet nodig, zoals u weet, maar we verkrijgen een ander deel van onze voeding vanuit het licht in deze sferen, uit de overvloed aan kleuren, uit het water, uit de vruchten wanneer we ervan willen eten, uit de bloemen en uit alles wat van zichzelf prachtig is. Aangezien deze sferen volstrekt overvloeien van schoonheid, zult u begrijpen waarom we zo'n volmaakte gezondheid genieten.

Maar we nemen ook energie in ons op vanuit de grote, geestelijke kracht die voortdurend op ons allen neerstroomt vanuit de Hemelse Vader Zelf. Het is, als het ware, een eeuwige, magnetische stroom die ons altijd oplaadt met energie en ons leven schenkt.

Het komt er echt op neer, dat we onze levenskracht aan tal van verschillende bronnen ontlene; bronnen bovendien waar we niet naar op zoek hoeven te gaan zoals u met uw eten en drinken, maar die ons letterlijk omhullen waar we ook heen gaan, wat we ook doen. We kunnen ons hier niet afsluiten voor de middelen om te leven, noch kunnen ons de middelen om te leven worden ontzegd of ons ooit ontbreken. De lucht die we inademen kan niet verontreinigd worden en ook het water kan niet in een onzuivere toestand geraken.

Het aardse lichaam is zo gevormd dat er door middel van de verschillende processen en de natuurlijke functies een stevige weerstand wordt opgebouwd tegen de aanvallen van bacteriën die ziekten veroorzaken. Wanneer het zich normaal en correct gedraagt zal zo'n ziekte met succes worden afgeweerd. Maar zelfs als het aardse lichaam de ziekte met succes zou weerstaan, blijven de eventuele oorzaken ervan, de bacteriën, in de aardse wereld. In de geestelijke wereld bestaan helemaal niet zulke dingen als bacteriën, daarom kan er ook geen enkele soort van ziekte bestaan. Bovendien is het geestelijk lichaam volkomen ontoegankelijk voor wat voor verwonding dan ook. Het kan niet worden beschadigd door een ongeluk en het is onvergankelijk en onbederfelijk. Wat voor organen we dus ook bezitten, ze kunnen niet in de geringste mate worden aangetast. We verheugen ons voortdurend in een toestand van *volmaakte* gezondheid, waarover iedereen het eens is in deze sferen. Het geringste spoor van pijn of ongemak is iets dat niet alleen ongehoord is, maar vanuit ons gezichtspunt absoluut onmogelijk. `

Het is voor de hand liggend wat ik u heb verteld, dat een of twee organen van het aardse lichaam duidelijk overbodig zouden zijn in het geestelijke lichaam. Wij eten geen voedsel omdat we nooit honger hebben. Daarom is er ook geen afval dat uit ons lichaam verwijderd moet worden zoals het voor uw fysieke lichaam essentieel is. Het voedsel dat u eet doorloopt zijn processen nadat u het genuttigd hebt om het

fysieke lichaam van datgene wat nodig is te voorzien, totdat het uiteindelijk tot afval is geworden. En om deze reeks van activiteiten te kunnen uitvoeren, zijn verschillende organen van wezenlijk belang.

Wij bezitten een inwendig mechanisme dat in grote lijnen op dat van u lijkt, maar er is dit enorme verschil, namelijk, dat we geen afval hebben wat uit het lichaam verwijderd moet worden. Er bestaat niet zoiets als afval in deze sferen. Datgene wat niet wordt gewenst houdt geheel op te bestaan, of keert terug naar de bron waaruit het afkomstig is. Met ophouden te bestaan bedoel ik niet dat datgene wat niet wordt gewenst, vernietigd wordt, maar dat het ophoudt te bestaan in de vorm die het bezat *voordat* het ongewenst werd. Misschien kunt u zich een amusante ervaring herinneren die ik had, kort na mijn aankomst hier. Ik vertelde u hoe verbaasd ik was om te ontdekken, dat het sap wat ik had gemorst van een of andere vrucht die ik opat en, naar ik dacht, over mijn kleren was gelopen, in feite helemaal niets gedaan had. *Het was volkomen verdwenen*. Al wat er in dit geval was gebeurd, was gewoonweg dat het vruchtensap was teruggekeerd naar de boom vanwaar het fruit afkomstig was. Dat is de verklaring die mij werd gegeven, en dat is hetgeen we allemaal weten dat er gebeurt in alle omstandigheden van soortgelijke aard. Als u me vraagt *hoe* het gebeurt, dan zal ik noodgedwongen eerlijk zeggen dat ik het niet weet. Uit vrees dat mijn onwetendheid te groot zou schijnen dat ik mezelf er ooit op toe zou leggen om anderen in te lichten, haast ik me eraan toe te voegen dat er in deze sferen niemand is die een verklaring over dit punt zou kunnen verschaffen. Er zit geen esoterisch geheim aan vast dat dergelijke informatie voor ons zou worden achtergehouden. Het is gewoon zo dat onze spirituele evolutie nog niet voldoende ver is gevorderd om het te begrijpen als het ons verteld zou worden. Hetgeen we zelf nog niet kunnen begrijpen, is onmogelijk voor ons om uiteen te zetten voor uw begrip.

De organen die we dus bezitten, hebben hun bepaalde doel voor hun bestaan. We dragen geen organen met ons mee die overbodig zijn. Hun doel is dat ze werken als een kanaal voor de levenskracht, de etherische energie, als u het zo wilt noemen, die uitstraalt vanuit een menigte van bronnen. Er bestaat geen vrees dat sommige organen, of allemaal, zullen wegwijnen omdat ze niet op dezelfde manier gebruikt schijnen te worden als hun tegenhangers in het aardse lichaam. De spijsverteringsorganen van het aardse lichaam zullen ernstig worden aangetast als er geen voldoende hoeveelheid voedsel doorheen gaat. In ons geestelijke lichaam kan een dergelijke situatie nooit ontstaan, omdat de levenskracht ze hier ruimschoots ondersteunt en ze netjes in orde houdt en ze hun doelstellingen dus vervullen.

Het geestelijke lichaam bezit dus die organen welke er essentieel voor zijn, en ze kunnen beschouwd worden als een aanpassing van hun aardse duplicaten. De nadere betekenis hiervan zal u duidelijker worden wanneer ik u vertel dat, met uitzondering van de hogere en de hoogste sferen, de geestelijke wereld waarin miljoenen en miljoenen van ons leven, in zijn geheel wordt bevolkt vanaf de aarde, en vanuit geen andere bron. De voortplanting behoort bij de aarde en heeft geen

plaats in de geestelijke wereld.

Het is gewoonte geworden om de tijdrekening te beginnen bij de een of andere vermoedelijke datum voor de schepping van de wereld. Men kan zeggen dat de tijd, in zijn gemeten betekenis, is begonnen met de vorming van de aarde, maar het menselijk leven bestond al lang voordien. De geestelijke wereld bestond reeds lang voor de aarde, maar de geestelijke wereld was niet leeg. Ze werd bewoond door grote zielen van wie de kennis, wijsheid en spirituele vooruitgang en evolutie gestaag zijn voortgegaan door heel dit kolossale tijdsbestek. Al deze wezens bezitten een lichaam dat in zijn onderdelen en functies precies eender is als het lichaam van ieder van ons hier, ongeacht onze plaats op de ladder van spirituele vooruitgang, ofschoon dat lichaam, onder bepaalde omstandigheden, voor ons als mindere wezens, eruit zou zien als een lichtgloed.

Het geestelijk lichaam dat we allemaal bezitten is het normale lichaam. Het aardse lichaam, dat tijdelijk het geestelijk lichaam bedekt gedurende zijn aardse doorgang, is een wijziging van het geestelijk lichaam, een aanpassing aan aardse wetten en omstandigheden en levenswijzen. Het leven van het individu begint op de aarde, het brengt een beperkte periode in die sfeer door en komt vervolgens bij ons in de geestelijke wereld. De persoonlijkheid en individualiteit en eigenschappen van de persoon bevinden zich in hun aanvangsstadium van de vorming op aarde, en het proces wordt voortgezet na zijn aankomst in de geestelijke wereld. Het fysieke onderscheid naar ras zal behouden blijven, de gelaatsuitdrukking, de huidskleur en op andere wijzen die zich direct aan u voordoen, en die zal hij in de geestelijke wereld behouden.

De ware levenssfeer is de geestelijke wereld, want die is blijvend. De geestelijke wereld is derhalve de levensstandaard zoals het uiteindelijk voor ons allemaal zal worden en dus is het geestelijk lichaam, en niet het aardse lichaam, de standaard van de menselijke gedaante.

In gezelschap van vele anderen heb ik minstens één beroemd wezen gezien en gesproken; zijn levensperiode in jaren beslaat astronomische cijfers. Hij bezit, net als u of ik, het normale aantal ledematen; hij heeft haar op zijn hoofd. Zijn handen zijn, anatomisch gezien, net als die van u en mij en ze hebben hun complete aantal vingernagels. En zo zouden we verder kunnen gaan, door de hele catalogus van de delen van de menselijke anatomie zoals die in de geestelijke wereld bestaat. De verheven aard van zijn wezen en de verheven sfeer waarin hij verblijft, maken hem anatomisch niet verschillend van de rest van ons. Zijn spiritualiteit en wijsheid en kennis zijn natuurlijk in hun hoge graad niet te vergelijken met die van ons hier. Maar op het moment nemen we dat niet in overweging. Waar we wel aan denken is dat de mens, die op aarde heeft geleefd, naar de geestelijke wereld komt om zijn leven hier voort te zetten en, met zijn aardse lichaam, ook al die organen aflegt die overbodig zijn geworden in zijn nieuwe vorm van leven. De organen die hij nu bezit kunnen nooit meer beschadigd worden. Geen enkele bacterie kan het lichaam aanvallen; geen enkele vernietigende kracht kan er de geringste invloed op

uitoefenen. Het is onvergankelijk. Zijn verschillende organen, zoals het hart en de longen, werken *volmaakt*. Bijvoorbeeld: de hartslag blijft constant en normaal onder alle omstandigheden. We kunnen *letterlijk* niet zonder adem komen te zitten. (Ik heb wel eens gezegd dat een bepaalde ervaring mij bijna de adem benam, maar dat is slechts bij wijze van spreken). Onze ademhaling, net als de hartwerking, blijft altijd in het normale tempo. En dat is zo met de rest van ons lichaam.

Ik doe niet alsof ik de kennis van een arts of een chirurg bezit, maar ik weet wel dat mijn lichaam volmaakt functioneert, dat ik, net als alle anderen, een toestand van volmaakte gezondheid geniet zoals ik nooit eerder tijdens mijn leven op aarde heb beleefd. Het is inderdaad onmogelijk om te weten wat een absolute, volmaakte gezondheid is totdat men hier, in de geestelijke wereld, gaat wonen. Het lichaam dat ik bezit is geen hol vat of alleen maar een lege bus, waarin ik op de een of andere mysterieuze wijze mijn leven voortzet. Er stroomt goed, zuiver bloed door mijn aderen. Daar bestaat geen twijfel over, want ik kan de roze tint die het aan mijn huid geeft, duidelijk zien, zoals bij iedereen. Wij hebben de gelaatskleur van een gezond persoon, ofschoon deze kan verschillen als gevolg van de diverse raciale kenmerken die u zich gemakkelijk voor de geest kunt halen. Wat ook de juiste tint van onze gelaatskleur of onze huid mag zijn, niemand van ons heeft de bleekheid die gewoonlijk in verband wordt gebracht met een slechte gezondheid of met een of ander bepaald, aards beroep.

De bloedcirculatie in ons lichaam is het middel om de vitale energie, die ons in leven houdt, te verspreiden. Als u me zou vragen waarom het nodig zou zijn deze organen te bezitten om dit werk te doen, kan ik alleen maar zeggen dat het voor mij onmogelijk is om het feit van de menselijke schepping op zich te verklaren. Wij kunnen op onze beurt vragen waarom de persoon met een aards lichaam deze organen bezit, die het van hen vereiste werk verrichten? We zouden naar het allereerste begin moeten gaan om te vragen, waarom de mens in de vorm is ontstaan waar we bekend mee zijn, en niet in een andere vorm. We moeten de dingen nemen zoals ze in dit geval zijn. Als we dat niet doen, zou dat doen vermoeden dat we nog verschillende verbeteringen in de anatomie van ons lichaam zouden kunnen aanbrenen, als we de kans zouden krijgen. Voor zover het ons in de geestelijke wereld betreft, zou het *niet* mogelijk zijn om verbeteringen aan te brengen in de samenstelling en werking van ons geestelijk lichaam.

En ik denk dat we met dit lichaam minstens één betrouwbaar voorbeeld van volmaaktheid in ons midden hebben, waar we nu van genieten. De nog grotere volmaaktheid – ik gebruik deze zinsnede overeenkomstig de bewoordingen van onze voorgaande gesprekken over volmaaktheid – de nog grotere volmaaktheid die ons wacht wanneer we naar een hogere sfeer overgaan, is een spirituele volmaaktheid en die zal niet gelden voor de gezondheidstoestand van ons lichaam. We kunnen ons veel lichter voelen, meer etherisch, meer verheven, maar voor zover ik heb kunnen vaststellen zullen we ons in precies dezelfde toestand van levendige, stralende gezondheid bevinden als nu het geval is in deze sferen.

Het is beslist onmogelijk voor mij om ieder orgaan van het lichaam te beschouwen en de speciale functies ervan in de juiste volgorde te behandelen. Wat we kunnen doen om de kwestie in het kort samen te vatten, is hierover na te denken: het geestelijk lichaam bezit organen die er geschikt voor zijn en voor de wereld waarin het zijn functies volbrengt. Het aardse lichaam zal in zijn eigen werkomgeving aan dezelfde beschrijving beantwoorden. Het geestelijk lichaam, het eerste in de volgorde van de ‘schepping’, is de standaardvorm van de menselijke gestalte. Het aardse lichaam lijkt erop, maar heeft bepaalde andere organen die eraan zijn toegevoegd, waardoor het bepaalde processen kan uitvoeren die van wezenlijk belang zijn voor het overleven op de aarde. De twee voornaamste van deze processen vormen het middel om voedsel op te nemen en het middel om het menselijk leven op aarde te bestendigen. Voedsel hebben we niet nodig in de geestelijke wereld en de bevolking van de geestelijke landen is, met uitzondering van die wezens in de hogere en hoogste sferen waar ik naar verwezen heb, geheel van de aarde afkomstig, voor zover dit het geestelijk universum betreft. Door het afleggen van mijn aardse lichaam bij mijn fysieke dood, ontdekte ik dat mijn geestelijk lichaam bepaalde organen miste die volkomen overbodig waren. Zulke organen hebben geen duplicaat in of op het geestelijk lichaam.

Men zou natuurlijk de vraag kunnen stellen. hoe we kunnen leven met een paar ontbrekende organen. Het antwoord luidt dat ze niet ontbreken; ze zijn er nooit geweest! Het geestelijk lichaam werkt uitstekend omdat het volmaakt is geconstrueerd, compleet in al zijn delen en het bezit alleen die organen die het nodig heeft – in aantal iets minder dan het aardse lichaam nodig heeft.

Nu komen we bij een andere vraag van dezelfde goede vriend en die staat helemaal los van de beschouwing over onze lichamen. Het betreft de intellectuele kant van het leven hier. Hij vraagt in feite: “Hoe komt het dat iemand, die tijdens zijn aardse leven predikant is geweest en een vastberaden verdediger was van de leringen van zijn kerk en van alles wat orthodox was in religieuze kwesties, hoe komt het dat zo iemand in zijn gesprekken met de aarde zulke duidelijke tekenen afgeeft dat hij zo snel zijn godsdienstige geloof en orthodoxie heeft afgezworen?”

Dezelfde vraag zou ook van toepassing kunnen zijn op een groot aantal mensen in mindere of meerdere graad voor wat betreft de denkbeelden die zij er op aarde op na hielden. Orthodoxie is niet het enige dat een menselijk wezen op de aarde mentaal en intellectueel kan kluisteren.

Godsdienstige geloven, zowel orthodox als onorthodox, kunnen een bijzonder krachtige greep uitoefenen op de geest van menselijke wezens. De eerste zijn over het algemeen te wijd en zijd bekend om enige toelichting nodig te hebben, maar van de laatste, de onorthodoxe, bestaan er vele vormen. Een groot aantal mensen is van oordeel dat een standvastig geloof in een boek of in oude kronieken, zonder zelfs maar een tiende van de inhoud te begrijpen, volkomen toereikend is om hen te verzekeren van een veilige reis naar ‘de andere wereld’ en de zekerheid van een plaats in een of andere heilzame plek temidden van de ‘uitverkorenen’.

Sommige mensen houden het erop dat een onwrikbaar geloof in de verdiensten van een ander dezelfde resultaten tot stand zal brengen. Welke vorm deze geloven ook aannemen, de meeste ervan zijn van de primitiefste soort en na aankomst in de geestelijke wereld ontdekken de vurige verdedigers van de kinderlijke geloofsbelijdenissen de werkelijke waarde – en dat is helemaal *niets*. Nu hangt het helemaal af van de mentale en intellectuele gesteldheid van iemand wanneer hij in de geestelijke wereld aankomt, hoe lang het hem zal kosten om zich te ontdoen van het verkeerde geloof en de dwaze ideeën die hij gedurende zijn leven op aarde heeft opgehoopt. Degene met een ‘ontvankelijk gemoed’, op voorwaarde dat zijn gemoed niet te ‘ontvankelijk’ is en dus te gemakkelijk overhelst van de ene naar de andere kant zonder de waarheid op te merken, zo iemand zal des te vlugger inzien wat zijn nieuwe leven met zich meebrengt wat betreft een ander vooruitzicht. Als hij er klaar voor is het oude leven meteen van zich af te werpen en het nieuwe leven net zo snel te accepteren, dan zal die persoon zoveel beter en gelukkiger zijn.

Het is mogelijk om te volbrengen. Vele keren zijn Edwin, Ruth en ik er getuige van geweest dat dit gebeurde. U kunt begrijpen hoe blij we dan zijn – en onze nieuwe vriend ook – bij dit snelle ontwaken voor de waarheid. Het is goed voor ons allemaal, en het brengt speciaal het zware werk tot een minimum terug. Maar sommige mensen zijn heel hardnekkig. Ze willen het bewijs van hun eigen zintuigen maar nauwelijks geloven en zijn dus niet erg geneigd om veel vertrouwen te hechten aan onze plechtige verzekering, wanneer we trachten uit te leggen wat het nieuwe leven voor hen betekent. De tijd zal ’t leren, en daarom hebben we niet zo’n haast wanneer we zien dat iemand waarschijnlijk wat meer overtuiging nodig heeft.

Om wat meer specifiek terug te komen op de vraagstelling van onze vriend, het hangt ervan af wat er bedoeld wordt met *snel*, voor wat betreft de tijd die een inwoner van de geestelijke wereld nodig heeft om de orthodoxe ideeën op te geven. Hier meten we de tijd af in aardse bewoordingen. Om dit doel in een paar uur te bereiken, zou ongetwijfeld het toppunt van snelheid lijken te zijn als men een geloof wil laten vallen dat een mensenleven lang werd vastgehouden. Maar met de juiste geestelijke instelling zou het gedaan kunnen worden; inderdaad is het bij vele gelegenheden ook gedaan en daar kan ik door persoonlijke ervaring van getuigen.

Ook de leeftijd van degene die pas is aangekomen moet in aanmerking worden genomen, of hij (of zij) jong, van middelbare leeftijd of ouder is. Dus ziet u dat er een aantal factoren zijn om rekening mee te houden, hetzij afzonderlijk of met elkaar. Er is bijvoorbeeld nog een element dat gewicht in de schaal zal leggen: hoe sterk werd het geloof vastgehouden? Zat het diepgeworteld of was het louter oppervlakkig? Soms zullen mensen een betoog houden over het aanhangen van een bepaald geloof, omdat ze vanaf hun kinderjaren in dat geloof zijn opgevoed. Ze zullen geen moeite hebben gedaan om erg veel voor zichzelf te denken, dus hebben ze hun aardse leven op een gemakkelijke manier voortgezet, in religieus opzicht, niet echt bezorgd, maar tevreden om de rest van de familie te volgen in de praktijk.

Dit was het in algemene bewoordingen. Ik kan echter vanuit mijn persoonlijke ervaring spreken.

Gedurende mijn aardse leven was ik predikant van de orthodoxe kerk, maar ik was niet geheel onwetend over de aanwezigheid van een onzichtbare wereld om me heen waarover, naar het mij toescheen, mijn kerk geen enkele rechtsbevoegdheid bezat. Mijn eigen paranormale vermogens waren niet erg sterk, maar ze waren tenminste sterk genoeg om niet te geloven wat mijn kerk zeer nadrukkelijk onderwees in dit verband, namelijk, dat zulke manifestaties als ik mocht zien, allemaal het werk van ‘de duivel’ waren. Maar ik kon helemaal geen bewijs van een duivelse tussenkomst bespeuren. Wat ik zag was in alle opzichten beslist onschadelijk. Daarom geloofde ik ronduit niet wat de kerk mij leerde en me zei wat ik anderen over dit onderwerp moest leren. Maar ik bracht dit ongeloof niet onder woorden. Dat was een geheim wat ik met me meedroeg naar de geestelijke wereld. Het zou geen goed hebben gedaan als ik hetgeen ik dacht openlijk tot uitdrukking had gebracht.

Daarom hield ik deze ontdekkingen voor mijzelf. Natuurlijk geloofde ik in een toekomstig leven, en wat ik op paranormale wijze zelf waarnam, bevestigde dat geloof. In het geheim verschilde ik van de kerk in haar houding ten opzichte van zulke ervaringen als ik had gehad, maar tegelijkertijd koos ik ervoor om te letten op mijn eigen plaats in de wereld. De grip van de kerk op mij was zeer sterk en deze grip was des te sterker door het afwezig zijn van grotere en ruimere ervaringen van paranormale aard, waar zovele van mijn vrienden op de aarde zich in deze huidige tijd in verheugen.

Ik was geestelijk gezien gereed voor aanzienlijke verrassingen, er min of meer gereed voor om mijn hele uitzicht te herzien, gereed, indien nodig, om mijn orthodoxe zienswijze overboord te zetten in het licht van de waarheid, welke die ook mocht zijn. Terwijl ik nog op aarde was, trachtte ik een rechte koers aan te houden tussen de weinige kennis die ik over paranormale dingen betreffende het ‘leven hierna’ had kunnen verzamelen, en de leringen van de kerk. In mijn gedachten waren de leringen van de kerk van meer gewicht dan mijn geringe kennis van paranormale zaken, maar ik was er volkomen gereed voor om de totaal verschillende toestanden van het ‘hiernamaals’, zoals oppervlakkig aangeroerd door de kerk, te ontdekken.

Ik had het grote gezag – tenminste, ik *dacht* dat het groot was – van de kerk achter mij in alle religieuze kwesties waar ik publiekelijk in mijn prediking over sprak; ik had geen gezag achter mij in mijn paranormale ervaringen. Werkelijk, degenen aan wie in deze ervaringen vertelde, verklaarden meteen dat ik door de ‘duivel’ werd verleid!

Ik durf te zeggen, dat er sommige zijn die zullen zeggen dat ik alles had moeten trotseren, mijn onderzoekingen verder en diepgaander had moeten doorzetten en mij had moeten houden aan het resultaat. Het resultaat, zouden zij zeggen, zou onvermijdelijk zijn geweest. Ik zou ontdekt hebben dat de leringen van de kerk fundamenteel verkeerd waren, en dan zou het volkomen terecht zijn geweest om de

kerk vaarwel te zeggen ten gunste van de waarheid zoals die mij onthuld werd door de communicaties met de grote, geestelijke wereld. Ik wou dat ik het gedaan had. Zoals de gebeurtenissen zich echter hebben voorgedaan, hoef ik *nu* nergens spijt van te hebben. Door de goede zorgen van toegewijde vrienden en metgezellen ben ik in staat geweest een toestand van geluk te verkrijgen zoals ik nooit voor mogelijk had gehouden.

Toen ik het einde van mijn reis op aarde had bereikt en ik eindelijk in de grote wereld terecht kwam waar ik zo dikwijls en zo diepgaand over had nagedacht, bevond ik mij in aanwezigheid van een oude vriend en collega, die mij enige jaren eerder was 'voorgegaan'. Ik geloof dat het juist is om te zeggen dat ik gereed was voor van alles, ofschoon ik geen idee had wat het zou kunnen zijn. Wat er na deze ontmoeting gebeurde, heb ik al opgeschreven. Er was maar 'een half oog' voor nodig om te zien, dat de kerk het mis had in zoveel dingen die ze mij geleerd had en die ik op mijn beurt aan anderen had geleerd. Ik werd zo overweldigd door de schoonheid van deze sferen, door de oneindigheid van het schitterende toekomstperspectief dat zich voor mij onthulde onder de bekwame leiding van mijn vriend Edwin, dat ik er totaal geen moeite mee had om te vergeten wat de kerk onderwees.

Een ernstig gesprek met Edwin was uiteindelijk voldoende om al de spinnenwebben van het dogma en het geloof, die om me heen hingen, weg te vagen, en een simpele uiteenzetting van de waarheid, om me te laten zien dat ik me nergens zorgen over hoefde te maken als ik zou kiezen de voorwaarden van mijn nieuwe leven in acht te nemen. De enige spijt die ik sinds die tijd voelde, heeft mij teruggebracht naar de aarde om te kunnen communiceren, en zodoende heb ik honderdmaal meer bereikt dan ik ooit voor mogelijk had gehouden.

Er zijn vele gevallen zoals dat van mij. Dat weet ik door de ervaring in ons werk. Het is dus niet echt opmerkelijk dat ik mijn orthodoxie zo snel heb afgeworpen en één ben geworden met de inwoners van deze zonnige sferen.

Er werd ook opgemerkt dat sommige van ons die naar de aarde komen om met onze vrienden te spreken, veranderd schijnen te zijn, sommige slechts weinig, maar andere bijna onherkenbaar, behalve als we bepaald bewijs van onze identiteit geven. Hoe komt het dat we zo veranderd zijn – ten goede, mag men wel opmerken?

Deze oegenschijnlijke verandering van karakter is verklaarbaar door het feit, dat er op aarde maar weinig mensen zijn die zich aan de wereld tonen zoals ze werkelijk zijn.

In de oude tijden waren de mensen op aarde in het algemeen veel eenvoudiger in hun smaak, hun gewoonten en hun gedrag dan zij nu zijn. Toen waren zij niet bang om openlijker over hun geheimste gedachten met elkaar te spreken, mits deze gedachten niet van te gewelddadige religieuze of politieke aard waren. De mensen waren in vele opzichten meer als goede burens in die dagen, toen het leven eenvoudiger was. Maar in deze tijden van hogere 'beschaving', nu de wereld meer gekunsteld is geworden, nu de mensen elkaar minder schijnen te vertrouwen,

hebben de aardbewoners zich in zichzelf teruggetrokken, zodat het moeilijk wordt om zich een betrouwbare mening over het ware karakter van iemand anders te vormen. De mensen zijn veel wantrouwiger om zich openlijk uit te drukken.

Ook de aarde is in vele richtingen vooruitgegaan waardoor het leven geweldig ingewikkeld is geworden. Het leven is veel meer afmattend, verloopt met een hoger tempo en er wordt een hoge concentratie van energie in een paar uur gepropt; dat zou in de oude tijd nauwelijks over hetzelfde aantal dagen worden verdeeld.

Al deze omstandigheden brengen een daaruit voortvloeiende, zwakke gemoedstoestand met zich mee. Onder de druk van zo'n leven schijnen we niet altijd op ons best te zijn. We kunnen geïrriteerd raken of cynisch worden; we denken dat we de waarheid in pacht hebben en zijn geneigd om anderen, die niet denken zoals wij, als dwazen te beschouwen. We worden door en door intolerant. We kunnen alleen maar spottend lachen om onze gevoelens te luchten en deze gevoelens kunnen veroorzaakt zijn door iets dat is misgegaan of waar we niet blij mee waren. We kunnen lijden aan een slechte gezondheid van het fysieke lichaam. We kunnen overwerkt zijn of te weinig werk hebben. We kunnen te veel of niet genoeg plezier hebben. En zo zouden we door kunnen gaan met de oorzaken op te sommen voor het tentoonspreiden van ons karakter en temperament, die niet echt van onszelf zijn, die, om de oude uitdrukking te bezigen, niet afkomstig zijn van ons 'betere zelf'.

Dit is, grof gezegd, het leven op de aarde zoals het een groot aantal mensen treft. Laten we nu eens de veranderde levensomstandigheden door onze komst in de geestelijke wereld overdenken.

U kent inmiddels een paar feiten betreffende het leven in deze landen. Zodra we deze sferen binnenstappen laten we al de aardse zorgen achter ons. Verdwenen is de slechte gezondheid die we daar misschien hebben gehad. Verwenen ook zijn de haast en de drukte van het aardse leven in ieder onderdeel van zijn ingewikkelde activiteiten. We hoeven ons zelfs geen zorgen te maken over de toestand van het weer in deze eeuwigdurende, zonnige landen en dat alleen al is bijna genoeg om het hart oneindig op te vrolijken!

Hier in de geestelijke wereld worden we onthuld zoals we *werkelijk* zijn. Er is niet langer enige sprake van wat voor soort persoon we zijn. We kunnen onze gedachten uiten zonder de angst om dwaas, onnozel, zonderling of kinderlijk te worden beschouwd. We houden op om intolerant te zijn, omdat we merken dat anderen tolerant voor ons zijn, en er is ontzettend weinig – inderdaad, helemaal niets – om intolerant over te zijn in deze sferen. We vormen een gelukkige gemeenschap van talloze miljoenen mensen en we kunnen met elk van hen in de vriendelijkste en hartelijkste verstandhouding verkeren. We respecteren elk van onze medemensen en zij respecteren ons. Niemand heeft ooit iets onaangenaams te verduren, omdat hier niemand is die iets onaangenaams voor anderen veroorzaakt. De schoonheden en bekoringen van deze sferen werken als een geestelijk tonicum; zij brengen slechts datgene tot uitdrukking wat altijd het allerbeste is en was in iemand. Wat ook niet

het allerbeste was in iemand op de aarde, zal verzwolgen worden door de goede natuur en de goedheid die de lucht zelf tot uitdrukking zal brengen, als de een of andere uitverkoren bloesem onder de warme zomerzon.

Er is geen plaats voor de onaangename fases van het menselijk karakter die zo dikwijls op aarde worden getoond. Ze kunnen deze sfeer niet binnenkomen. En voor zover zulke karaktertrekken en zulk temperament zoals we die op aarde laten zien, niet het ware beeld van ons werkelijke zelf is, zullen we ze meteen voor altijd opzij zetten wanneer we de geestelijke wereld op het moment van onze overgang binnengaan.

Ik heb eerder gezegd dat een menselijk wezen één minuut na zijn dood precies dezelfde is als hij één minuut ervoor was. Dat wordt bevestigd door hetgeen ik zo juist heb gezegd. Het is het grote verschil tussen ons ware zelf en de persoonlijkheid die we naar buiten toe presenteren. We zijn gewoon dezelfde in ons ware zelf, maar we zijn misschien niet *herkenbaar* als zodanig. Het is niet zozeer dat we zijn veranderd, maar dat we niet langer onderworpen zijn aan de spanningen die de onaangename eigenschappen voortbrachten welke waarneembaar in ons waren toen we ons nog op aarde bevonden. Verwijder de oorzaken van de ziekten en die laatste zullen ook verdwijnen.

Hier in de geestelijke landen hebben we niets dat ons van streek kan maken. Integendeel, we hebben alles dat ons tevredenheid zal brengen. Onze ware aard gedijt en ontplooit zich door zulke pracht en heerlijkheden zoals alleen de geestelijke wereld te bieden heeft. Wij werken, niet voor aardse bestaansmiddelen, maar voor de vreugde die voortkomt uit het werk, dat zowel nuttig als prettig is, en bovenal het werk dat dienstbaar is aan onze medemensen. De beloning die het werk met zich meebrengt, is geen kortstondige beloning zoals het geval is met zoveel alledaags werk, maar een beloning die ons uiteindelijk naar een hogere toestand van leven zal brengen.

Voor ons, hier in de geestelijke wereld, is het leven een genoegen, een voortdurend genoegen. We werken hard, en soms lang, maar dat werk is plezierig voor ons. Wij hebben niet dat vervelende, vermoeiende gezwoeg dat u op de aarde hebt. Wij zijn geen op zichzelf staande wezens die vechten voor hun bestaan, middenin een wereld welke min of meer onverschillig tegenover hun strijd kan zijn en vaak ook is. In deze sferen waarin ik leef, is er niet één op zichzelf staand individu van welke nationaliteit onder de zon ook, die iemand van ons niet onmiddellijk te hulp zou komen als het ook maar enigszins nodig zou kunnen zijn. En zo'n hulp is het ook! Er is geen valse trots die verhindert dat we hulp zouden aannemen van een medeschepsel dat ernaar verlangt het te geven.

Ofschoon we met miljoenen zijn, is er toch geen enkel teken, niet één atoom van disharmonie te zien in de hele, onmetelijke uitgestrektheid van deze sferen. Eenheid en harmonie zijn de twee duidelijkste kenmerken die men ten volle kan waarnemen, begrijpen en waarderen.

En zo ziet u, mijn beste vriend, dat er goede gronden bestaan waarom we niet

terugkeren om u op aarde te bezoeken met precies die kenmerken waardoor we bij u zo goed bekendstonden toen we nog op aarde woonden. In die dagen op de aarde werd ons humeur heel vaak erg op de proef gesteld. Die tijd is nu voorbij en u kent ons zoals we werkelijk zijn. U kende ons niet met ons ware zelf toen we nog bij u in het lichaam leefden. Dat was niemand's schuld, maar die van ons. Het was zeker niet uw schuld. Soms spijt het ons dat we naar buiten toe niet een wat hartelijker natuur bezaten, maar ten slotte waren we – en zijn nog steeds – slechts menselijk en op deze factor willen we onze verdediging baseren, als er verdediging nodig is. Als de omstandigheden bij ons anders waren geweest, zouden we misschien ook anders zijn geweest.

Wanneer we in de geestelijke wereld zijn aangekomen en terugkijken naar dat deel van ons leven dat we op de aarde hebben doorgebracht, zijn we vaak nogal geschokt door het bespottelijke belang dat we hechtten aan het een of andere onbeduidende voorval uit ons dagelijks leven, een voorval dat er de oorzaak van was dat we intolerant bleken te zijn, of zullen we zeggen: heetgebakerd?

Wanneer we terugkeren naar u, die nog steeds op de aarde verblijft, doen we ons uiterste best om onszelf te presenteren zoals we nu werkelijk zijn, beroofd van die aardse ontsieringen in ons karakter en temperament waaraan we misschien te gemakkelijk werden herkend. Zo'n duidelijke verandering in onze persoonlijkheid zou nu niet zo mysterieus meer behoren te zijn, na deze korte uiteenzetting. De verandering kan bij eerste kennismaking verbazingwekkend schijnen te zijn; het kan zelfs sommige van onze vrienden ertoe brengen aan onze identiteit te twijfelen! Het is nogal grappig dat er op zo'n basis aan je getwijfeld wordt. Het laat ons minstens zien dat we onszelf hebben vrijgemaakt van de kluisters van de aardse remmingen in de volledige uitdrukking van onze ware aard.

Men moet echter niet denken dat we onze individualiteit verliezen in dit proces. Die behouden we altijd. Dat is iets wat we gedurende ons leven op aarde hebben opgebouwd, iets dat ons zal karakteriseren en onderscheiden, de een van de ander. We worden niet allemaal gereduceerd tot een geesteloze uniformiteit. We houden onze smaken en voorkeuren; maar onze deugden worden nooit als ondeugden in hun uitdrukking naar buiten toe. We zijn gezond naar lichaam en geest, maar onze levensopvatting heeft in zoveel dingen een fundamentele verandering ondergaan.

'Levensvreugde' is een uitdrukking waar u nog maar nauwelijks begrip van kunt hebben terwijl u nog op het aardse niveau verkeert. Het is dus geen verrassing dat we een klein beetje van die vreugde zouden tonen wanneer we u op aarde bezoeken. Sommige van ons durven zich zelfs niet aan u te vertonen zoals ze werkelijk zijn, omdat sommige mensen geschokt zouden kunnen worden! Er zijn zoveel mensen op aarde die ons beschouwen vanuit een beperkt, bedeesd gezichtspunt. Er schijnt soms een gevoel van vroomheid in de lucht te hangen, hetgeen we niet graag zien wanneer we u bezoeken. Ons met ingehouden adem ontvangen, is geen ontvangst volgens onze smaak. Het riekt teveel naar de suggestie dat we nu hemelse wezens zijn geworden (om een geliefkoosde uitdrukking te gebruiken) en dat we daarom als

zodanig behandeld moeten worden, dat wil zeggen, met ernst, met decorum en op een manier die sterk doet denken aan de heiligheid van de kerk. Dat is geen natuurlijke omgeving voor ons. Het is in feite door en door gekunsteld, zowel voor ons als voor u. We willen gewoon graag onszelf zijn, en we willen graag dat u gewoon uzelf bent zoals we u werkelijk kennen.

Voor ons is het vreemd dat de mensen ons zouden beschouwen als een ander ras van wezens, enkel en alleen omdat we het proces hebben doorgemaakt wat bekendstaat als doodgaan. We hebben heel gewoon ons fysieke lichaam voor altijd afgelegd, achtergelaten op de aarde, en ons leven opgenomen in een andere en oneindig betere wereld. Het hele proces van de overgang, dat zo gevreesd wordt door de mensen op aarde, is een natuurlijk, normaal en pijnloos proces. Het is net zo natuurlijk en pijnloos als het uittrekken van uw bovenkleren, wanneer u ze niet meer nodig hebt. De wereld waarin we zijn binnengegaan is een echte wereld, massief en eeuwigdurend. De mensen die in deze geestelijke wereld wonen zijn echte mensen van vlees en bloed, mensen die zich ooit op aarde bevonden zoals u nu.

Al wat groots is in de mens, overleeft en gaat met hem mee naar deze echte, geestelijke wereld waar nieuwe wegen, veel grootser, mooier en ruimer zich eeuwig voor hem ontsluiten. Er is geen grens aan wat voor onmetelijke hoogten hij ook kan bereiken, of hij nu een geleerde is, of een kunstenaar, of een musicus, of iemand die een van de tallozen beroepen uitoefent die men op aarde kan tegenkomen.

Sommige van ons, in deze en in de andere sferen, hebben vele korte bezoeken aan de aarde gebracht om onze vrienden daar iets te vertellen over wat zich afspeelt in deze grote, geestelijke wereld. Daardoor hebben we de schaduw gezien die boven het leven van zoveel mensen hangt, de schaduw van de 'dood' en het 'graf', die twee angstvisioenen die zoveel goede zielen schrik aanjagen, ze met een vrees vervullen die volstrekt en volkomen ongerechtvaardigd is. Het was nooit de bedoeling dat de mens zijn aardse leven zou doorlopen met deze monsterachtige, donkere schaduw die altijd boven hem hangt. Het is onnatuurlijk en door en door slecht. Het is in lang vervlogen dagen van de aardse geschiedenis door de mensen opgetrokken en het heeft voor de meeste aardbewoners van geslacht op geslacht voortgeduurd. Het is niet meer dan natuurlijk dat wij, bij de gelegenheid die zich voordoet, de aarde zouden bezoeken, en door een weinig van het licht en de kennis mee te brengen, we in staat zouden zijn de angst voor de dood van het stoffelijk lichaam die zo veel mensen achtervolgt, te verwijderen en in plaats van die angst enige kennis en informatie te verschaffen over de prachtige landen van de geestelijke wereld waarin we nu leven, en waar u op zekere dag naartoe zult komen om u bij ons te voegen.

In plaats van de angst voor een onzeker 'hiernamaals' trachten we u iets te laten zien van het schitterende vooruitzicht dat u wacht, wanneer dat gelukkige moment voor u aanbreekt om uw ware en ontwijfelbare erfdeel in de geestelijke wereld aan te nemen.

Het is voor mij een heel plezierige bezigheid geweest om u enige details van dit land te geven, en ik ben me zeer bewust van de vele gedachten en gevoelens van vriendelijkheid en goede wil die voortdurend naar mij toekomen van mijn vrienden op de aarde. Uw gedachten bereiken mij altijd onfeilbaar en elk daarvan wordt beantwoord, maar helaas, u bent zich er misschien niet bewust van. Het is vanwege dit onvermogen om mijn persoonlijke en directe antwoord op uw goede gedachten te kunnen horen, dat ik u er hier voor bedank met heel mijn hart. Wij hebben enige afstand samen gereisd tijdens onze gesprekken over het leven in de geestelijke wereld, ofschoon we dit uitgebreide onderwerp slechts kort hebben aangeroerd.

En dus neem ik voor korte tijd afscheid van ons onderwerp, en ik neem ook voor korte tijd afscheid van u en ik zou willen zeggen:

Benedicat te omnipotens Deus. (De almachtige God zegene u.)